

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chase_James_Hadley-Piksla_cervu.PDB

PDB Name: Chase_James_Hadley-iksla_cervu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.11.2003
Modification Date: 5.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KAPITOLA PRVNÍ

Kanceláře Parnellovy detektivní agentury sídlily v nejvyšším poschodí Trumanovy budovy na Paradise Avenue. Agentura, kterou založil a řídil plukovník Victor Parnell, nesporně předčila všechny ostatní podniky toho druhu na pobřeží Atlantiku.

Když odešel z armády, Parnell si svůj podnik chytře otevřel v Paradise City, v tom hřišti multimilionářů. Agentura sloužila výhradně boháčům a v Paradise City bylo boháčů víc než v kterémkoli jiném městě Spojených států amerických.

Parnell pocházel z Texasu. Po otci zdědil naftařský majetek, a tak měl tolik kapitálu, kolik ho bylo zapotřebí k vybudování agentury v takovém luxusním stylu, jaký obyvatelé města očekávali. Zaměstnával dvacet detektivů, deset stenotypistek, jednoho účetního - Charlese Edwardse - a Glendu Kerryovou, svou osobní sekretářku.

Detektivové, což byli samí bývalí poldové a bývalí členové policie vojenské, pracovali ve dvojicích. Každá dvojice měla svou kancelář, a když zrovna nešlo o naléhavou pohotovost, nevěděla nic o tom, co mají v práci ostatní kolegové. Tenhle systém zabraňoval úniku informací do tisku. Když k takovému úniku došlo, a to se stalo jen jednou, oba detektivové nasazení na ten případ dostali padáka.

Já byl spárován se Zajochem Barleym, který, zrovna tak jako já, sloužil za vietnamské války jako poručík (u vojenské policie) pod Parnellem. O každé mladší holce mluvil jako o zajochovi, proto si vysloužil přezdívku Zajoch. Oba jsme byli osmatřicetiletí a neženatí. Jako dvojice jsme pracovali už tři roky a získali jsme reputaci nejlepšího páru detektivů pod Parnellovým vedením.

Agentura se zabývala rozvody, rodičovskými problémy, vydíráním, lichvařením, hotelovými podfuky, sledováním manželek a manželů, no prostě skoro vším až na vraždy. Úzce spolupracovala s policií Paradise City. Kdyby některý detektiv zakopl o případ kriminální, Parnell by jeho hlášení předal policejnímu šéfu Terrellovi a my bychom se stáhli ze scény. Takže agentura nikomu nešlápla na kuří oko. Ale zachovávala si právo ochraňovat klienta, dokud se Parnell neujistil, že ten případ patří do kompetence policie, a to pouze do její kompetence.

Toho jasného letního rána jsme Zajoch a já seděli u svých psacích stolů a prozatím jsme neměli co dělat. Právě jsme uzavřeli případ kleptomanie a čekali jsme na nový úkol.

Zajoch měl nohy na stole a prohlížel si časopis s nahotinkami. Byl vysoký a robustní, měl pískové vlasy a rozplácly nos jako boxer. Co chvíli dlouze, tiše hvízdal, to když došel k fotografii, která ho rozdělávala.

Já si u svého stolu na druhé straně místnosti čmáral do bloku rozpočet a docházel jsem k nevyhnutelnému závěru, že před koncem měsíce, kdy dostanu gáži, budu zase na suchu. U mě se peníze zřejmě nikdy neudržely. Každý týden jsem si přede dnem výplaty musel vypůjčovat. Když jsem dostal gáži, vrátil jsem, co jsem si vypůjčil, a zase jsem neměl ani floka. A ne že bych byl špatně placen. Parnellovy mzdové tarify byly mnohem vyšší než u jiných agentur. U mě prostě peníze odmítaly setrvávat.

S odporem jsem odstrčil blok a s nadějí jsem se zahleděl na Zajocha.

"Hele, veteráne," řekl jsem a nasadil si výraz žebráka, "jak jsi na tom se zeleninou?" Zajoch zvedl oči od časopisu a povzdychl si.

"Je na čase, Barte, abys už s tímhle návykem skoncoval," pravil. "Co je to s tebou? Co s těma prachama děláš?"

"Správná otázka. To bych sám rád věděl. Prachy přijdou a hned jsou pryč - a já se v tom nevyznám."

"Ale já se v tom vyznám," na to Zajoch ctihodně. "Jsem totiž detektiv, na to nezapomínej. Kdybys přestal vyvádět do světa toho svého nákladného zajocha, kdyby ses spokojil s rozumným autákem místo s tím otlučeným maseratim, co sežere spoustu benzínu, kdybys míň chlastal, kdyby ses přestal oblíkat jako filmový herec, pak by sis, jediné pak by sis přestal ode mě vypůjčovat."

"Máš recht. Máš vlastně spoustu rechtů, veteráne." Usmál jsem se na něj. "Tak co takhle sto lupenů do výplaty?"

"Někdo tě slyšet, tak si bude ksakru myslet, že jsem bankéř. Můžu dát dohromady padesátku, ani o desetník víc."

Vytáhl z kapsy peněženku, vylovil padesátidolarovku a podával mi ji. "Stačí?"

"No, musí to stačit." Vstal jsem, přešel k němu a chňapl po bankovce. "Díky, Zajochu. Dostaneš ji zpátky, jak dostanu gáži ... slovo skauta!"

"No jo, do příště. Vážně, Barte, měl bys něco udělat s tím svým utrácením. Kdyby plukovník věděl, že jsi každý třetí týden v měsíci po krk v dlužích, tak se mu to nebude líbit."

"Měl by mě líp platit."

"K čemu by to bylo? Zase bys všechno utratil a pořád měl dluhy."

"Zase máš recht," přikývl jsem. "Jsi dneska ráno přecpaný spoustou rehtů." Odloudal jsem se k velikému oknu a díval jsem se dolů na moře, ve slunci rozjiskřené, na míle písku a palem a na lidi, napůl zakryté plážovými slunečníky. "Páni! Jak já bych byl rád tam dole u těch sexy koček!" řekl jsem. "Odvedli jsme úkol, no ne? Proč nám plukovník neposkytne den volna jako odměnu za dobrou práci? Proč to neudělá?"

"Zeptej se jeho," řekl Zajoch, aniž odtrhl oči od časopisu.

Zapálil jsem si cigaretu, stoupl jsem si za něj a koukal mu přes rameno.

"No, tahle by svedla i biskupa," usoudil Zajoch. "S touhle buchtou bych moc rád strávil tejdén na pustém ostrově."

"Ani by to nemusel být pustý ostrov."

"To jsi vedle. Na pustém ostrově nemusíš nic kupovat."

Zabzučel interní dispečink.

"Plukovník chce Bárta," oznámila Glenda Kerryová a sklapla to. Glenda nikdy neplýtvala slovy ani časem.

"Tak jdeme na to," řekl jsem. "Další práce. Copak to bude tentokrát?"

"Nějaká bába ztratila čokla," prohlásil lhostejně Zajoch a pohodlně se usadil se svým časopisem.

A já šel k Parnellově úřadovně, zaklepal jsem a vstoupil. Parnell byl obrovitý mužský s masitým, opáleným obličejem, malými pronikavými očima a hubou jako past na krysy. Každým coulem vypadal na tvrdého vysloužilého vojáka a já pokaždé, když jsem před ním stanul, měl co dělat, abych mu nezasalutoval.

Trůnil za svým stolem. Na židli pro klienty seděl tělnatý muž s počínající pleší, růžovou a bílou pletí, hustým obočím a očima schovanými za zelenými slunečními brýlemi.

"Bart Anderson," řekl Parnell a ukázal na mě. "Barte, tohle je pan Mel Palmer." Ten otlýl pán se vyhrabal z židle, aby mi podal ruku. Temeno jeho plešatící hlavy bylo sotva ve výši mého ramene. Byl jsem si vědom zkoumavého přísného pohledu za zelenými brýlemi. "Anderson je jeden z mých nejlepších pracovníků," pravil Parnell, když tlouštík opět sklesl na židli. "Můžete se spolehnout na jeho diskrétnost." Gestem mi naznačil, abych se posadil, a když jsem usedl, vykládal dál. "Pan Palmer je zástupcem a manažerem pana Russe Hamela." Odmkl se a podíval se na mě takovým tím svým ledovým pohledem. "Russ Hamel - říká vám to něco?"

Nečtu romány, ale o Hamelovi něco vím. Zrovna před týdnem jsem vzal Bertu na film, natočený podle jedné jeho knihy. Tu knihu neznám, ale film stál za starou bačkoru.

"Ovšemže," řekl jsem a nasadil jsem si inteligentní výraz. "Jen těch pejprbeků se musejí prodat miliony. A zrovna minulý týden jsem viděl jeden jeho film."

Mel Palmer zazářil.

"Já bych řekl, že pan Hamel patří do té nejvyšší autorské kategorie."

Přepnul jsem na výraz posvátné úcty, ale smazal jsem ho, když jsem viděl, že Parnell se na mě dívá káravě.

"Mám do toho tedy zasvětit Andersona? Rozhodl jste se už, jestli to rozjedeme, pane Palmere?"

Palmer se ušklíbl.

"Já bych do toho nešel, ale pan Hamel do toho jít chce. No dobrá, tak spust'te."

Parnell se otočil ke mně.

"Pan Hamel dostává anonymní dopisy o své manželce. Té je pětadvacet a jemu osmačtyřicet. Pan Hamel si začíná myslet, že udělal chybu, když si vzal ženu tak mladou. Když píše, musí být sám. Takže jí nezbyvá, než aby se o svou zábavu starala sama. A ty dopisy říkají, že se schází s mladším mužem. Hamel má právě teď důležitou práci." Pohlédl na Palmera. "Je to tak?"

Palmer si zamnul tlusté ručičky.

"Jde o smlouvu s filmem na deset milionů dolarů, o smlouvu na pejprbekové vydání na jeden milion a samozřejmě o zahraniční práva, tak to důležitá práce je. Všechny tyhle smlouvy pan Hamel podepsal a knihu slíbil dodat do čtyř měsíců."

Potlačil jsem zahvízdnutí. Jedenáct milionů za napsání jedné knihy! Člověče, pomyslel jsem si, to tedy neděláš v tom správném kšeftu!

Parnell dál hovořil ke mně, "Ty dopisy znemožnily panu Hamelovi, aby se na práci soustředil."

"Prostě přestal psát," řekl ostře Palmer. "Já mu říkal, že ty dopisy jsou od nějakého pošahaného blázna a že by je měl ignorovat. Když tu knihu nedopíše do stanoveného termínu, filmaři ho můžou žalovat." Rozhodil ruce. "Pan Hamel tvrdí, že v psaní nemůže pokračovat, dokud nebude mít naprostou jistotu, že v pomluvách toho blázna není ani zrunko pravdy. Přeje si, aby jeho ženu někdo sledoval."

Zas jeden otravný případ špehování manželky, pomyslel jsem si. Hodiny vysedávání v autě, celé dny se nic neděje, pak se znenadání přece jen něco stane, a když vás slunce a nuda málem uspaly, tak tu ženskou ztratíte z očí. Špehování manželek, to byl pro mě nejmíň vítaný úkol.

"To je bez problému," pravil Parnell. "Pro tyhle věci jsme tady, pane Palmere. Souhlasím s vámi, že moudřejší by bylo, kdyby pan Hamel ty dopisy ukázal ženě, ale říkáte, že je rozhodně proti tomu."

"Bohužel. Myslí si, že to by pro ni bylo urážlivé." Palmer sebou podrážděně trhl. "Přeje si, aby ji někdo sledoval a týdně mu posílal zprávy."

"Manželce tedy nedůvěřuje?"

"Udělal už dřív nesmírně politováníhodnou zkušenost, a tak už ničemu nevěří." Palmer zaváhal, ale pak pokračoval.

"Nancy není jeho první manželka. Před třemi lety si vzal ženu, stejně mladou jako je teď Nancy. Ta žena se cítila zanedbávaná, a podle mého názoru právem, a Hamel ji přistihl s nějakým mladým playboyem - a došlo k rozvodu."

"Právem?" zeptal se Parnell.

"Když pan Hamel píše, straní se jakýchkoli společenských styků. Pracovní hodiny má od devíti do sedmi a v té době se k němu nikdo nesmí přiblížit. I oběd si dává servírovat v pracovně. Pro mladou, poprvé provdanou ženu může být

tahle praxe - a pro jeho první manželku vskutku byla - katastrofální."

Na Parnellově stole zabzučel telefon. Parnell ho zamračeně zvedl, řekl "Dobrá, za deset minut" a zavěsil. Pak se zadíval na Palmera. "Jděte teď s Andersonem a popište mu paní Hamelovou, povězte mu, kdo jsou její přátelé a jak ta dáma tráví dny, je-li to známo." Zvedl se. "Nedělejte si žádné starosti, pane Palmere. Řekněte, prosím, panu Hamelovi, že bude dostávat naše hlášení, přímo do vlastních rukou, každých sedm dní. A až bude mít Anderson všechny informace, které mu můžete poskytnout, buďte tak laskav a zajděte ke slečně Kerryové, a ta vás seznámí s našimi sazby a s výši záloh."

Palmer se zakabonil.

"Doufám, že to nebude příliš drahé."

Parnellova masitá tvář se zkrabatila do mrazivého úsměvu.

"Nic, co by si pan Hamel nemohl dovolit. O tom buďte ujištěn."

Vedl jsem Palmera dlouhou chodbou do své kanceláře. Zajoch spěšně sundal nohy ze stolu a hodil časopis s nahotinkami do zásuvky.

Představil jsem mu Palmera, a ten Zajochovi podal ruku. Já měl chuť se napít, a tak jsem řekl: "Udělejte si pohodlí, pane Palmere. Dáte si skotskou?"

Viděl jsem, jak se Zajochovi rozjasnila tvář a jak zase zesmutněla, když Palmer zavrtěl hlavou. "Ne - ne, děkuju. Skotská je pro mě v tuhle denní dobu moc těžká. Snad jen růžový gin."

"Napijeme se, ne?" zeptal jsem se Zajocha.

A zatímco chystal dvě skotské a gin s angosturou, usadil jsem Palmera na židli pro klienty a sám jsem zaujal místo za svým psacím stolem.

"Rád bych se vším seznámil svého kolegu," řekl jsem. "On a já pracujeme spolu."

Palmer přikývl a vzal si dvojité růžový gin, který mu Zajoch podával.

Každá kancelář byla vybavena likérníkem, ale předpokládalo se, že detektivové budou popíjet pouze s klienty. My jsme ten problém vyřešili tak, že jsme si kupovali vlastní láhve skotské, a ty jsme si dávali do zásuvek ve stolech.

V hrubých obrysech jsem Zajochovi vyličil, co mi Parnell pověděl.

"Takže budeme sledovat paní Hamelovou a ona se nesmí dovědět, že sledována je - správně?" Podíval jsem se na Palmera, a ten přikývl. Ze Zajochova výrazu jsem vyčetl, že i jeho, stejně jako mě, ten úkol špehovat vdanou ženu konsternuje.

"Popište mi paní Hamelovou," vyzval jsem Palmeta.

"Mohu udělat něco lepšího. Vzal jsem s sebou její fotografii." A Palmer otevřel aktovku a vytasil se s lesklým snímkem devět krát třináct, který mi podal.

Zahleděl jsem se na fotku. Prima kus, řekl jsem si. Tmavé vlasy, veliké oči, útlý nos, plné rty. Podle toho, jak jí prsy trčely pod lehkým svetříkem, se dalo soudit, že má i pěknou figuru. Podal jsem fotku Zajochovi, a ten jen tak tak, že nehvízdl.

"Jak je to s jejím denním programem, pane Palmere?"

"Vstává v devět, odchází z domu, aby si zahrála tenis se svou důvěrnou přítelkyní Penny Highbeeovou, což je manželka Marka Highbeeého, právního zástupce pana Hamela. Obvykle obědvá ve Sportovním klubu, pak se zřejmě projíždí po moři, rybaří nebo se setkává s dalšími přáteli. To aspoň vypráví panu Hamelovi." Palmer pokrčil tlustými rameny. "Já nemám důvod o jejích slovech pochybovat, ale pan Hamel si myslí, že její odpoledne by se měla podrobit kontrole. Nebere v pochybnost tenisová utkání s paní Highbeeovou. O tom, domnívá se, by bylo příliš nebezpečné lhát."

"A ty dopisy, pane Palmere?"

"Ty tady mám." Opět sáhl do aktovky a dal mi dvě namodralé obálky a svou vizitku. Pak se podíval na hodinky. "Mám další jednání. Jestli potřebujete ještě nějaké informace, spojte se se mnou. Pan Hamel nesmí být vyrušován." Vykročil ke dveřím, ale ještě se zastavil. "Předpokládám, že tato nešťastná záležitost je přísně důvěrná."

"Samozřejmě, pane Palmere," ujistil jsem ho a věnoval jsem mu srdečný úsměv. Pak jsem ho zavedl ke Glendině kanceláři. "Slečna Kerryová vám objasní naše finanční podmínky."

"Ano - ano, ovšem." Zatvářil se zachmuřeně. "Jsem si naprosto jist, že to všechno znamená plýtvání časem a penězi, ale pan Hamel je významná osobnost. Musím ho opět přimět k práci." Upřeně se na mě zadíval skrze zelené brýle.

"Jestli náhodou objevíte nepříznivé skutečnosti o paní Hamelové - jsem si jist, že nikoli - okamžitě mi dejte vědět. Jde o spoustu peněz."

Deset procent z jedenácti milionů dolarů, to je vskutku spousta prachů, říkal jsem si, když jsem ho uváděl do Glendiny kanceláře. Napadlo mě, že Palmer si dělá větší starosti o svou provizi než o Hamela a jeho ženu.

Glenda seděla za svým psacím stolem. Nebyla to moje oblíbenkyně, ale bylo příjemné se na ni podívat. Vysoká, snědá, pohledná, v tmavohnědých šatech s bílým límečkem a bílými manžetami, s upravenými vlasy vypadala na to, co taky byla: stoprocentně zdatná a podnikavá ženská.

"Pan Palmer," řekl jsem, nechal Palmera, aby čelil Glendině chladnému úsměvu, a vrátil jsem se do své kanceláře.

Zajoch zrovna četl jeden z těch anonymních dopisů a nohy měl zase na stole. Všiml jsem si, že si znovu naplnil sklenici, tak jsem tu svou naplnil taky, a pak jsem si teprve sedl.

"Poslechni si tohle," řekl Zajoch a četl: "Zatímco spisuješ ty svoje šunty, tvoje smyslná manželka si to rozdává s Waldem Carmichaelem. Dostihový kůň vždycky přetrumfne koně tažného, zvlášť starého tažného koně." Podíval se na mě a sáhl po druhém dopise. "Tenhle je teprv žůžo." A předčítal: "Carmichael to dělá o moc líp než ty a Nancy si libuje. Sex je pro mladé, pro starouše vyloženě není." Odložil dopis na stůl. "Oba jsou podepsané Tvůj antifanda. Kdybych já byl v Hamelově věku a dostal tohle svinstvo, tak bych asi zalezl do kouta a rozkňučel se."

I já jsem ty dopisy prostudoval. Byly napsané na stroji. Prohlédl jsem si obálky. Byly odeslané z Paradise City. Pak jsem si vzal fotografii Nancy Hamelové a zadíval jsem se na ni.

"Já vím, co se teď děje v tom kanále, co ho považuješ za svůj mozek," řekl Zajoch. "Kdybys byl na jejím místě a žil v manželství s chlapem, který pracuje od devíti do sedmi a nechává tě na suchu, pořídil by sis něco vedle."

"A ty ne?"

"Jo. Takže ... ?"

Kouknul jsem se na hodinky. Bylo pět minut po poledni.

"Podle Palmera by teď měla být ve Sportovním klubu. Mám akorát čas něco zhltnout a pak jdu do toho klubu. A budu ji hlídat, dokud nepůjde domů. A ty bys zatím mohl zjistit, kdo je to Waldo Carmichael. Ať o něm něco víme."

Cestou k výtahu jsem nakoukl ke Glendě.

"Dám se do práce, jen co do sebe něco hodím," řekl jsem. "Jak je to s výdaji?"

"Výdaje rozumné," upozornila mě. "Uzavřela jsem s ním dobrou dohodu."

"No bodejt'. Až do své kanceláře jsem ho slyšel, jak skučí. Kolik?"

"Zeptej se plukovníka. Když bude chtít, abys to věděl, tak ti to poví." A zase se dala do psaní.

Všichni detektivové Parnellovy detektivní agentury byli členy Sportovního klubu, Jachtařského klubu, Casina a všech nočních klubů, navštěvovaných boháči.

Všichni ti detektivové měli Parnellovy kreditky, které jim ve všech těch klubech poskytovaly bezplatná jídla, bezplatné pití a cokoli jiného. Parnella to muselo stát balík, ale vyplácelo se to. A neustále fungoval Charles Edwards, účetní s přísnými očima, který překontroloval všechnu nadměrnou útratu. Kreditky umožňovaly nám detektivům přístup do klubů, když jsme byli v práci.

V hogo fogo hale Sportovního klubu jsem listoval v magazínu Time a měl na očích dveře z restaurace, když se Nancy Hamelová konečně objevila. Poznal jsem ji podle fotky, ale její skutečný zjev dělal z té fotky ubohou imitaci.

Měla na sobě bílé tričko a bílé šortky a měla figuru, že mně oči lezly z důlků. V Paradise City byly spousty prima koček, ale tahle byla mimořádná. S ní šla žena asi o deset let starší, krátkonohá, široká v bocích, plavovlasá a roztomiloučká - vám se třeba tyhle roztomiloučké typy líbí, mně ne. Domyslel jsem si, že je to Penny Highbeeová.

Ty dvě ženy byly uprostřed živé konverzace. Proklouzly kolem mě a já slyšel, jak Penny říká "Tomu nemůžu uvěřit. V jejím věku!" Čemu nemůže uvěřit, to zůstalo tajemstvím. Došli k východu z klubu a zamávaly si. Penny běžela k jednomu cadillacu a Nancy zamířila k ocelově šedému ferrarimu.

Podánilo se mi doběhnout k služebnímu vozu, právě když ferrari odstartovalo. Když jsem se na někoho musel přilepit, nikdy jsem nejezdil svým maseratim. Málem bych byl Nancy ztratil, nebýt takový provoz. Místy se musela jen plazit a já jsem se zařadil za jednoho lincolna a dojel za ferrarim do přístavu.

Nancy vystoupila z vozu a já vystoupil taky. Šla po přístavní hrázi, u níž kotvily motorové čluny a jachty. Držel jsem se za ní. Zastavila se u pětadvacet metrů dlouhé jachty. Přeběhla po můstku a zmizela.

Nedalo se nic dělat, tak jsem čekal.

Objevil se velikánský svalnatý černoch a loď odvázal. Za chvíli si jachta razila cestu z plně obsazeného přístavu a pak se s burácejícím motorem vydala k slunci a volnému moři.

Pozoroval jsem ji, jak mizí z dohledu.

Na jednom sloupku k uvazování lodních lan sedel Al Barney a v ruce svíral plechovku od piva.

Al Barney, to byly oči a uši městského nábřeží. Když jste mu poskytli pivo, pustil si hubu na špacír. Bez piva ani muk.

"Ahoj, Barney," pozdravil jsem ho a zastavil se u něho. "Což se takhle napít?"

Odhodil do moře plechovku, povytáhl si kalhoty přes obrovské břicho a usmál se. Vypadal jako přívětivý žralok, který vidí, jak se k němu blíží večere.

"Ahoj, pane Andersene. To se ví, kapka piva bodne." Těžce se zvedl a zamířil přímo k hospodě Neptun. Šel jsem za ním do temného výčepu. Nikdo tam v tuhle hodinu nebyl, jen výčepní Sam. Zašklebil se a zasvítily bílé zuby, když viděl Barneyho a mě.

"Ahoj, pane Andersone," pravil. "Co to bude?"

"Tolik piva, kolik ho Al potřebuje, a pro mě coca colu," řekl jsem a šel za Barneyem k rohovému stolků.

"To znělo dobře, pane Andersone," kývl hlavou Barney a usadil se na dřevěnou lavici. "Něco potřebujete?"

Pivo a koka se dostavily.

"No to víte, práce je práce. Viděl jsem odplouvat tu jachtu. A jsem zvědavce. Povíte mi o ní něco?"

Barney vypil pivo, pomalu a plynule, úplně vyprázdnil sklenici, a tu pak s třísknutím postavil na stolek. Sam okamžitě přispěchal s další dávkou.

"To byla loď Russe Hamela," vykládal Barney a sáhl po druhém pivu. "Spisovatel. Ohromně frčí, říká se." Zaškaredil se. "Čist knihy, to je utrácení času."

"Určitě. A ta dívka, co šla na palubu, to byla jeho žena?"

Barneyho oči se na mě zadívaly podezíravě.

"Jo, byla. Fajn holka. Velkej pokrok proti ty první. To byla prostě čubka. Nynější paní Hamelová je fajn. Mně dá dobrej den nebo mi zamává. V tý není ani kousek nafoukance."

Trochu se napil, povzdychl si a pak zase promluvil. "Co vás zajímá?"

"Víc mě zajímá ten velikej sekáč," lhal jsem. "Stálá posádka?"

"Josh Jones?" Barney se ušklíbl. "Mizernej negr. Rozenej hazardér. V jednom kuse bez prachů. Za desetník by prodal vlastní mámu, kdyby někdo o jeho mámu stál, což je nepravděpodobný. Dělá pro Hamela. Dělá pro něj už dva roky."

Jako lodník je dobrej, ale to je všechno."

"Vyjíždí paní Hamelová s tou lodí často?"

"Asi tak čtyřikrát do tejdne. Nějak ji to aspoň zabaví. Prej vede samotářskej život."

"A co Hamel? Co je to za chlapa?"

Barney dopil pivo a Sam se přihnal s dalším.

"Bohatej náfuca," odvětil Barney. "Jako všecy ostatní, co maj ty lodě. Často ho nevidám. Když ten si vyjede na lodi, tak byste řek, že mu patří celý nábreží. Takovej je to chlap."

Usoudil jsem, že jsem dostal všechny informace, které jsem mohl získat od Barneyho, aniž bych vzbudil jeho zvědavost, a tak jsem odstrčil svou židli.

"Josh je zdejší?" zeptal jsem se, když jsem vstal.

"Jo. Bydlí za nábrežím." Barney se na mě upřeně zahleděl. "Je v nějakým malěru? To by mě nepřekvapilo. Měl už malér s poldama. Měli ho v podezření z pašování, ale nedokázali mu to přišit."

"Kdy se ta jachta vracívá?" zeptal jsem se. Na jeho otázku jsem neodpověděl.

"V šest. Přesně. Hodinky byste si podle ní moh řídit."

"Tak na viděnou, Ale." Vyřídil jsem všechno se Samem a vyšel jsem do slunečního žáru. Musel jsem čtyři hodiny čekat, tak jsem zajel zpátky do kanceláře.

Nakoukl jsem ke Glendě.

"Má plukovník moc práce?"

"Na dvacet minut je volný."

Parnell si četl v tlustém fasciklu, když jsem vešel k němu do kanceláře.

"Problém, pane plukovníku," hlásil jsem a pověděl jsem mu, že Nancy odplula na jachtě. "Nebylo možné ji sledovat.

Někde je s tou jachtou čtyři hodiny. Spousta času na všelijaké neplechy. Její lodník je černoch. Jde prý po penězích, ale já se chtěl poradit s vámi, dřív než s ním navážu kontakt. Může mi za prachy napovídat spoustu lží a pak upozornit Nancy, že jsem ho vyslýchal.

"Toho nechte na pokoji," rozhodl Parnell. "Dostali jsme instrukce, že paní Hamelová nemá vědět, že je pod dozorem. Až přistě s tou jachtou zas odpluje, budete ji sledovat vrtulníkem. Pro případ potřeby si ho zajistěte. Bude to hodně stát, ale Hamel je napakovaný."

Řekl jsem Parnellovi, že to tak udělám, a vrátil jsem se do své kanceláře. Zajoch tam nebyl. Zatelefonoval jsem na stanici taxi - vrtulníků a dal řeč se svým dobrým přítelem Nickem Hardym. Ten mě ujistil, že to nebude žádný problém a že jedna z jeho helikoptér mi bude k dispozici, když ho včas upozorním.

Protože jsem měl dost času, zavolaal jsem Bertě. Berta byla v té době má partnerka do postele. Už jsme to spolu táhli asi půl roku. Měla ráda moje peníze a vždycky byla ochotna se mnou spát. Nebylo to nic vážného, ta naše známost, žádné svatební zvony. Byla prima kamarád a byla s ní legrace. Pracovala v nějakém módním závodě, ani nevím, co tam dělala, a bydlela v jednom mrakodrapu v garsoniére s výhledem na moře.

Nějaký zajoch mi řekl do telefonu, že Berta jedná se zákazníkem. Já na to, ať ji neruší, že zavolám později, a odešel jsem z kanceláře. Dole ve vestibulu jsem se zastavil ve stánku s novinami, koupil si balíček cigaret a Newsweek a zajel jsem zase na nábreží. Zaparkoval jsem na místě, odkud mohlo být vidět Hamelovu jachtu, až se bude vracet, pohodlně jsem se uvelebil a čekal jsem.

Když se ručičky na mých hodinkách blížily k šesté, opravdu jsem uviděl jachtu, jak připlouvá k přístavu. V několika minutách - Josh si potrpěl na rychlost - přeběhla Nancy lávku a seskočila na přístavní hráz.

Zastavila se a zavolala: "Zítra ve stejnou dobu, Joshí." Zamávala a zamířila k místu, kde nechala stát ferrariho. Když se rozjela, nastartoval jsem motor a pustil se za ní.

Glenda mi řekla, že Hamelová adresa je Paradise Largo, kde žili jen ti opravdoví boháči. Paradise Largo, to byla šíje v moři a tvořila spojnici mezi dvěma dálnicemi. Úzká dlážděná cesta, která na Largo vedla, byla střežena ozbrojenými bezpečnostními oddíly a elektronicky řízenou závorou. Nikdo - opakuji nikdo - neměl na Largo přístup, když řádně neprokázal svou totožnost a nezdůvodnil, proč tam jede. Na Largo stálo asi čtyřicet velkolepých domů a vil. Skrývaly se za sedm metrů vysokým rozkvetlým živým plotem a za masivními dubovými branami, z nichž nahore trčel les hřebů. Sledoval jsem Nancy až k dlážděné cestě a pak, když jsem si byl jist, že jede domů, jsem odbočil z dálnice a vydal se zpátky do kanceláře. Našel jsem tam Zajocha, který si s nohama na stole naléval skotskou.

"Mně taky," řekl jsem.

"Dej si z vlastní flašky." Zajoch uložil svou láhev do zásuvky stolu. "Jak jsi pochodil?"

"Běžný postup." Posadil jsem se za svůj psací stůl. "Hrála tenis, obědvala a pak odplula na nóbl jachtě. Plukovník říká, že ji zítra můžu sledovat vrtulníkem. To může být zábavné. A co ty?"

Zajoch sešpulil rty. "Začínám si myslet, že Waldo Carmichael vůbec neexistuje. Zatím ho nikdo nezná."

Zvedl jsem svou láhev, podíval se do ní a zjistil jsem, že zbývá poslední malý doušek. Nalil jsem si ho a prázdnou láhev jsem odhodil do koše na odpadky.

"Zkoušel jsi to v hotelích?"

"Ve všech těch velkých. V těch menších to zkusím zítra. Mluvil jsem s Erniem a s Wallym. Ti o něm nic nevědí, ale slíbili mi, že se po něm mrknou."

Ernie Bolshaw sepisoval žoviální sloupeček drbů do Paradise City Heroldu. Wally Simmonds, to byla městská tisková kancelář. Jestli někdo věděl něco o Waldovi Carmichaelovi, tak jedině ti dva.

"Palmer má možná pravdu," řekl jsem. "Ty dopisy asi opravdu píše nějaký nenormální pošuk, který chce vyvolat zlou krev."

"Možné to je. Poslal jsem je do laboratoře. Třeba tam na něco přijdou."

Prisunul jsem si telefon a zavolaal jsem Nicka Hardyho. Na zítřejší odpoledne jsem si zajistil helikoptéru.

Bylo 18.45. Ted' už by Berta měla být doma. Vytočil jsem její číslo, když si Zajoch začínal uklízet stůl.

Když Berta zvedla sluchátko, řekl jsem: "Ahoj, holka! Což si dát hamburger a mě k tomu?"
"To jsi ty, Barte?"
"No jestli ne, tak má někdo na sobě moje šaty."
"Já nemůžu hamburgery. Dělá se mi po nich zle. Pojdme k Rackovi. Mám hlad."
"K Rackovi ne, zlato. S financema je to zrovna slabší. K Rackovi půjdem až příští měsíc."
"Řekni Zajochovi, ať ti něco půjčí," navrhovala Berta. Věděla, že Zajocha sem tam pumpnu. "Šilhám hlady."
"Už jsem mu říkal. Vytasil se s mizernou padesátkou."
"Tak pojdme k Langustě a krabovi. Tam se slušně najíme i za padesátku."
"Tak já jedu, zlato. Něco naplánuju, jo?" A zavěsil jsem.
"Tak ty utrácíš moje prachy s tou svou vyděračkou?" ptal se Zajoch. "Racek! Potřebuješ si dát vyšetřit šišku!"
"Umíráme jen jednou," řekl jsem. "Ale Racek nebude. Co ty děláš dneska večer?"
"Jdu se nakrmit s Wallym. Ten to zatáhne. Nakukal jsem mu, že pro něj něco mám: kšeftík a zábavu. Tak ahoj, kořene!"
A odhasil si to.
Nařukal jsem hlášení, jak jsem sledoval Nancy, a položil jsem je do košíku, který se odnášel šéfovi. Pak jsem si sklídil stůl a šel k výtahu.
Ze své kanceláře vyšel Charles Edwards, který se staral o finanční stránku agentury, a přidal se ke mně. Byl středního věku, nevelké postavy, snědý a přísný. Ne zrovna přátelsky se na mě zadívaly kulaté brýle.
"Přesně ten správný člověk!" řekl jsem, když jsem palcem stiskl knoflík přivolávající výtah. "Půjčte mi padesátku, kamaráde. Strhněte si ji z mého příštího platu. Jde o naléhavou záležitost."
"Vy si pořád říkáte o zálohy," pravil Edwards a vstoupil do výtahu. "Plukovník by s tím nesouhlasil."
"A kdo by mu to řekl? No tak, kamaráde, přece byste nechtěl mou starou matku připravit o její gin, no ne?"
Když jsem sjížděl dolů, Edwards vytáhl peněženku a podal mi padesátku.
"Ale je to z vašeho příštího platu, Andersene. Nezapomeňte na to."
"Díky." Chňapnul jsem po bankovce. "Oplatím vám to, až budete v nouzi."
Zasvištěly otvírající se dveře, Edwards mi krátce kývl a odkráčel. Já stiskl knoflík do garáží v suterénu, vlezl jsem do maseratiho, nastartoval motor, který tlumeně zaburácel, a vpletl jsem se do hustého proudu vozidel, vracejících se k domovům.
Berta mě přemluvila, abych ji vzal k Rackovi. Na to ona měla obzvláštní talent, každého kořena dokázala přemluvit, aby bylo po jejím. Byl jsem si jist, že i z rakve, až přijde její čas, dokáže každého přemluvit, aby bylo po jejím.
Jakmile jsme se usadili u stolu a já objednal velmi suchá martini, opel jsem se zády o opěradlo židle a zahleděl se na Bertu.
Vypadala moc pěkně, k nakousnutí. Plamenně zbarvené vlasy, veliké zelené oči, okrová plet' a postava, která by zastavila - a taky už párkrát zastavila - pouliční provoz, a z toho všeho dohromady přímo explodovala fantastická sexualita.
Když jste se na ni jen podívali a uchvátila vás její báječná erotická přitažlivost, mohli jste si pomyslet, že je to prostě skvostný, milování lačný cvok. Uměla si nasadit rozzářený výraz plný zájmu, který dočista oblnul chlapy, kteří byli natolik natvrdlí, že si o ní mysleli, kdovíjak se o ně zajímá a kdovíjak touží poslouchat, jak se chvástají svými úžasnými, úspěšnými kšefty, svou obratností v golfu či v rybaření či v čemkoli jiném, mě ale neoblnula. Já ji znal a už dost dlouho, abych věděl, že Berta Kinsleyová se zajímá pouze o peníze a o sebe.
Až na tenhle nedostatek to byla veselá, skvostná, senzační děvenka do postele. Mnohem radši jsem utrácel peníze za ni, než za kteroukoli jinou z holek, které jsem znal.
"Takhle na mě nečum," řekla mi. "Tváříš se, jako bys mě chtěl strhnout pod stůl a znásilnit."
"To není špatný nápad," usmál jsem se. "Předvedme těm vydřiduchům, co spolu dokážeme v omezeném prostoru."
"Nech toho! Já mám hlad!" Začala studovat jídelní lístek jako nějaký uprchlík z nápravného zařízení. "Mmm! Obří krevety! No ovšem! A pak něco solidního." Milostně se usmála na restaurátora Luigiho, který přistoupil k našemu stolu. "Co můžete nabídnout vyhladovělé ženě, Luigi?"
"Neposlouchejte ji," řekl jsem pevně. "Dáme si krevety a bifteky."
Luigi se na mě podíval chladně a na Bertu zářivě.
"Právě jsem chtěl slečně Kinsleyové navrhnout grilované kuřátko, plněné humřím masíčkem a zalévané smetanovou omáčkou s lanýži."
"Ano!" doslova zařvala Berta.
Mně Luigi vůbec nevěnoval pozornost, zapsal si objednávku, znovu se usmál na Bertu a vzdálil se.
"Já mám přesně padesát babek," lhal jsem. "Jestli to vyjde na víc, a to vyjde, budu si muset od tebe vypůjčit, holka."
"Od ženské si nikdy nevypůjčuj," prohlásila Berta. "To kavalír nedělá. Zamávej kreditkartou! K tomu kreditkarty jsou."
"Já smím kreditkartu užívat, jen když jsem v práci."
"No a? My přece v práci jsme, či ne?"
Dostali jsme krevety.
Když jsme jedli, zeptal jsem se: "Říká ti něco jméno Waldo Carmichael?"
"No vidíš, že jsme v práci," usmála se na mě Berta.
"No prosím. Tak mi odpověz, zlato. Slyšela's někdy to jméno?"
Zavrtěla hlavou.
"Slyším ho poprvé. Waldo Carmichael? Sekáč?"
"Pokračuj ve hře na jména. Russ Hamel. To ti něco říká?"
"To si děláš srandu. Russ Hamel! No ovšem! Miluju jeho knihy! Pracuješ pro něj?"

"Ty se na nic neptej. Odpovídej a jez na můj účet. Víš o něm víc, než že píše knihy, které miluješ?"
"No ano ... něco málo. Znova se oženil. Bydlí na Paradise Largo. A teď mluv ty. Proč ty otázky?"
"Krm dál svou krásnou larvičku." Krevety byly vynikající. "Víš něco o jeho manželce?"
Berta na mě nepřestávala zamyšleně koukat a mně bylo jasné, že je to špatné znamení.
"O jeho manželce? Tu jsem párkrát viděla. Moc mladá pro chlapa, jako je Hamel. Můj typ to není." Mazaně se na mě usmála. "Kdyby ses zeptal na jeho první manželku ... " Nedopověděla.
"Tak jo. Ptám se tě na jeho první manželku."
"Gloria Cortová." Berta ohrnula nos. "Když ji Hamel vyhodil z domu, protože se s kdekým válela, vrátila se k svému panenskému jménu. Řekla jsem panenskému! Připomeň mi to, ať se potom zasměju. Ta děvka nebyla už od šesti let žádná panna."
"Minulost nech plavat," přibrzdil jsem ji. "A povídej dál."
"Teď žije s jedním Mexikánem, který si říká Alphonso Diaz. Patří mu bar Alameda na nábřeží."
Bar Alameda jsem znal. Byl to zapadák nábřežní lůzy. V sobotu v noci tam bývalo víc pranic než v ostatních barech v okolí.
"Gloria tam hraje na kytaru a vystupuje nahoře bez." Berta se zatvářila pohoršeně. "Dovedeš si to představit? Když si pomyslíš, že to byla žena Russe Hamela! Ale tak to chodí na tom světě. Jednoho dne ti něco patří, příští den o to přijdeš. A to ti teda řeknu, já bych se spíš vyspala s kozlem než s Alphonsem Diazem!"
Přinesli s velkou parádou kuře. Dali jsme se do něho. Bylo tak dobré, že jsem si přestal dělat starosti, co to bude stát. Když jsme dojedli a pili kávu, má mysl se zaměřila na noc, kterou jsme měli před sebou.
Berta hbitě zareagovala.
"Tak jdem, hřebečku," řekla a poplácala mě po ruce. "Taky už mám chuť."
Požádal jsem o účet, trhnul jsem sebou, když jsem uviděl tu částku, a dal sbohem svým dvěma padesátkám. Když jsem zaplatil, dal spropitné číšníkovi, dal spropitné restaurátorovi a dal spropitné portýrovi, který mi před vchod přivezl maseratiho, měl jsem třicet dolarů, s kterými jsem musel vystačit do konce týdne.
Když jsem jel zpátky ke svému bytu, řekla Berta: "Já o tobě přemýšlela, Barte. Je na čase, abys změnil zaměstnání. Máme-li to spolu táhnout dál, musíš si najít něco, co ti bude vynášet víc než to fyzlování."
"To není moc originální nápad," odpověděl jsem. "Celý rok už o tomhle uvažuju, ale nepřišel jsem na nic, co bych mohl dělat, abych vydělával víc, než když dělám fizla."
"Tak uvažuj dál. S těmi tvými zkušenostmi se zločinem by se něco najít mělo. Minulý týden jsem se setkala s chlápkiem, který se v lupení válí. Balamutí staré báby. Ty mu dávají pytle prachů, jen aby se na ně usmál."
"Měla by sis opatrněji vybírat lidi, s kterými se stýkáš, miláčku. Gigolové, to rozhodně není můj styl."
"A co takhle pašování? Známaníka, co se v prachách topí. Pašuje z Kuby doutníky."
"Chceš mě dostat do kriminálu?"
Pokrčila rameny.
"Tak na to zapomeň. Ale já vím, co bych dělala, být na tvém místě."
Zavezl jsem auto do podzemních garáží ve svém věžáku.
"Co bys teda dělala, být na mém místě?" zeptal jsem se, když jsem vypnul motor a světla.
"Rozhlídla bych se mezi těmi prachatými neřády, pro které bych makala, a z některých bych něco vyrazila," vysvětlovala Berta a vylezla z vozu.
"Které neřády, pro které makám, máš na mysli?"
"Mám na mysli takové zazobance, jako je Russ Hamel, pro kterého makáš."
Kráčeli jsme spolu k výtahu.
"Říkal jsem snad, že makám pro Hamela?"
"Neblbni, Barte. Neříkal jsi to, ale je to jasné. Mysli trochu. Málokdo dostane příležitost pracovat pro tyhle pracháče. A ti - moc by jich nebylo - co by tu příležitost dostali, by ji nepromarnili, jako ji promarnuješ ty. Z těch zazobanců se dají vytřískat senzační prachy. Chce to jenom kapánek přemýšlet. Ale pojďme nahoru, nebo mě ta má nálada přejde."
Když jsem za ní vstupoval do výtahu, uvažoval jsem o tom, co řekla. Pořád ještě jsem o tom uvažoval, když jsme se převalili do postele, ale jakmile mě objaly její paže a nohy, myslet jsem v tu chvíli přestal.
Všechno chce svůj čas a svoje prostředí.

KAPITOLA DRUHÁ

Jihovýchodně od Paradise City, asi třicet mil dolů od Floridského průlivu je řetěz malých ostrůvků, který se stáčí ke Key West.
Seděl jsem vedle Nicka Hardyho v jeho helikoptěře a shlížel jsem na ostrůvky, které na modrém, rozjiskřeném moři vypadaly jako kapky zeleně.
Nick dával pozor, aby neztratil z očí Hamelovu jachtu. Už jsme kroužili nad přístavem, když jachta zvedla kotvu a vyplula na moře.
Ve vzduchu byly i jiné helikoptéry, v kterých se boháči vznesli na vyhlídkové lety, takže jsem se neobával, že by Nancy nebo Josh měli podezření, že je sledujeme.
Měl jsem Nickův triedr. Nancy jsem viděl na nejvyšším lodním můstku. Jones byl zřejmě v kormidelně. Takhle shora jsem ho vidět nemohl.
"Míří ke Keys," řekl jsem. "Let' zpátky k přístavu a lítej nad ním. Ztratit je nemůžeme a já bych nerad, aby přišli na to, že je špehujeme."

Nick, tělnatý a s červenými, dobromyslnými tvářemi, udělal, oč jsem ho požádal.

"To je paní Hamelová tam dole," řekl. "Oč ti jde, Barte?"

"Odkdy mi kladeš otázky? Zeptej se plukovníka, když se chceš něco dovědět."

Zazubil se.

"No dobrá. Nic se nechci dovědět."

Jachta se blížila ke Keys. Zpomalila, pootočila se a plula podél pobřeží, až dorazila k Matecombe Key a pak zamířila ke skupině malinkých ostrůvků asi pět mil na východ.

"Co je to za ostrůvky?" ptal jsem se.

"Bývaly to bašty pirátů," řekl mi Nick. Výborně se vyznal v historii Floridy. "Piráti se tam skrývali a přepadali lodi, které se tudy plavily. Soudí se, že tam měl hlavní stan Blackbeard. Teď jsou ty ostrůvky neobydlené."

Jachta ještě víc zpomalila a vjížděla do úžiny mezi dvěma ostrůvky, zpola schovaná pod hustou vegetací. A pak zmizela pod baldachýnem révového listí a drobně kvetoucích rostlinek, visících jako závoje z větví stromů.

Došel jsem k názoru, že by bylo příliš riskantní tady v blízkosti kroužit a čekat, jestli se jachta znovu objeví. Nancy nebo Josh, nebo oba, by se mohli dovítit, že o ně projevujeme značný zájem, a tomu bylo nutno se vyhnout.

"Tak letíme zpátky, Nicku," rozhodl jsem, "a jestli nechceš, aby ti plukovník šel po krku, tak o tomhle nikde nic neříkej."

Tázavě se na mě podíval, pak pokrčil rameny.

"No, ty jsi klient." Zamířil zpátky k pevnině. "Ale ... ona je fajn holka, Barte."

"Jak to víš? Někdy ses s ní setkal?"

"Ovšem. A s panem Hamelem taky. Minulý měsíc jsem s nimi letěl do Dantona Beach a zase jsem je vezl zpátky. Hamel mi nesedí. To je ješita, náfuha. Ale ona je kouzelná ženská. A pro něj moc mladá."

"Měl jsi dojem, že jsou spolu zadobře?"

"Nemám ponětí. On seděl vzadu a neutrousil ani slovo. Ona seděla tam, co sedíš ty, a v jednom kuse štěbetala."

"O čem?"

"Zajímá ji vrtulník. Prvně v něm letěla. Na všechno možné se vypyřádala. Chytře. Hloupá není."

Tak Nancy je fajn a není hloupá. Jenže i fajn holky lezou k cizím chlapům do postelí. Změnil jsem téma. Rozhovořil jsem se o jeho práci a ptal jsem se, jak mu to jde. Pořád ještě jsme si povídali, když přistával. Když se mnou šel k autu, znovu jsem mu připomněl: "Všechno si to nech pro sebe, Nicku."

"Samozřejmě."

Potřásl jsem si rukama a já jel do kanceláře. Glenda mě upozornila, že plukovník má spoustu práce, a zeptala se, jak jsem pochopil.

Už už jsem jí chtěl říct, že Nancy navštívila pirátskou baštu, když tu jsem v duchu uslyšel Bertin hlas: Z těch zazobanců se dají vytřískat senzační prachy. Chce to jenom kapánek přemýšlet.

Hbitě jsem se přebral na lež.

"Sledoval jsem ji vrtulníkem. Celé odpoledne strávila rybařením. Absolutní ztráta času."

Glenda kývla hlavou.

"Hamel je asi hysterka," pokračoval jsem. "To se stává."

"Řeknu to plukovníkovi."

Odešel jsem do své kanceláře. Chick tam nebyl. Vytáhl jsem ze zásuvky psacího stolu láhev skotské, nalil jsem si panáka a zapálil si cigaretu.

Chce to jenom kapánek přemýšlet.

Tak jsem tedy přemýšlel. A za chvíli jsem se rozhodl, že ty ostrůvky prohledám na vlastní pěst. Možná že tam Nancy jezdí, aby se slunila nahá nebo aby chytala ryby, ale taky se tam třeba setkává s Waldem Carmichaelem a rozdává si to s ním. Co když to takhle opravdu dělá? Protože jsem byl na plukovníkově výplatní listině, měl jsem mu hlásit, že mám důvod se domnívat, že Nancy je pro nás podezřelá. Ale co když to hlásit nebudu? Co mi z toho kyne, když o tom jejím výletu na pirátský ostrov nic neřeknu?

Nalil jsem si další dávku a znovu jsem zauvažoval. Pak jsem si přitáhl telefon a vytočil jsem si číslo Toniho Lambertiho. Toni pronajímá lodi na rybaření. Často jsem si některou z jeho lodí najal, když jsem měl volno a Berta se chtěla nadýchat mořského vzduchu. Smluvil jsem si s ním, že mi připraví člun s přívěsným motorem na pátou hodinu ranní.

"Na jak dlouho ho budete potřebovat, pane Andersone?"

"Do oběda."

"Za hotové, pane Andersone. Můžu vám dát slevu. Dvacet dolarů."

"Dobrá, zaplatím hotově."

"Člun bude připraven."

Když jsem zavěsil, vstoupil Zajoch.

"Tak co se dělo?" zeptal se.

"Vyjela si chytat ryby. Nedělo se nic."

"No ne!"

"Ale mně se ten výlet líbil. A co ty?"

"Já si ksakru úplně ušoural nohy. Teď už jsem ochoten se vsadit, že Waldo Carmichael vůbec neexistuje. Ani poldové ho neznají. Přeptal jsem se ve všech hotelích a motelech. Dokonce i nemocnice jsem překontroloval. Nikde žádný Waldo Carmichael."

Vstal jsem.

"Pojďme to říct plukovníkovi."

Museli jsme deset minut čekat, než se Parnell uvolnil. Pak jsem mu hlásil, že zatím jsme na nic nepřišli.

"Všechno nasvědčuje tomu, že Hamela popichuje nějaký pošuk," řekl jsem. "Podle všech informací je jeho žena fajn, půvabná holka a žádný hlupák. Nikdo z těch, co jsem s nimi mluvil, neřekl proti ní ani slovo."

"A ten chlápek, ten Waldo Carmichael nikde tady v kraji není," dodal Zajoch.

Parnell uvažoval a mnul si nos.

"Takhle to nemůžeme sbalit," rozhodl posléze. "Abychom tu akci stornovali, na to je ještě moc brzy. Jdeme za tím teprve dva dny. Zůstaňte u toho do konce týdne, Barte." Otočil se k Zajochovi. "Ale nemá smysl, abyste na tom pracovali oba. Je tu něco jiného, za čím můžete jít vy." A zase mluvil ke mně. "Vy se dál starejte o paní Hamelovou. Když zase odpluje na jachtě, nechte ji být, ale sledujte ji, když na jachtě nebude. Jestli vaše hlášení na konci týdne bude negativní, pohovořím si s Palmerem a zjistím, co si bude přát." Mně pokynul ke dveřím, Zajochovi k židli.

Vrátil jsem se do své kanceláře. Když je Zajoch od případu odvolán, budu mít volnou ruku. Za pár hodin se dostanu k ostrůvkům. Nikdo v agentuře nebude vědět, že nešpehuju Nancy. Celé dopoledne mohu čmúchat po ostrůvcích, a když na nic nepřijdu, přilepím se Nancy na paty odpoledne.

Pak jsem si připomněl, že teprve za devět dní dostanu plat a že mám v peněžence necelých třicet dolarů. A za nájem člunu musím zaplatit dvacku! Seděl jsem bez hnutí a pěkně vylekaně.

Bankovní konto jsem už dávno vyčerpal. Opřel jsem se a zvažoval jsem svou neradostnou nejbližší budoucnost. Jestli nenajdu kořena, který bude ochoten mi půjčit, hrozí mi problém s pitím a jídlem. V takhle překerní situaci jsem ještě nikdy nebyl. Nadával jsem si, že jsem Bertu vzal k Rackovi. Pak jsem si ale řekl, že to jídlo tam bylo vynikající. Ničeho se nemá litovat, všechno se vždycky nějak vyřeší. Začal jsem přemýšlet o svých různých přátelích, kteří mi už v minulosti pomohli. Když jsem probral všechna jména, byl jsem nucen si přiznat, že tady nemám žádnou naději. Tak zvaní přátelé teď přecházejí na druhou stranu ulice, když mě vidí přicházet.

Berta?

Rozjasnil jsem se. To je nápad! Možná že se Berta dá pumpnout, ale musím na to jít opatrně. Nikdy jsem se nepokoušel z ní něco vyrazit, ale vždycky je nějaké poprvé.

Na mých hodinkách bylo 17.40. Berta obvykle odcházela z módního salónu kolem šesté. Když si pospíším, třeba ji ještě zastihnu. Tak jsem si pospíšil.

Když jsem dojel k parkovišti, kde vždycky nechávala svou hondu, zjistil jsem, že auto tam ještě stojí. Zapálil jsem si cigaretu a čekal jsem. Za deset minut vyšla svižně z budovy.

"Ahoj, děvče," pozdravil jsem ji a vzal ji za paži. "Co říkáš tomu překvapení?"

Podívala se na mě podezíravě. Bylo mi jasné, že není ve své obvyklé veselé náladě.

"Proč nejsi v práci?" zeptala se.

"No, pěkně vítáš svého válemdového kámoše! Řekl ti někdo, že vypadáš ještě úžasněji, než jsi vypadala včera? Řekl ti to někdo?"

"Nech si ty kecy!" štekla. "Co tady děláš?"

"Cítil jsem, že se musím pokochat pohledem na tebe. Pojd' k mému vozu. Potřebuju s tebou mluvit."

"U tebe ve voze se mi sedět nechce. Zaved' mě někam na něco k pití."

Věděl jsem, že Berta pije jenom koktejly se šampaňským, tak jsem jí pevněji sevřel paži a kormidloval jsem ji k maseratimu.

"Jde o obchodní záležitost, děvče. Přemýšlel jsem o tom, cos řekla včera v noci."

"Já se chci napít! Co jsem řekla včera v noci?"

Otevřel jsem dveře auta a vysloveně ji strčil dovnitř. Pak jsem vůz obešel a posadil se za volant.

"Přišla jsi na znamenitý nápad," řekl jsem. "Máš cigaretu?"

Zdráhavě si sama zapálila, pak jsem si zapálil i já.

"Už se nepamatuju, co jsem řekla. Co to bylo?"

"Budu tě citovat: Řekla's: 'Rozhlídla bych se mezi těmi prachatými neřády, pro které bych makala, a z některých bych něco vyrazila.' Vzpomínáš si?"

Přestala se kabonit a přimhouřila oči.

"Jo, to jsem řekla. No a?"

"Přemýšlel jsem o tom. A čím víc jsem o tom přemýšlel, tím se mi ten podnět zdál chytřejší. V hloubi mozku mám nápad, jak bych mohl shrábnout velikánský balík prachů, a když ho shrábnu, tak nezapomenu na svou odalisku."

"V tom je určitě nějaký háček, ale poslouchám dál."

"Potřebuju špetku kapitálu, abych ten nápad rozjel. Nechtěla bys být mým společníkem?"

Blýskla očima.

"Ty na mě chceš peníze?"

"Když to formuluješ takhle, tak odpověď zní ano. Jde ovšem striktně o půjčku. S dvacetiprocentním úrokem za deset dní. Zajistíš si tím podíl na celé akci."

"Na jaké akci?"

"To musí zůstat tajemstvím, holka." Věnoval jsem jí takový ten svůj záhadný úsměv. "Zaručuju splacení dluhu za deset dní. Víš přece, že bych tě nedokázal podvést."

"To teda nevím." Upřeně se na mě zadívala, "Chceš se pokusit vyrazit něco z Russe Hamela?"

"Kdo se tu o něm zmínil? Já ne."

"Pracuješ pro něj. Včera v noci ses na něj vyptával. Když jsem chtěla vědět, jestli pro něj pracuješ, všelijak ses vykrucoval, a to mě přesvědčilo, že pro něj fakt pracuješ."

Nadechl jsem se.

"Tak přísně jenom mezi námi dvěma, holka: Jo, pracuju pro něj. On si myslí, že mu jeho žena zahýbá, a najal si nás,

abychom ji špehovali. Ale nech si to proboha pro sebe!"

"Ta drobná husička!" řekla pohrdavě Berta. "Ten chlap je trouba! Nancy na podvádění není. Ta je machr na tenis a na chytání ryb."

"No jo, ale někdo ji mohl zlákat. Co když se našel nějaký bohatý sekáč, mladší než Hamel, a ten to s ní skoulel? Je osamělá, když Hamel celé dny píše, a tak ten sekáč se jí stará o zábavu, mluví do ní a nakonec mezi nimi dojde k milostnému románu. Takového něco se už mockrát stalo a může se to stát znova."

Berta pokrčila rameny.

"Možná. A co ty s tím máš společného?"

"Já na tom dělám, děvče. A potřebuju hotové prachy."

"Kolik?"

Pochopil jsem, že ji to zaujalo. Hodlal jsem ji pumpnout o padesát dolarů, ale teď jsem se rozhodl, že nebudu škudlit.

"Řekněme tři stovky a ..."

"Tři stovky!" To vysloveně zaječela. "Dej si vyšetřit palici."

"No dobře, tak na to zapomeň. Najdu si někoho jiného. Jde o půjčku, ne o dar. Znáš desítky maníků a koček, co mi klidně půjčí mizerné tři stovky na dvacetiprocentní úrok na deset dní."

"Lžeš. Nikdo kromě mě by ti nepůjčil ani pět dolarů. No dobrá, Barte." Otevřela kabelku a vylovila z ní peněženku. "Sto padesát, splatíš to do deseti dnů plus dvacet procent."

Nakoukl jsem do její peněženky. Byla přečpaná zeleninou.

"Tys vyloupila banku?"

Vrazila mi do ruky dvě bankovky a peněženku hbitě zavřela.

"Jestli shrábneš balík, čekám provizi. Jasno?"

"Dostaneš ji, až to dostanu já." Uložil jsem ty dvě bankovky do své tašky a měl jsem pocit, jako bych byl zase boháč.

"A teď si dáme něco k pití. Zavez mě k Caesarovi. Mám žízeň."

Zaváhal jsem. Koktejl se šampaňským stojí v Caesarově baru deset dolarů. Ale váhal jsem jenom pár vteřin. Vždyť jsem zase boháč. A k čemu jsou peníze, když ne k tomu, aby se utratily?

Nastartoval jsem motor a zamířil k Caesarovu baru.

K pirátským ostrůvkům jsem dorazil krátce po půl sedmé. Pekelně mi dalo zabrat, abych se přiměl vstát o půl páté, ale s pomocí budíku a tři šálků silné kávy jsem to více méně dokázal.

Protože Berta měla včera nějakou schůzku, tak mě po dvou koktejlech se šampaňským a po několika otázkách, které ji nikam nedovedly, opustila. Vrátil jsem se do bytu a připravil se na ráno. Vystrachal jsem svou polní uniformu, z které jsem se doslova vůbec nesvlékl, když jsem byl ve Vietnamu. Kamuflážní blůza od maskáče, keprové kalhoty, vysoké boty do džungle a lovecký nůž jsem nacistal do objemné kabely. Přidal jsem k tomu repelent proti hmyzu a termosku s chlazenou skotskou.

Cestou k přístavišti jsem si v kavárně, která měla otevřeno celou noc, koupil balíček sendvičů s hovězím. Člun už na mě čekal.

Když už jsem měl ostrůvky v dohledu, ztišil jsem motor a převlékl jsem se do maskáče. Z toho, že mám zase na sobě tenhle úbor, mi bylo dost divně, ale při pohledu na hustou ostrovní vegetaci jsem si uvědomil, že je to ten správný úbor.

Potřel jsem si obličej a ruce repetentem, protože jsem věděl, že moskyti jsou lidožrouti. A zamířil jsem k úžině, v níž mi zmizela jachta s Nancy.

Plul jsem pomalu, motor běžel skoro neslyšně. Kormidloval jsem pod baldachýn zelených závojų. Po žáru slunce jsem teď měl dojem, že vplouvám do horkého parnatého tunelu. Kolem hlavy mi pískaly roje moskytů, ale repelent je udržoval v uctivé vzdálenosti. Před sebou jsem viděl sluneční záři a za chvíli jsem se s člunem dostal na malou lagunu. Vypnul jsem motor a přistál jsem k bližšímu břehu. Videi jsem vyšlapanou stezku vedoucí do džungle. Do břehu byl zatlučen silný kůl a já si domyslel, že k němu byla připoutána jachta. Pevně jsem k němu přivázal člun, pak jsem si přes rameno přehodil kabelu a vykročil opatrně po stezce. Ostražitě jsem pátral po hadech a v ruce jsem svíral lovecký nůž. Ušel jsem asi čtvrt míle. Listím nad mou hlavou poplašeně proletovaly modré sojky a datlové se zobáky jako ze slonoviny. Vedro bylo nedýchatelné a po mně stékal pot. Uviděl jsem, že stezka přede mnou se ostře stáčí, a podle zjasněného světla jsem uhadl, že za tím zákrutem je mýtiny.

Ožil ve mně všechen trénink z džungle. Přikrčen jsem se plížil vpřed, vyhýbal jsem se plazivým kořenům a nepůsobil jsem ani nejmenší hluk, až jsem dorazil k mohutnému kmeni padlého stromu. Z úkrytu za ním jsem si mohl prohlédnout celé prostranství.

Ve stínu tam stál zelený stan do džungle. Takový stan, v jakém jsem žil ve Vietnamu: dost velký, aby se v něm pohodlně ubytovali čtyři muži. Vchod byl zašněrován. Vedle stanu stálo přenosné barbecue a u něho byly dvě plátěné skládací židle. Tráva kolem byla úplně ušlapaná.

Ta scénérie mě zmátla. Tohle, říkal jsem si, určitě není hnízdečko lásky. Nemohl jsem uvěřit, že by sem Nancy přicházela za milencem. V tom stanu musí být jako v peci.

Ještě jsem ale nevěděl, jestli v tom stanu někdo je. Že vchod byl těsně zašněrován, to nasvědčovalo tomu, že v něm není nikdo. Rozhlédl jsem se, vybral jsem si husté, kvetoucí křoví nedaleko od stezky, tiše jsem se k němu přikradl a přikrčil se za ně. Byl jsem z dohledu, ale na stan jsem viděl dobře.

Bzučeli kolem mě moskyti. Až na křik ptactva bylo v džungli ticho. Osušil jsem si obličej, otevřel kabelu a dal si doušek z termosky. Měl jsem chuť na cigaretu, ale uvědomoval jsem si, že kouř by mě prozradil. Usadil jsem se pohodlněji a čekal jsem. Bylo to dlouhé, únavné čekání. Pořád jsem se díval na hodinky. Když se ručičky připlazily k 8.45, zaslechl jsem zvuk, který mě přiměl, abych se přitiskl k zemi: někdo si pískal. Pak se přidaly zvuky praskajícího spadlého listí a

svištění netrpělivě rozhrnovaných větví. Ať přicházel kdokoli, byl si jist, že je tu sám. Nechoval se nikterak obezřetně. Skrze listí jsem uviděl muže, který vycházel z džungle na vzdálenější straně mýtiny. Byl středně vysoký, svalnatý a měl široká ramena. Hádal jsem mu asi tak pětadvacet až šestadvacet let. Černé vlasy měl dlouhé a neupravené. Huňaté vousy zakrývaly větší část jeho tváře. Měl na sobě tmavozelenou košili s dlouhými rukávy a černé kalhoty, zastrčené do mexikánských vysokých bot. V jedné ruce nesl rybářský prut, a v druhé dva slušně veliké mořské okouny, už vykuchané a očištěné.

Když rozdělával oheň v barbecue, ležel jsem bez hnutí a lámal jsem si hlavu. Je možné, že tenhle hulvátsky vypadající hipík je Waldo Carmichael? Pochyboval jsem o tom, ale možné to bylo. Když jsem pozoroval jeho obratné pohyby a viděl, jak se mu pod propocenou košili rýsují svaly, říkal jsem si, že není vyloučeno, aby se holka jako Nancy do něho zabouchla.

Na roštu syčely ryby a ten muž rozšněroval vchod do stanu a vešel dovnitř. Po několika minutách se vrátil ven a nesl si plechovou misku, nůž a vidličku. Pozoroval jsem ho, jak jí. Když dojedl a zahrabával zbytky, rozhodl jsem se jednat. Tiše jsem velikým obloukem došel zpátky na stezku. Pak jsem vykročil k mýtině a schválně jsem šel hlučně a brouzдал se suchým listím. Když jsem došel k zatáčce stezky, vedoucí k mýtině, začal jsem si pískat. Chtěl jsem toho muže upozornit, že přicházím. Instinktivně jsem usoudil, že by to byla špatná taktika přikrást se k němu tajně.

Když jsem vyšel na mýtinu, uviděl jsem ho stát u stanu. Třímal pušku, dvaadvacitku, a ta mířila na mě.

Zastavil jsem se a věnoval mu přátelský úsměv.

"Ahoj! Promiňte. Nechtěl jsem vás polekat. Myslel jsem si, že mám ten ostrov jen pro sebe."

Sklopil hlaveň pušky, takže mi teď mířila na nohy, ale viděl jsem, že je napjatý a nervózní.

"Kdo jste?" Hlas měl hluboký a chraplavý.

Zřejmě jsem ho pekelně vyděsil.

"Bart Anderson. Můžu jít blíž? Ta puška nevypadá moc přátelsky." Znovu jsem se usmál. "Mohla by spustit."

Zůstával ve střehu jako kočka zahnaná do úzkých.

"Stůjte tam, kde stojíte. Co tady děláte?"

"Hledám Blackbeardovu jeskyni," řekl jsem. "Nevíte náhodou, kde je?"

"Na tomhle ostrově žádná jeskyně není. Vypadněte!"

"Víte to jistě? V baru Neptun byl nějaký chlápek, a ten mě ujišťoval, že ta jeskyně je tady."

"Vypadněte, povídám!"

"Vy jste poustevník nebo takového něco?" Pořád jsem se usmíval. A udělal jsem krok dopředu.

Puška se zvedla.

"Zmizte! Znova vám to říkat nebudu!" Hrozba v jeho hlase se nedala vykládat mylně.

"Ale no tak. Nebudte tak hr hr. Nechcete ... ?"

Puška s prasknutím vypálila. Kulka rozhodila listí u mých nohou. Byla to jednoranná zbraň. Hbitě jsem se rozběhl.

Skočil jsem po něm, když hmatal po druhé střele.

Jeho reakce byly hadí. Kdybych za sebou neměl trénink boje v džungli, byl by mě odrovnal kopancem, kterým mi mířil do slabin. Ten kopanec, velice důkladný, zasáhl moje stehno a já zavrával. Rozmáchl se puškou a pažba jen tak tak minula můj obličej. Když se rozmáchl znovu, vrhl jsem se na něj a zasadil mu do břicha úder, do kterého jsem vložil celou svou váhu. Ten z něho se zasyčením píchnuté pneumatiky vyrazil dech a srazil ho na kolena. A když se pokoušel nabrat vzdych do prázdných plic, tvrdě jsem ho sekl vzadu do krku. Rozplácl se obličejem k zemi.

Rychle jsem skočil ke stanu a nahlédl dovnitř. Byla tam dvě lůžka, nikoli u sebe, plachtovinové umyvadlo na skládacím podstavci a skládací stolek. Na jednom konci stolku ležely ženské rekvizity: kartáč na vlasy, hřeben, kartáček na zuby, rozprašovač s voňavkou a pudr. Na druhém konci byly jeho rekvizity: kartáček na zuby, hrníček, cigarety a laciný zapalovač.

Ohlédl jsem se na poraženého. Začínal se hýbat. Vykročil jsem k pušce, zvedl ji, dřep jsem si dál od ležící postavy a čekal jsem.

Chlap se zvolna probouzel k životu, zvedl se na kolena a pak se postavil. Rukou si třel zátylek a zlostně na mě civěl.

"Chovejme se přátelsky," řekl jsem a postavil jsem se. Ostře jsem ho pozoroval. V jeho břidlicové šedivých očích to nebezpečně blýskalo.

"Co tady děláte?" zeptal se. "A ty kecy o Blackbeardově jeskyni si ušetřte. Co chcete?"

"Řekněme, že hledám mír a klid - jako vy." Usmál jsem se na něj. "Tyhle ostrůvky jsou prima, když se člověk chce uklidit z dohledu, než se ovzduší trochu ochladí."

Přimhouřil oči.

"Co jste ... dezertér?"

"Řekněme prostě, že hledám mír a klid," opakoval jsem. "Jestli jste na tom podobně, tak k vám třeba můžu mít důvěru. Jste na tom podobně?"

Zaváhal, pak pokrčil rameny.

"Výpad jsem z armády před půl rokem. Ta buzerace mi už šla na nervy."

Byl jsem si jist, že lže. Nebyl to typ vojáka. Sloužil jsem tři roky ve vojenské policii, a tak jsem poznal bývalého vojáka, jen jsem se na něj kouknul.

"No, máte to tu bezva. Prima stan. Máte v úmyslu zůstat tady dlouho?"

"Tak dlouho, jak mi to bude vyhovovat. Ale pro vás tu místo není. Najděte si jiný ostrov."

Přemýšlel jsem o těch ženských rekvizitách, které jsem viděl ve stanu. Je s ním na ostrově nějaká žena, nebo jsou to rekvizity Nancy Hamelové.

"No dobrá," přikývl jsem. "Já mám rád společnost, ale když mě tady nechcete ... Asi se musím poohlédnout jinde."

Hodně štěstí, vojáku!" Přešel jsem ke křoví, za kterým jsem se prve schovával, a vzal jsem si svou kabelu.

"Jak jste se sem dostal?" chtěl vědět.

"Stejně jako vy." Pokynul jsem mu a zamířil jsem po stezce zpátky ke svému člunu.

Šel jsem sotva tři či čtyři minuty, když jsem ho uslyšel, že jde za mnou. Neměl zkušenosti z džungle, ale nepočínal si špatně. Nebýt ve střehu, nebyl bych věděl, že mě sleduje. Nezastavil jsem se, dokud jsem nedošel ke člunu.

Uvědomoval jsem si, že ten chlap je pár metrů za mnou, ale neukázal se. Zřejmě chtěl mít jistotu, že odjízdim.

Vstoupil jsem do člunu, odpoutal ho, spustil jsem motor a proplouval dlouhým temným tunelem k moři. Byl jsem si jist, že ten neznámý se za mnou bude dívat, dokud budu v dohledu, a tak jsem vyrazil zpátky k pevnině. Ale jakmile ostrůvky zmizely pod obzorem, změnil jsem kurs a plul jsem k Matecombe Key. V malém přístavu jsem tam člun připoutal a šel jsem přes nábreží k rybářskému baru.

Černošský barman se na mě zadíval udivenýma černýma očima a pak se mu rty rozlepily širokým úsměvem.

"Už jsem si myslel, že jsem zpátky v armádě, šéfe," řekl. "Tahle výstroj vyvolává vzpomínky."

Výčep byl prázdný, byli jsme tam jen on a já. Vylezl jsem na stoličku.

"Pivo!"

Odžátkoval láhev a nalil mi. Měl jsem žízeň, která by zabila i velblouda. Vypil jsem pivo, přistrčil k barmanovi prázdnou sklenici a zapálil jsem si cigaretu.

"Byl jsem se podívat na pirátské ostrovy," řekl jsem. "Tenhle úbor se do těch džunglí hodí."

"To mi povídejte." Nalil mi další pivo. "Teď už tam jsou jenom ptáci. Dřív tam žili Indiáni. Ale to já nepamatuju. Teď tam nežije nikdo."

"Dejte si pivo."

"To je na mě moc brzo, šéfe. Ale díky."

Podíval jsem se na hodinky. Bylo krátce po jedenácté.

"Mohl bych si vypůjčit prut a ostatní náčiní?" zeptal jsem se. "Jsem na dovolené, chci si trochu užít slunce."

"Půjčím vám svoje. Viděl jsem vás připlouvat. To je jeden z Toniho člunů, jestli se nepletu."

"Správně. Najal jsem si ho na celý den. Tak vy mi půjčíte svůj prut?"

"Jistě. Hned ho přinesu." Zašel za špinavý závěs a slyšel jsem ho tam kramařit. Za chvíli se vrátil s pěkným rybářským prutem a plechovkou s návnadou.

Položil jsem na barový pult padesátidolarovku.

"Pro případ, že bych sletěl přes palubu," řekl jsem a vzal jsem si od něho prut a návnadu. "Třeba se vrátím až někdy v pět. Nic proti tomu?"

Přistrčil ke mně zpátky bankovku.

"Oba jsme veteráni, šéfe. Od vás žádnou záruku nepotřebuju."

Rád jsem si tu bankovku zase vzal. Poděkoval jsem mu a šel jsem zpátky ke člunu. Když jsem byl na širém moři, vypnul jsem motor a převlékl se zase do své košile a do svých gatí. Uniformu jsem sbalil do kabely a vyplul zpátky k ostrůvkům. Úžině, vedoucí ke skrýši hipíka, jsem se zdaleka vyhnul a doplul jsem pod převislé stromy ostrůvku, vzdáleného od úžiny asi čtvrt míle. Vybalil jsem si sendviče, pustil se do nich a uvažoval.

Co je s tím chlapem, že se schovává na tom ostrůvku? Žádný dezertér to není. Má tam s sebou nějakou ženu nebo ty předměty, co jsem viděl ve stanu, používá Nancy? A ještě něco, říkal jsem si: ten stan stál hodně peněz. Hipík nevypadal ani na pár drobných. Podporuje ho Nancy?

Aby mi nějak ubíhal čas, dal jsem se do rybaření, ale myšlenkami jsem byl jinde. Pořád jsem si lámal hlavu, ale na nic jsem nepřišel. Musel jsem získat víc fakt, víc informací. Celá ta situace mě ovšem fascinovala.

Asi ve tři hodiny jsem uslyšel vzdálený hukot motorové lodi. Odložil jsem prut, stáhl jsem ještě níž převislé větve a člun jsem odtáhl z dohledu.

Za několik minut jsem spatřil rychle připlouvající Hamelovu jachtu. Mířila k úžině, zpomalila a pak zmizela pod hustým listovím.

Váhal jsem. Co když Nancy přikázala Joshu Jonesovi, aby byl na stráž? Kdyby mě uviděl, bylo by to krajně nepříjemné. Tak jsem se rozhodl čekat. Odplazila se celá hodina. Seděl jsem v člunu, plácal moskyty a koupal se v potu. Pak jsem uslyšel hukot motoru a za chvíli se objevila jachta a rychle plula k pevnině.

Rozhodl jsem se znovu si pohovořit s tím hipíkem. Namluvím mu, že mi došel benzin, a zeptám se ho, jestli si od něho mohu nějaký koupit. Nesmí vědět, že je mi známo, že nemá žádnou loď a že životně důležitá je pro něho Nancy. Ať už to je nebo není její milenec, vsadil bych se, že na ten ostrov ho doprovodila ona a patrně mu koupila všechno potřebné k táboření.

Spustil jsem motor a kormidloval jsem do úžiny. Přivázal jsem člun ke kůlu a pak jsem se spěšně vydal po té klikaté stezce. Nikterak jsem se nesnažil svůj příchod utajit.

Dorazil jsem k té ostré zatáčce, která vedla k mýtině. Zatáčkou jsem prošel a prudce jsem se zarazil.

Mýtina byla opuštěná. Nikde žádný stan, žádné židle, žádné barbecue. Hipík byl v tahu, k čemuž mu dopomohli Nancy a Jones. Jakmile přišli, hipík jim zřejmě pověděl, že měl návštěvu, a k rozhodnutí zapakovat a vypadnout došlo v několika minutách.

Něco mi to ale přece jen řeklo: ten hipík je v nějakém zlém maléru. Nebyl ochoten riskovat, že bych někomu prozradil, že je na tom ostrově.

Chodil jsem sem a tam po udusané trávě, kde byl ten stan. Při tom spěšném odchodu se na něco mohlo zapomenout.

Po chvilce hledání jsem našel ten lacíný zapalovač, který jsem viděl na skládacím stolku. Přiklekl jsem k němu a nedotkl jsem se ho. Jestli mám kliku, říkal jsem si, mohly by na tom hladkém niklovém povrchu být nějaké otisky prstů. Vytáhl jsem z kapsy kapesník, hodil ho na zapalovač a pak ho teprve zvedl. Pečlivě jsem ho zabalil a dal do kapsy. Rozhlížel

jsem se dál, ale nic jsem už nenašel. A tak jsem se rychle vrátil k člunu.

Bylo už půl páté. Ještě se musím zastavit na Matecombe Key a vrátit rybářskou výbavu. V kanceláři nebudu dřív než někdy před sedmou. Ale možná, že tam ještě bude Harry Meadows, správce naší laboratoře.

Nastartoval jsem přívěsný motor a zamířil k Matecombe Key.

Glenda právě odcházela ze své kanceláře, když jsem tam dorazil.

"Je tu ještě plukovník?" zeptal jsem se.

"Minul jste se s ním o pět minut." Chladně se na mě podívala. "Něco nového?"

"Vůbec nic. Špehoval jsem ji celé odpoledne," lhal jsem. "Chovala se, jak se má chovat každá manželka: koukala do výkladních skříní, pila čaj s hejnem ženských, pak jela domů. Páni! Jak já to špehování ženušek nenávídím!"

"Patří to k vaší práci," řekla stroze a vzdálila se.

Já se dal chodbou, až jsem došel k laboratoři. Harryho Meadowse jsem zastihl, jak sedí na stoličce a kouká do mikroskopu.

Harry byl vysoký, hubený a táhlo mu na sedmdesátku. Jeden čas býval vedoucím policejní laboratoře v Paradise City. Když měl jít do penze, Parnell mu nabídl, aby řídil malou, ale výborně fungující laboratoř agentury. Meadows, který si nedovedl představit, co by v penzi dělal, na tu nabídku skočil.

"Ahoj, Harry," pozdravil jsem ho a zavřel za sebou dveře. "Pořád v práci?"

Harry vzhlédl a přitakal.

"Jen si tak hraju," řekl. "Líp si tím krátím čas, než kdybych se doma díval na televizi. Co pro vás mohu udělat?"

Vytasil jsem se se zapalovačem, pořád zabaleným v kapesníku.

"Podívejte se, jestli jsou tam nějaké otisky prstů, Harry, buďte tak hodný. A sejměte je. Chtěl bych si je zkontrolovat."

"Budu to pro vás mít zítra ráno, Barte. Mám ty otisky poslat do Washingtonu?"

"Ovšem." Už jsem se obracel ke dveřím, ale ještě jsem se zeptal: "Bylo něco na těch anonymních dopisech, co vám dal Zajoch?"

"Byly napsány na stroji L B. M. Byly na nich otisky prstů, ale tak rozmazané, že mi nic neřekly. Ale ten papír je zajímavý. Mám vzorky všech druhů papírů, které se tady ve městě prodávají. Tenhle papír je zcela zvláštní. Řekl bych, že je italský. Ale to je jen dohad."

Protože jsem věděl, že Harry ho dohady byly vždycky zcela správné, založil jsem si tu informaci pro případné budoucí použití.

"Co se stalo s těmi dopisy?"

"Odevzdal jsem je Glendě spolu s příslušnou zprávou."

"Dobrá, Harry. Dejte mi vědět, jestli na tom zapalovači najdete nějaké otisky. Nashledanou." A šel jsem do své kanceláře. Zajoch byl pryč. Posadil jsem se a přemýšlel.

Kam asi Nancy svého hipíka přestěhovala? Nedovedl jsem si představit, že by ho přivezla do přístavu, kde bylo vždycky plno lidí. To by vyvolalo spoustu klepů, kdyby ho někdo viděl odcházet z jachty. Já být na jejím místě, nechal bych ho v podpalubě, až tak do tří ráno, kdy je nábreží vždycky opuštěné, a teprve pak bych ho z jachty odvedl. Rozhodl jsem se strávit noc na nábreží. Měl jsem ještě spoustu času. Vytáhl jsem ze zásuvky psacího stolu svou speciální policejní osmatčítku, nabil jsem ji a uložil do podpažního pouzdra. Pak jsem vyšel z kanceláře a sjel výtahem dolů do garáže.

Za tři hodiny už bude tma. Uvažoval jsem, jestli Berta má teď čas, ale pak jsem se rozhodl, že ji nezavolám. Přiměla by mě jít na drahou večeri, a já si uvědomoval, že si peníze, které mám, musím udržet.

Dojel jsem k moři, zaparkoval a pak jsem se bezcílně potuloval mezi stánky s rybami a prodavači ovoce směrem k přístavišti jachet.

Zahlédl jsem Ala Barneye, který jako obvykle seděl na jednom sloupku k uvazování lodních lan a v ruce měl plechovku od piva. Velikým obloukem jsem ho obešel. Vmísil jsem se mezi turisty a rybáře, a tak si mě Barney nepovšiml.

Napadlo mě zajít do baru Alameda. Mohl bych se podívat na Glorii Cortovou, bývalou Hamelovu ženu, a na jejího milence Alphonsa Diaze a při té příležitosti se navečeřet.

Zvolnil jsem krok, když jsem došel k přístavišti jachet. Ke břehu tu bylo připoutáno asi šest set nóbl jachet a ta Hamelova byla vtěsnána mezi jednu plachetnici a další motorovou loď. Můstek byl zatažen a Josh Jones seděl na skládacím plátěném sedátku a nebezpečně vypadajícím nožem na péro ořezával kus dřívka. Jeho obrovitá postava zabraňovala přístupu na schůdky ke kajutám.

Opatrně jsem na něho vrhl jen letmý pohled a kráčel jsem dál. Vypadalo to, jako kdyby tam držel stráž, což mohlo znamenat, že můj hipík je dole v lodi. Byl jsem si zcela jist, že k ničemu nedojde dřív než po půlnoci, kdy se to tady vyprázdní, přidal jsem tedy do kroku a zamířil k baru Alameda na vzdáleném konci nábreží.

Byl středeční večer a většina barů byla poloprázdná. Všechny ožívaly o víkendech, kdy rybáři a dělníci z doků mohli rozhazovat peníze.

Když jsem pokračoval v chůzi, všiml jsem si novinových stánků, kde se kromě novin prodávaly i pejprboky. Prodral jsem se davem. Na jednom stánku bylo vystaveno několik knih Russe Hamela, všechny měly křiklavé, silně erotické obálky. Jednu jsem si koupil. Měla titul Láska trpí pocitem osamělosti. Dívka na obálce vypadala zádumčivě. Měla prsa, jaká zastavují provoz.

Šel jsem dál, až jsem dorazil k baru Alameda. Vchod chránil závěs proti hmyzu. Ten jsem odstrčil a vstoupil do velké místnosti s podkovovitým barovým pultem vlevo, s pódium, na němž černošský pianista hrál tichý smutný jazz, a s mnoha dost daleko od sebe rozestavěnými prostřenými stoly.

U baru sedělo víc než deset mužů. Tři mexičtí číšníci v černém a s dlouhými bílými zástěrami postávali v jídelně a snažili se vypadat zaměstnaně. Barman byl veliký tlustý Mexikán, který se na mě díval s úlisným úsměvem. Muži u baru byli

tvrdě vyhlížející rybáři. Ani jeden z nich se neobtěžoval natolik, aby se po mně ohlédl. Šel jsem k jednomu vzdálenému stolu, posadil se k němu a položil na něj Hamelovu knihu.

Jeden z číšníků, mladý a snědý, ke mně přistoupil a povytáhl obočí.

"Co máte dobrého?" zeptal jsem se.

"Naši specialitu, signore. Arrozconpollo. Výborné."

"Co to je?"

"Kuře s rýží, paprikou a chřestovými výhonky. Velice speciální."

"Tak dobře. A skotskou s ledem."

Všiml jsem si, že se dívá na dívku na obálce pejprbeku.

"Prima zajoch, co?" usmál jsem se.

Dlouze se na mě zadíval a pak odkráčel. Pohodlně jsem se usadil, zapálil si cigaretu a zvedl knihu. Z reklamního textu na zadní straně obálky jsem se dověděl, že tohoto napětím napěchovaného románu z pera senzačního mistra americké beletrie, románu, který se brzy objeví jako film, se už prodalo přes 5 miliónů výtisků.

Dostavil se tlustý barman a postavil na stůl skotskou s ledem. V přátelském úsměvu mi ukázal žluté zuby a pak se vrátil za barový pult.

Po desetiminutovém čekání jsem byl obsloužen. Měl jsem hlad a kuře vypadalo pěkně. Číšník postavil talíř přede mě, kývl a připojil se k druhým číšníkům.

Když jsem jedl, přišli tři turisté: dvě starší ženy a mladík ověšený fotoaparáty. Posadili se dost daleko ode mě.

Kuře bylo tuhé a paprika pálila, ale už jsem jedl horší večeře. Právě když jsem rozpítvával stehýnko, vzadu za barem odhrnula závěs a do místnosti vstoupila nějaká žena, zastavila se, aby se rozhlédla, a pak zamířila k mému stolu.

Měla husté vlasy, obarvené do odstínu mrkvové kaše, hezký obličej, bujnou postavu, vhodně zdůrazněnou bílými těsně přiléhajícími kalhotami a zelenou podprsenkou, která jen tak tak udržovala pod kontrolou její ňadra, ale opravdu jen tak tak. Zastavila se u mého stolu a usmála se. Její bílé zuby byly příliš pravidelné, aby mohly být její vlastní.

"Bavíte se?" zeptala se.

Uhodl jsem, že je to Glorie Cortová.

Počtil jsem ji smyslným úsměvem.

"O moc líp, když jste přišla vy."

Zasmála se.

"Sám?"

Všiml jsem si, že ti tři turisté na nás zírají s nelibostí. Nadzvedl jsem se a vymanévroval jsem se ze židle.

"Napijte se se mnou."

Gestem přivolala číšníka, a ten přispěchal jako chrt, vypuštěný z klece.

"Skotskou!" nařídila a posadila se. "Vy jste tu nikdy nebyl," řekla mi. "Já si moc dobře pamatuju tváře."

Drze jsem se zahleděl na její prsa.

"I já bych si vás pamatoval, kdybych vás už někdy viděl."

Opět se zasmála.

"Vidím, že čtete jednu z knih mého bývalého manžela."

Zatvářil jsem se překvapeně.

"No ne! Řekla jste knihu vašeho manžela?"

"Loni jsem se rozešli."

"No to jsou věci!" Odstrčil jsem talíř. "Povězte mi: jaké to je, být provdána za autora bestsellerů?"

Zašklebila se.

"Nevím, jak je to s ostatními autory, ale Russ mi šel jaksepatří na nervy. Jeho knihy jsou přecpány sexem. Už jste tuhle přečetl?"

"Zrovna jsem si ji koupil. Tenhle žánr obvykle nečtu. Ale vím, že Hamel tady žije, a tak jsem si řekl, že do toho mrknu."

"Máte dojem, že chlap, který píše tyhle hovadiny, musí být skvělý v posteli, no ne?" Naklonila se ke mně, hlavu trochu na stranu. "Pěkně jsem naletěla. Russ má pro ženskou stejnou cenu jako uvařené špagety."

"To se stává," přitakal jsem. "Pro ženu je to tragédie."

"To mi povídejte!"

Přiblížil se číšník a sklízel ze stolu. Řekl jsem mu, že si dám kávu.

"Ale on se oženil znova, že jo?"

"Ta holka má, co chtěla. Já ji vídám: ženská k ničemu. No, existují holky, co na to nejsou." Dlouze, smyslně se na mě usmála. "Já na to jsem."

Číšník mi přinesl kávu.

"A tady se vám líbí?" ptal jsem se. "Vy tu vystupujete, že?"

"Jen v sobotu, když máme plno. Je to tu prima." Zvedla se. "Na shledanou." A s úsměvem přešla k těm třem turistům, kteří byli rovněž obslouženi specialitou. Prohodila s nimi pár slov a pak zmizela za závěsem.

Zapálil jsem si cigaretu a popíjel jsem kávu. Získal jsem dobrou informaci. Russ Hamel je asi impotentní. Pomyslel jsem na Nancy, jak jsem ji v duchu viděl. Jestli si nepřišla na své s Hamelem, možná že v ní takový hulvátský hipík objevil snadnou kořist.

Začal jsem číst Hamelovu knihu. Začínala svůdnickou scénou, která mě vzrušovala. Rozhodně uměl živě popisovat. Přečetl jsem pár kapitol, když přišel číšník s účtem. Zaplatil jsem, dal spropitné a vyšel jsem ven do tmy. Pořád ještě jsem musel nějak zabít několik hodin. Hamelova hrdinka mě nezajímala. Docela rád bych se s ní setkal ve skutečnosti, ale na papíře byla příliš nepřístupná. Odhodil jsem knihu do nádoby na odpadky a znovu jsem se prošel po nábřeží a

kolem Hamelovy jachty.

Bylo dost světlo, abych viděl, že Josh Jones pořád sedí na stráží. Rychle jsem se po něm otočil a šel jsem dál. Výletníci se už vrátili do svých hotelů, ale pořád ještě tu byli rybáři, postávali ve skupinkách a debatovali. Viděl jsem i Ala Barneye, seděl pln nadějí na svém sloupku. Hledal jsem místo, odkud bych mohl pozorovat Hamelovu jachtu a sám zůstat neviděn. Zbývaly mi ještě dvě hodiny do půlnoci. Vyšel veliký měsíc, rozjiskřil moře a nábřeží ponořil do hlubokých stínů. Jedna malá kavárnička už na noc zavírala. Unaveně vypadající číšník stáhl rolety, zašel dovnitř a zamkl dveře. U té kavárničky stála pod potrhanou markýzou dřevěná lavice. Šel jsem se na ni posadit. Viděl jsem od ní na Hamelovu jachtu a Jones určitě nemohl vidět mě.

Čekal jsem. Život fízla, to je samé čekání a já už v tom uměl chodit! Pozoroval jsem, jak se skupinky rybářů jedna po druhé rozpadají. Tihle chlapi bývají už za úsvitu na moři, a tak se neochotně rozcházel k domovům.

Asi v jedenáct odhodil Al Barney svou prázdnou plechovku od piva do přístavu, těžce se zvedl a odkolébál se do tmy. Teď už bylo nábřeží téměř opuštěné.

Několik nočních hlídačů, kteří střežili zvláště nůbl jachty, utvořilo malou skupinku. Kolem prošel jeden polda. Objevily se dvě hubené kočky. Jedna přiběhla ke mně a očichávala mi záložku kalhot. Šťouchl jsem do ní nohou a kočka zmizela. Soustředil jsem teď pozornost na Hamelovu jachtu. Dobře jsem udělal, protože jsem si najednou uvědomil, že Josh Jones už nesedí na svém sedátku.

Hbitě jsem se zvedl.

Uběhlo pár minut a uviděl jsem na palubě tři nejasné postavy a slyšel jsem, jak se vysouvá můstek. A v příštím okamžiku byly ty tři postavy na nábřeží. Zastavily se, ohlédly se k nočním hlídačům, kteří k nim byli obráceni zády, a pak vykročily opačným směrem.

Sledoval jsem je a držel jsem se ve stínu. Když procházely pod světlem, které měly nad hlavami, poznal jsem, že ten nejvyšší z nich je Jones. Druhý, podle chomáče černých vlasů, byl asi můj hipík. Třetím členem trojice byla žena: Měla drobnou postavu a hlavu jí zakrývala šála. Usoudil jsem, že je to žena, která s mým hipíkem sdílela ten stan na pirátském ostrove.

Nešli daleko. Zabočili do jedné úzké uličky. Tiše jsem se sunul od jedné temných dveří k dalším temným dveřím a mlčenlivou trojici jsem sledoval.

Viděl jsem, že Jones se zastavil, kývl na své společníky a zmizel pak s nimi v klenuté chodbě.

Obezřetně jsem do chodby nahlédl, právě včas, abych uviděl, jak Jones otvírá nějaké dveře a s oběma svými společníky v nich mizí. Vzpomněl jsem si, že mi Al Barney říkal, že Jones má pokojík za nábřežím, a pomyslel jsem si, že teď se Jones odebral domů.

Přešel jsem do stínu a čekal jsem.

V třetím patře se v jednom okně rozsvítilo světlo. K tomu oknu přistoupil Jones, vyhlédl ven a pak se vzdálil z dohledu. Čekal jsem.

Za hodinu světlo zhaslo.

Ale já čekal dál.

Nic se nedělo, a tak když úsvit začal odstraňovat stíny, vzdal jsem to a šel jsem domů.

KAPITOLA TŘETÍ

Asi tak před patnácti lety byl za nejlepšího a nejcharakternějšího poldu na celém zdejším břehu moře pokládán Petr Lewinski, známý jako Pete. Patroloval tady už od svých zelenáčských dní a dokonce i kšeftaři s drogami, pašeráci a mladí dezertéři uznávali, že Pete vždycky jedná slušně a poctivě.

Potom jednoho dne koupil Pete své ženě Carrii myčku nádobí. Kdekdo tady u moře věděl, že Pete svou ženu zbožňuje. Byla to obtloustlá veselá Švédka, která si ráda lokla likéru a pro kterou Pete znamenal všechno na světě. A tak když měla dvaadvacáté narozeniny, koupil jí Pete tu myčku nádobí. Carrie byla výborná kuchařka, ale umývání nádobí ji deprimovalo. Ta myčka, jak říkala každému, byl ten nejbáječnější dárek, jaký kdy dostala, a rybáři, jejich ženy, místní lumpové, prodavači ovoce a krabů a dokonce i kšeftaři s drogami jí ten dárek přáli.

Nikdy se pořádně nezjistilo, co se to stalo, ale tři roky potom, co ta myčka byla instalována, našel Pete, vracející se z šichty, Carrii vedle toho přístroje mrtvou. Lidé měli za to, že se něco té mašině porouchalo a že Carrie, trochu zpanákováná, se v ní šťourala a byla zabita elektrickým proudem.

Od toho strašlivého okamžiku, kdy vstoupil do kuchyňky a našel Carrii na podlaze mrtvou jako na břeh vyvrženou velrybu, začalo to jít s Petem z kopce. Mnozí jeho přátelé, znepokojení jeho zmámeným výrazem, trvali na tom, že si musí dát silného panáka, aby se postavil na nohy. Petr pil vždycky velice střídmě a nikdy se nenapil, když byl ve službě. Ale když zjistil, že skotská obrušuje ostré hrany jeho žalu, začal těžce nasávat. Policejní šéf Terrell, který bezmezně miloval svou ženu, to všechno chápal. Domlouval Petrovi, ale bylo to, jako by hrách na zeď házel.

Dva divocí kloučci se pokusili o loupežný přepad jednoho z mnoha barů na nábřeží. Na scéně se objevil zkárovaný Petr a oba kluky zastřelil. Když vystřízlivěl natolik, aby si uvědomil, co udělal, rozplakal se. Policejní šéf Terrell neměl jinou možnost, než ho poslat do výslužby. Funkcionář městské správy odmítl vyměřit Petrovi penzi. Takže když utratil své nepatrné úspory, skončil Petr jako další člen chátry, která se zdržuje na nábřežích, tu a tam si opatřil nějakou práci a všelijak se protloukal.

Díky Alu Barneyemu, s kterým se Pete kamarádil, jsem se s tím vyřazeným hromotlukem se zarudlými očima a krátce ostříhanými bílými vlasy seznámil, a kdykoli jsem ho potkal, strčil jsem mu balíček cigaret, protože jsem si uvědomoval, že nebýt té myčky nádobí, pořád by tady u moře hájil zákon a udržoval pořádek.

Asi v devět hodin dopoledne po té noci, kdy jsem sledoval Joshe Jonese a jeho dva společníky až k Jonesovu bytu,

vyšel jsem po Petrovi pátrat.

Slunce už začínalo předvádět svou moc a já se cítil utahaný, protože jsem měl za sebou jen pár hodin spánku. Krácel jsem po nábřeží. Al Barney se ještě neukázal, na toho bylo moc brzo. Ten se vždycky vyhrabal ze svého kumbálu, teprve když se objevili výletníci. Našel jsem ale Petra, který seděl na převrácené bedně a spravoval síť nějakého rybáře. "Ahoj, Pete," pozdravil jsem ho.

Zvedl oči a usmál se na mě. Jeho zarudlý obličej byl silně opálený a modré oči mu slzely.

"Ahoj, Barte," řekl. "Jste tu nějak časně."

"Jsem v práci. Můžete odejít od té sítě a dát si kávu?"

Pozorně síť složil a vstal.

"Jistě. To nespěchá. Kávu? Jo, káva by mi bodla."

Šli jsme k baru Neptun. Všiml jsem si, že se Pete sotva vleče. Šel pomalu jako nemocný slon.

Sam se rozzářil, když jsme se Petr a já usadili u jednoho stolu.

"Dobrýtro, pane Andersene," uklonil se, přišel k nám a leštil stůl špinavým hadrem. "Co to bude?"

"Dvě kávy, láhev skotské, jedna sklenička a voda," řekl jsem a na Petra jsem se nepodíval.

"Hned, pane Andersene." A Sam odpěchal za barový pult.

"Petře, mám pro vás práci," řekl jsem ztišeným hlasem. "Bude za ni dvacet lupenů."

Petr na mě zíral a oči mu lezly z důlků.

"To přeci nemyslíte ..." Zmlkl, když Sam stavěl na stůl džbánky kávy, láhev skotské, šálky a sklenici. A když se vracel k pultu, Pete pokračoval. "Co je to za práci, Barte? Dvacku bych teda potřeboval!" Na láhev skotské civl pohledem, jakým děcko civí na mrzlinu.

"Jen do toho," pobídl jsem ho. "Dejte si frťana."

"Neměl bych, ale jednu snad ... Je moc brzo."

Třesoucí se rukou si naléval skotskou, až sklenici naplnil vrchovatě. Díval jsem se jinam, nechtěl jsem vidět, jak ten slušný, milý mužský klesá hloub a hloub, ale věděl jsem, že už je na alkoholu závislý a že se s tím nedá nic dělat.

Dopřál jsem mu nějakou tu chvilku a pak jsem se zeptal: "Víte něco o Joshu Jonesovi?"

Petr si hřbetem ruky otřel ústa a pomalu, dlouze se nadechl.

"Josh Jones! Tady na nábřeží není nikdo, o kom bych něco nevěděl. Josh je mizernej negr. Dělá pro toho zazobanýho autora pana Hamela. Prodal by vlastní mámu."

"To všechno vím," přerušil jsem ho. "Už jsem mluvil s Alem Barneyem."

Petr přikývl. Ruka se mu sunula k láhvi. Ale zarazila se.

"Jen do toho, Petře. Já vím, že to potřebujete."

"Asi jo." Nalil si dalšího panáka, po jakém bych já chodil po stropě.

"Petře! Chci, abyste se postaral, aby Jonese někdo sledoval. Chci vědět o všem, co dělá. Má u sebe doma dva lidi."

Musím vědět, kdy od něho odejdou a kam půjdou. Jeden mužský a jedna ženská. Můžete to zařídit?"

Prolil si hrdlem whisky, nadechl se, narovnal a pak už pevnou rukou nalil mně i sobě kávu.

"Žádný problém, Barte. Mám partu kluků, který se na Jonese a na ty druhý dva přilepěj."

"Tak to zorganizujte." Napil jsem se kávy a pokračoval: "Důležité je, aby ti tři neměli ani tušení, že je někdo hlídá. Ten mužský je střední postavy, má černé vlasy a vousy. Tu ženskou jsem si moc prohlídnout nemohl, ale bude asi pořád s tím chlapem."

"A za to bude dvacka?"

Pohlédl jsem k barovému pultu. Sam k nám stál zády. Podstrčil jsem Petrovi dvacku.

"Bude toho víc." Vytáhl jsem svou firemní vizitku. "Zavolejte mi, jestli se ti dva někam přesunou. Platí?"

Pete přikývl. Teď z něho byl zase polda. Skotská ho přenesla zpátky do časů, kdy to byl dobrý polda.

"Můžete se na mě spolehnout, Barte."

"Tu skotskou si odnese. Pro mě je to všechno důležité."

Zaculil se a předvedl zčernalé, zkažené pahýly zubů.

"Dobrý, Barte. Žádný problém."

Rozloučil jsem se s ním, zaplatil skotskou a kávu a vyšel jsem do slunečního žáru.

Tohle bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat, říkal jsem si. Ne moc dobré, ale rozhodně lepší než nic.

Došel jsem tam, kde jsem nechal stát auto, nasedl jsem a jel ke vchodu na Paradise Largo. Seděl jsem v autu, společnost mi dělal Bob Dylan na magnetofonové pásce a čekal jsem, až se objeví Nancy Hamelová.

Zajoch Barley se posiloval skotskou, když jsem se vrátil do kanceláře.

Z peněz, co mi půjčila Berta, jsem koupil láhev Cutty Sark. Když jsem láhev vybalil, Zajoch se zeptal: "Koho jsi pumpnul?"

Posadil jsem se za stůl, nalil si prcka a zasmál jsem se na něj.

"Mám přátele. A jak je to s tebou?"

Odfíknul si.

"Ani mi nemluv. Jsou chvíle, kdy mám téhle práce plné zuby. Zdejší samoobsluha je v maléru. Některý ze zaměstnanců ji vybilil kasu. Tak tam chodím od pultu k pultu a tvářím se hrozivě. Ztracená práce! A co ty?"

"Nic. Naprostá ztráta času a peněz."

Před chvílí jsem sledoval Nancy do klubu, koukal jsem na ni, jak hraje tenis s Penny Highbeeovou a jak si dává k obědu salát z krevet, pak jsem za ní jel na nábřeží. Na jachtu nevstoupila, jen se tak poflakovala jako člověk, co zabíjí čas.

Koupila nějaké ústřice a humra a pak jela domů: osamělá ženská, která očividně nemá co na práci. Ale já věděl něco jiného. Doufal jsem, že zajde za Joshem Jonesem do jeho bytu, ale neudělala to. A po Jonesovi nebylo ani vidu ani

slechu ani na jachtě ani v přístavu.

Když jsem se pořádně napil, šel jsem do Glendiny kanceláře. Glenda mi řekla, že plukovník má plno práce. Odevzdal jsem jí hlášení, které jsem naklepal na stroji.

"Jak říkám ... vůbec nic."

"Ale hlídejte dál," nařídila mi Glenda. "Pořád ještě může k něčemu dojít."

"Třeba ke konci světa. Což mi připadá, Glendo, nevybral jsem si dovolenou."

"Až doděláte tuhle práci."

"To mi nemusíte říkat." A vrátil jsem se k sobě do kanceláře.

Zajoch byl na odchodu.

"Na viděnou, brácho," řekl. "Zas do toho chomoutu."

"Jako vždycky. Nezdrátuj se." Když odešel, začal jsem uklízet svůj psací stůl. Rozhodl jsem se sejít se s Bertou.

Prohlédl jsem útroby peněženky. Měl jsem necelých sto dolarů a před sebou ještě osm dní. Možná je Berta v méně rozhazovačné náladě, ale o tom jsem pochyboval.

Když jsem sahal po telefonu, telefonní zvonek mě předešel.

"Jo? Bart Anderson, Parnellova agentura," řekl jsem.

"Tady Lu Coldwell. Musím s vámi mluvit. V naléhavé věci. Mám přijít za vámi, nebo se zastavíte u mě?"

Zpozorněl jsem. Lu Coldwell byl v terénu pracující důstojník Federálního vyšetřovacího úřadu. Měl u nás ve městě kancelář, ale býval v ní zřídka. Paradise City málokdy FBI zajímalo. Hlavně působil Coldwell v Miami.

"Mám teď schůzku, Lu," řekl jsem. "Což zítra?"

"Nepřichází v úvahu. Řekl jsem, že jde o naléhavou věc."

"Vyjádřete se!"

"Otisky prstů na tom zapalovači, co jste našel! Ty, co Harry Meadows poslal do Washingtonu! Tam jsou z nich celí pryč. Tak co, vy ke mně nebo já k vám?"

Už jsem neváhal. Věděl jsem, že kdyby Coldwella zastihla Glenda u mě, chtěla by vědět, proč přišel.

"Počkejte na mě, Lu. Jsem v deseti minutách u vás." A zavěsil jsem.

Tak tohle, pomyslel jsem si, se musí zahrát velice opatrně. Můj hipík byl identifikován. Když to Washington bere vážně, tak to znamená, že jde o někoho důležitého. A zase jsem v duchu slyšel Bertu: Rozhlídla bych se mezi těmi prachaty neřády, pro které bych makala, a z některého bych něco vyrazila.

Tohle si teda nech hezky pro sebe, Barte, řekl jsem si, když jsem sjížděl výtahem do garáží.

Lu Coldwell na mě čekal ve své mřínové ošuntělé kanceláři. Byl to vysoký štíhlý mužský, asi tak čtyřicátník, vlasy měl prošeďivělé, tváře vpadlé a přísné. Bývaly časy, kdy jsem s ním hrával golf. Záleželo mi na tom, abych s poldy a s FBI zůstal v dobrém vztahu.

Když jsme si potřásli rukama, řekl jsem mu: "Překazil jste mi schůzku, ale povinnost má vždycky přednost před zábavou."

Pokynul mi k židli a sám se posadil za psací stůl.

"Ten zapalovač ... kde jste ho našel? A proč jste na něm dal zkontrolovat otisky prstů?" Opřel se lokty o desku stolu a dlaněmi si podepřel bradu. Netvářil se zrovna přátelsky.

Když jsem jel k němu do kanceláře, připravil jsem si, co mu řeknu. Rozhodně jsem mu nehodlal vyprávět o pirátském ostrůvku a o Nancy.

"Co je na tom tak důležitého?"

"No tak, Barte!" Jeho ostrý tón mě poučil, že není vhodná chvíle na nějaké vytáčky. "Kde jste ten zapalovač našel?"

"To už je pár dní. Byl jsem na nábřeží."

"Proč?"

"To zní jako výslech."

"Co jste na tom nábřeží dělal?"

"Měl jsem zrovna po práci a nábřeží mám rád. Zná tam hodně lidí ..."

"Na čem zrovna pracujete?"

"Dostal jsem úkol. Jestli chcete znát podrobnosti, zeptejte se plukovníka. Ten vás pošle do háje."

"Jde o vážnou věc, Barte." Coldwell zmínil tón. "Tak jste byl teda na nábřeží ... v kterou dobu?"

"Přišel jsem tam asi v deset večer. Pokecal jsem si s Alem Barneyem, koupil jsem mu pár piv a pak jsem se flákal k obchodnímu přístavu. Chvilku jsem se koukal na loď a pak, když jsem se rozhodoval, že si dám ještě jedno pivo, než půjdu domů, ze tmy se vynořil ten chlap. Zrovna jsem si strčil do huby cigáro a on mi nabídl oheň. Tím zapalovačem, co vám o něj jde."

"Počkat! Hezky po pořádku. Ten chlap ... " Přitáhl si poznámkový blok a vzal si tužku. "Jak vypadal?"

"Středně vysoký, takový podsaditý, dlouhé vousy, snědý, husté nestříhané vlasy ... Na sobě měl džíný a tmavé tričko."

Coldwell si to zapsal, pak otevřel ve stole jednu fotku a přistrčil ji ke mně.

"Je to on?"

Prohlížel jsem si tu fotku. Byl na ní hladce oholený mužský, asi tak pětadvacetiletý, měl nakrátko ostříhané černé vlasy, hubený obličej a škodolibé oči. Ty oči ho prozradily. No ovšem, je to můj hipík.

"Možné to je." Nasadil jsem si pochybovačný výraz. "Bylo tam mizerné světlo a on měl plnovous a dlouhé vlasy. Ale ... jo ... Nechtěl bych na to přísahat, ale možné to je."

Coldwell si vzal fotku zpátky, našel si měkkou fixku, přikreslil k té tváři plnovous a dlouhé vlasy a zase fotku přistrčil ke mně.

Ted' už jsem ani trochu nepochyboval, že je to můj hipík.

"Pořád bych na to nechtěl přísahat, ale jsem si dost jistý, že to ten chlap je."

Coldwell se nadechl.

"Tak dál!"

"Přemýšlel jsem, kdo to asi je," vykládal jsem. "Setkávám se na nábřeží s všelijakými lidmi, ale tohohle jsem ještě nikdy neviděl. Připadal mi nervózní a pořád se koukal kolem sebe, jako kdyby si myslel, že ho někdo sleduje. Ptal se mě, jestli vím něco o lodích, co ploujou na Bahamy. Řekl jsem, že ne, ale že by se to mohl dovědět od Ala Barneyho a toho že by určitě našel v hospodě Neptun. Upozornil jsem ho, že ho to bude stát pár piv. Něco zabrebtal a odešel. Měl namířeno k té hospodě, ale zastavil se, jako kdyby se rozmyslel jinak, a pak jsem ho ztratil z očí. Na zemi, kde prve stál, ležel ten zapalovač. Asi měl v kapse díru." Domýšlivě jsem se na Coldwella pousmál. "Protože jsem mazaný fízl, řekl jsem si, že ten chlápek patří asi mezi hledané osoby. Z Nassau se člověk klidáčko dostane do Havany. No ne?"

Coldwell přikývl.

"A tak jsem ten zapalovač dal Harrymu a požádal jsem ho, aby zkontroloval otisky. To ostatní už víte."

"Havana ... jo, to dává smysl," řekl zamyšleně Coldwell. Natáhl se pro telefon, vytočil nějaká čísla a pak s někým hovořil o lodích, které odplouvají do Nassau. Něco si naškrábal, poděkoval a zavěsil. "Dneska ráno odplula do Nassau Chrystabelle. To je stará káď, která pravidelně dvakrát týdně jezdí k těm ostrovům. Ten chlap se mohl propašovat na palubu. Prima práce, Barte. Dám jeho popis do rozhlasu. Třeba si ho někdo všimne v Nassau. Snad to vyjde." Odmlčel se a znovu sáhl po telefonu. "Byl sám?"

"Když mluvil se mnou, tak byl. Měl mít někoho s sebou?"

"Cestuje prý se svou ženou. Tak teď musím zařídit spoustu věcí, Barte, a pak pojedu na nábřeží."

"Já vás tam zavezu. Mám dole vůz. Jestli se nedostal na tu loď, je možná pořád někde tady a třeba ho uvidím."

Coldwell přikývl a vytáčet číslo.

"Počkám ve voze," řekl jsem a odešel jsem z kanceláře.

Když jsem si sedal za volant, rychle jsem uvažoval. Cestuje prý se svou ženou. Vysvětluje to ty dvě postele a ty ženské rekvizity, co jsem viděl ve stanu?

Coldwell se ke mně připojil v pěti minutách, zamířil jsem tedy k nábřeží.

"Kdo je ten chlap, Lu, a k čemu všechen ten rozruch?" ptal jsem se.

"Je-li to on, jmenuje se Aldo Pofferi a je to italský terorista. Je stíhán pro tři vraždy a jeho žena pro dvě vraždy. Italská policie tvrdí, že ti dva jsou nejnebezpečnější členové Rudé brigády."

"A co proboha dělá tady?"

"V Itálii ho páli půda pod nohama. A tady asi shání peníze pro Brigádu. Tak se to traduje. No možné to je. On a jeho žena vyloupili tři banky v Miláně. Policie nás upozornila, že se po něm máme dívat. Domnívá se, že se asi před měsícem dostal do New Yorku. Pátráme po něm, ale zatím jsme na nic nepřišli. Ty otisky, co jste našel, to je naše první šance." Zastavil jsem na nábřeží a oba jsme vystoupili. Z davu se oddělili detektivové Tom Lepski a Max Jacoby a připojili se k nám. Coldwell jim stručně vyličil, jak jsem narazil na Pofferiho a že mě chytře napadlo dát si ověřit otisky prstů na zapalovači.

"Přece jen by z vás byl prima šerlok, Barte," řekl Lepski a zazubil se.

Já ho považoval za nejchytřejšího detektiva z celého zdejšího sboru; a on to mínění se mnou sdílel.

Coldwell jemu i Jacobymu ukázal Pofferiho fotku; tu, co na ni přimaloval vousy a dlouhé vlasy.

"Bart ho viděl a mluvil s ním. Měl by teda jít s vámi, Tome, a s Maxem půjdu já. Ten chlap je sakramentsky nebezpečný, tak pozor!"

"Jo," přikývl Lepski a podíval se na mě. "Máte pistoli?"

"Vždycky."

"Jestli dojde na nějaké střelení, tak mě kryjte," řekl Lepski. "Pojďme."

Coldwell a Max si vzali na starost zakotvené jachty a stánky prodavačů a Lepski a já jsme vykročili k obchodnímu přístavišti.

"Promluvme si s Alem Barneyem," navrhl Lepski. "Ten starý ochlasta ví o všem, co se tady děje."

Našli jsme Ala Barneyho na jeho sloupku. V ruce držel prázdnou plechovku od piva. Na Lepského se zadíval odmítavě.

"Ahoj, Ale," řekl Lepski a zastavil se před ním.

"Brej večír, pane Lepski." Barneyho očička zakroužila ke mně, pak se upřela na Lepského.

"Hledáme jednoho chlápka." Lepski popsal Pofferiho. "Neviděl jste ho tady někde?"

Věděl jsem, že tohle je špatný přístup. Jediná možnost, jak od Barneyho získat nějakou informaci, je zavést ho do hospody Neptun a koupit mu bezpočet piv.

Barney hodil prázdnou plechovku do vody, ale Lepski na ten pokyn nezareagoval.

"Viděl jste tu někoho takového?" opakoval policajtským tónem.

"Těžko říct," řekl netečně Barney. "Ty pankáči vypadaj všechny stejně."

"Tenhle pankáč je vrah," štěkl Lepski.

Barney povytáhl obočí.

"Vážně?" Zvedl se. "Mám žízeň."

"Kdy ji nemáte, vy chlastoune stará?" zavrčel Lepski. "Tak viděl jste ho nebo ne?"

"Nevzpomínám si, pane Lepski," odpověděl důstojně Barney a od-kolébal se k Neptunu.

Lepski za ním rozzlobeně civěl.

Já se díval k přístavišti jachet. Viděl jsem, jak Coldwell a Jacoby rozmlouvají s hloučkem rybářů. Taky jsem viděl Joshe Jonese, seděl na palubě Hamelovy jachty. Když se od nás vzdaloval Barney, Jones se zvedl, seskočil z jachty a rychle

zmizel v rozprouděném davu.

"Musíme si promluvit s Petrem Lewinskim," rozhodl Lepski. "Jestli ten neviděl Pofferiho, tak ho neviděl nikdo. Pete by tu někde měl být."

"Pete Lewinski!"

Rozbušilo se mi srdce. Přes všechno to pití, to jsem věděl, zůstal Pete v srdci poldou. Nezamlčel by žádnou informaci, o níž by si myslel, že pomůže policii v Paradise City. Jestli se ho Lepski bude správně vyptávat, Pete mu poví, že jsem projevil zájem o Joshe Jonese a o muže a ženu, které včera v noci zavedl Jones do svého kumbálu. Pak se Lepski obrátí ke mně. Popsal jsem Petrovi toho hipíka a Petr to Lepskimu řekne. Jestli můj hipík je Aldo Pofferi, a já jsem si byl jist, že je, budu v pěkném průšvihů. Mohli by mě obvinít, že schovávám zločince, a dokonce by mě mohli stíhat jako spoluviníka.

"Pete je mazavka, Tome," řekl jsem. "S tím neztrácejme čas."

"Možná, že je mazavka, ale je to bývalý polda. A to mi stačí."

Zastavil jednoho z nábrežních obehů: malého staříka v potrané jachtové čapce a rozervaných špinavých gatích.

"Je tu někde Pete, Eddie? Viděl jste ho?" zeptal se Lepski.

"Dneska ne, šéfe. Obyčejně tu bejvá, ale dneska jsem ho ani nezahlídl."

"A víte, kde bydlí, Eddie?"

"Crab Yard. Číslo 26," vysypal Eddie a pak zadoufal: "Můžete postrádat čouda, šéfe?"

Lepski mu dal cigaretu, pokynul mu a vykročil. Šel jsem za ním, a přestože bylo vedro, běhal mi po zádech mráz.

Lepski se ponořil do uliček za nábrežím, temných a páchnoucích, se starými barabiznami, splácanými ze dřeva a dehtové lepenky, prosté do čtvrti chudinských brlohů. Zřejmě znal cestu. Šel jsem mu v patách.

"Hrůza, žít v takovýchhle doupatech," poznamenal.

Já neřekl nic. Měl jsem sucho v ústech. Pořád jsem se snažil vymyslet nějakou lež, s kterou bych vyrukoval, kdyby Pete pověděl Lepskimu, že jsem si ho najal, aby hlídal Jonese.

"Tak jsme tady," prohlásil Lepski, když došel ke klenutému průchodu, který vedl na dvorek, obklopený vyššími, otlučenými budovami. Budovy byly ověšeny děravým prádlem, které viselo i přes dvorek. Před vchody stály přečpané nádoby na odpady a zápach ze zkažených ryb, žluklého oleje na smažení, moči a shnilé zeleniny mě nutil dýchat ústy. Hlouček ušmudlaných dětí kopal do míče. Když se objevil Lepski, hra ustala a děcka zmizela v jakési uličce.

Na nejzazším konci dvorku našel Lepski číslo 26. Měl jsem dojem, že nás někdo pozoruje, ale když jsem se rozhlédl, nikoho jsem neviděl.

Lepski nakukoval do dveří s číslem 26.

"Páni, to je smrad!"

Podíval jsem se mu přes rameno do nejasně osvětlené chodby. Proti nám byly schody. Do pravá vedla jiná chodba, ztrácející se v naprosté tmě.

"Tak kde má ten kvartýr?" bručel Lepski. Vstoupil dovnitř, vytáhl z kapsy baterku a posvítil do té vedlejší chodby.

Na jejím konci byly dveře, a ty byly pootevřené.

"Zkusme tyhle," rozhodl Lepski a vykročil. Ale hned se zastavil. Zaměřil světlo baterky na podlahu.

Zpod dveří vytékala stružka krve.

Do Lepského ruky vskočila pistole a světlo rázem zhaslo.

"Kryjte mě," šeptl.

Klesl jsem na jedno koleno a vytáhl svůj policejní revolver. Lepski došel ke dveřím, kopnutím je otevřel dokořán a přitiskl se ke zdi.

Nic se nestalo. S napřaženou pistolí nakoukl Lepski do místnosti.

Ted, když byly dveře otevřeny, vniklo do chodby víc světla.

"Kruci!" vykřikl Lepski a vešel do místnosti. "Vy zůstaňte, kde jste!"

Ale to už jsem postoupil dál, takže jsem i já do té místnosti viděl.

Na podlaze ležel indiánský chlapec, asi čtrnáctiletý. Měl na sobě špinavé bílé kalhoty a sandály. Jeho tričko bylo celé od krve a krví měl olepený i obličej. Jediný pohled na jeho vytřeštěné oči mi řekl, že je mrtvý.

"Podívejte se semhle," řekl Lepski a vrhl proud světla z baterky do temného kouta. Na podlaze u zdi byl schoulen Petr Lewinski a v ruce svíral prázdnou láhev od skotské. Jeho obličej, to byla krvavá kaše. Viděl jsem díru, kterou udělala kulka nad jeho širokým nosem.

"Najděte nějaký telefon a zbucujte policejní velitelství!" zaštěkal Lepski. "Já zůstanu tady."

Když jsem vyšel z budovy a dal jsem se do běhu přes dvorek, uvědomil jsem si s obrovským pocitem úlevy, že chudák Pete Lewinski už neřekne Lepskimu ani slovo.

Bylo po desáté večer, když jsem odemkl byt, rozsvítil, zavřel dveře a zajistil je závorou a sklesl do lenošky. Koupil jsem si cestou sendviče s hovězím, ale na jídlo jsem neměl chuť. Musel jsem přemýšlet.

Pete mi řekl, že má partu kluků, kteří se přilepí na Jonese. Připadalo mi jasné, že ten indiánský chlapec, střelený do hlavy, byl jeden z té party. Jones ho patrně objevil, sledoval ho k Petrovi a oba odpráskl. Tahle úvaha se mi moc nezamlouvala, ale musel jsem se s ní zatím smířit. To střelení mě ale víc než cokoli jiného přesvědčilo, že Jones a Pofferi jsou vskutku tak nebezpeční, jak říkal Coldwell.

Velikým otazníkem pro mě zůstávala Nancy Hamelová. Jak to, že se zapletla s Pofferim? Neměl jsem nejmenší pochybnosti, že mu pomáhala.

Zamáčkl jsem cigaretu a zapálil si další. Pořád ještě jsem si lámal hlavu a nic jsem nerozřešil, když se asi za půl hodiny ozval zvonek od mých hlavních dveří.

Šel jsem do před síně, odstranil závoru a otevřel jsem.

Ustoupil jsem, aby do předsíně mohl vejít Lu Coldwell.

"Viděl jsem, že svítíte," řekl. "To střelení ... dává vám to nějaký smysl?"

"Vůbec žádný. Napijete se?"

"Proč ne?" Šel do mého pokoje, posadil se a natáhl své dlouhé nohy. "Tam dole byl takový sakramentský zmatek, že jsem se nikoho neptal, jestli viděl Pofferiho. Pošlu tam pár svých maniků zítra, až se trochu usadí prach."

"Já si myslím, že Pofferi už odjel, jestli tu vůbec kdy byl," řekl jsem a podal jsem Coldwellovi pořádnou dávku whisky. "Vyptával jsem se, ještě než tam přišla polovička všech zdejších poldů. Nikdo ho neviděl. Snad se zítra dovím něco z Nassau."

"Já bych se vsadil, že je tam."

Coldwell vypil polovinu skotské, povzdychl si a dopil zbytek.

"Jak vy se díváte na tu střelbu, Barte? Byl jsem se tam podívat. A řekl bych, že to bylo profesionální zabíjení. Dva výstřely - dva mrtví. Takhle zabíjí Pofferi. Rád bych věděl, jestli to s ním nějak souvisí. Co vy si myslíte?"

"Mně se spíš zdá, že si někdo vyřizoval účty s Petrem," řekl jsem. "Svého času usvědčil hezkých pár pašeráků drog. Tohle je třeba odplata."

"Tak proč ten chlapec?"

Pokrčil jsem rameny.

"Svědék, ne?"

Zatahal se za nos a zívł.

"No, to je Lepskiho problém. Můj problém je Pofferi."

Potřeboval jsem informaci, jako narkoman potřebuje svoji dávku drogy.

"Povězte mi něco o Pofferiho ženě. Můžu vám ještě nalít?"

"Ne, díky. Mám ještě dost práce. Jeho žena? Jo, o tu se zajímám taky. Telegrafoval jsem do Washingtonu, aby mi poslali policejní fotku. Pak vám ji ukážu. Třeba na ni narazíte nebo možná i na něho."

"Máte její rejstřík?"

"Ten nám neřekne skoro nic. Než se provdala za Pofferiho, říkala si Lusie Lambrettiová. Italští poldové si to jméno ověřovali a zjistili, že je vymyšlené. Vynořila se odněkud asi před osmnácti měsíci a spolčila se s Pofferim. Italská policie ji dopadla, když se s Pofferim pokoušela vyloupit banku. On upláchl. Ji měli v rukou dost dlouho, aby si opatřili její otisky prstů a policejní fotku, ale pak jim taky unikla. Někdo do její cely propašoval revolver a ona zabila dva dozorce a prchla." Podíval se na hodinky. "Už musím jít. Nashle." A odešel.

Zřejmě se nedalo dělat nic jiného, než vlézt do postele. Sejit se s Bertou, na to už bylo moc pozdě. Snědl jsem sendviče s hovězím, myslel jsem na Petra Lewinskiho a ptal jsem se v duchu, jestli ho zastřelil Josh Jones.

Měl jsem Petra rád a cítil jsem se bídne, dal jsem si tedy další doušek a šel do ložnice. Postel vypadala opuštěně.

Možná že by Berta přišla a sdílela ji se mnou, ale znovu jsem rozhodl, že je už pozdě. Ale snad by se vyplatilo to zkusit.

Vrátil jsem se do obýváku a sahal po telefonu, když se ozvalo slabounké cvrknutí na zvonek u dveří.

Bylo krátce po půlnoci. Vykročil jsem k hlavním dveřím, dal je na řetěz a trochu dveře pootevřel, jen tak, aby na mě nebylo vidět. Do mého věžáku se minulý měsíc vloupalo pár lumpů a soused byl pořád ještě v nemocnici.

"Kdo je tam?" zeptal jsem se.

"Já jsem kluk od Petea." Měkký přízvuk mi řekl, že to je Indián.

Odstranil jsem řetěz a otevřel.

Kolem mě proklouzl do předsíně hubený chlapec, asi třináctiletý, střapatý, černovlasý, ve špinavém keprovém oblečení.

Zavřel jsem dveře a pokynul chlapci k obýváku. Čučel kolem sebe. Rychle, unaveně oddychoval a na obličejí mu vyvstával pot.

"Jak se jmenuješ, synu?" zeptal jsem se ho a šel jsem se posadit.

Pořád se rozhlížel a kousal se do spodního rtu, pak na mě upřel své černé oči.

"Joey. Dělam pro Petea."

"Slyšel's, co se Peteovi stalo?"

Přikývl, polkl a jeho špinavé ruce se sevřely v pěsti.

"Pěkná sprostárna," řekl jsem. "Posad se."

Zaváhal, pak si sedl na krajíček židle a zahleděl se na mě.

"Proč jsi tady, Joey?"

"Tom a já jsme byli bráchové."

"Tom byl ten ... ?"

Zase polkl, pak kývl hlavou.

"To je mi líto, Joey. Moc líto."

Tvář mu ztvrdla, oči se přivřely.

"To nepomůže," řekl nakřáplým hlasem. "Lítost nepomůže."

"Asi ne. Proč jsi přišel, Joey?"

Špičkou jazyka si olízl rty.

"Vy jste dal Peteovi dvacku, aby dal hlídat Joshe Jonese, že jo?"

Najednou mi bylo nevolno.

"No a?"

"Pete pověřil mě a Toma, abysme Jonese hlídali. Pete říkal, že zaplatíte víc, když se něco dovíme. S Petem šlo vždycky všechno na rovinu. Říkal, že tu dvacku rozdělíme na tři díly."

"Ty víš, kdo střílel?"

"Jeden z těch tří. Kterej, to nevím."

"A co víš?"

Naklonil se ke mně a v očích mu zablýsklo.

"Vím, kde ty tři sou. Tom to šel říct Peteovi. Při tom ho zabili."

Začínal jsem se potit.

"Řekl's to poldům, Joey?"

"Po tom, co udělali mému tátovi, s poldama nemluvíím." V jeho černých očích se náhle objevila nenávist.

"Co se stalo tvému tátovi, Joey?"

"Zabásli ho na deset let. Pět jich má eště před sebou."

Trochu se mi ulevilo.

"Tak, kde jsou teď ti tři, Joey?"

Chvilku si mě prohlížel a pak se zeptal: "Jakou to má pro vás cenu, pane Andersene?"

Vytáhl jsem peněženku a přepočítal jsem obsah. Joeymu jsem nedovolil do ní nahlédnout. Oddělil jsem desetidolarovou bankovku a podával mu ji.

Zavrtěl hlavou.

"Můžou mě zabít jako Toma."

"Nemůžou, když si dáš pozor, Joey."

"Můžou mě zabít," opakoval tiše.

Neochotně jsem přidal druhou desetidolarovku.

"Tak takhle, Joey. Mám málo prachů."

Zaváhal, pak natáhl ruku a ty dvě bankovky si vzal.

"Jsou v baru Alameda."

Koukal jsem na něj s otevřenou pusou.

"Tomu nevěřím."

"Dneska ráno v pět Jones a ty druhý dva odešli z Jonesova kvartýru a šli do baru Alameda," tvrdil Joey. "Šli tam zadním vchodem a Jones se potom vrátil domů. Můj brácha Jimbo tam teď hlídá."

"Ty máš ještě jednoho bráchu?"

"Jo. Ten taky dělal pro Petea."

"Hlídej dál. Potom ti zaplatím líp. Potřebuju vědět, jestli se budou stěhovat. A buď opatrný."

Zvedl se, nacpal si ty dvě bankovky do zadní kapsy gatí, kývl na mě a vykročil ke dveřím.

"Počkej, Joey. Kde tě najdu?"

"Lobster Court. To je hned vedle Crab Courtu. Číslo 2. Nejvyšší patro. Mí bráchové a já tam máme kumbál."

"A co je s tvou matkou?"

"Ta se zabila, když sebrali tátu," řekl Joey a nehnul ani brvou. "Teď už jsme zbyli jen Jimbo a já."

"Tak pozor, Joey!"

Doprovodil jsem ho ke dveřím, pak jsem se vrátil k lenošce a posadil jsem se.

Přemýšlel jsem. Pofferi a jeho žena se schovávali na pirátském ostrůvku. Josh Jones je ubytoval u sebe a potom je zavedl do baru Alameda. Proč je zavedl zrovna tam? Zřejmě se prostřednictvím Glorie Cortové domluvil s Diazem, aby ty dva ukryl: u Diaze je pro ně bezpečnější úkryt než u Jonese. A za Glorii zašel, protože ta, někdejší Hamelova manželka, ho znala jako lodníka na jachtě. Zatím to všechno dávalo smysl, zato nedávalo smysl, proč fajn holka jako Nancy pomáhala dvěma nebezpečným teroristům. Seznámila se s nimi v Římě? To vypadá pravděpodobně. Něco na ni vědí?

Netrpělivě jsem zamáčkl cigaretu. Co tedy udělám? Věděl jsem, co bych udělat měl. Měl bych jít na policii a oznámit, kde se Pofferi a jeho žena skrývají. Ale kdybych to udělal, co bych z toho měl? Z toho by koukal leda malér. Lepši by chtěl vědět, jak jsem zjistil, že Pofferiovi jsou v Alamedě. A i kdybych si vycucal z prstu přesvědčivou lež, vůbec nic by mi to nevyneslo. Nikdo by mi nedal žádnou odměnu.

A tak mě najednou napadlo, že uzrál čas, abych si promluvil s Nancy Hamelovou. Bude ochotna koupit si moje mlčení? Ušklíbl jsem se. Na to se musí jít opatrně. To poslední, co bych potřeboval, by bylo obvinění z vydírání.

Vydírání?

Od té doby, co jsem vstoupil do agentury, jsem už jednal s hezkým počtem vyděračů. A byl jsem to já, kdo je poslal do vězení. Vždycky jsem vyděračství pokládal za nejhnusnější podobu zločinu.

Ale je tohle vyděračství? Neudělám přece nic jiného, než že si důvěrně pohovořím s Nancy Hamelovou. Řeknu jí, že vím o jejích stycích s Pofferim a že je mi známo, kde se Pofferi a jeho žena skrývají. Vysvětlím jí, že fízl si moc peněz nevydělá. Věnuju jí upřímný úsměv. A ujistím ji, že když dojdeme k nějaké finanční dohodě, na všechno zapomenou a všichni budeme šťastni. Bude samozřejmě na ní, jak se rozhodnout.

Je to vyděračství?

Obchodní dohoda, to ano. Vyděračství, to ne.

Mazaně umím lidi vodit za nos, ale v tom, jak umím vodit za nos sám sebe, se mi nikdo nevyrovná.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nazítíť asi v devět jsem vpochodoval do kanceláře ke Glendě a našel jsem ji, jak třídí poštu.

"Ahoj," pozdravil jsem, opřel se o její stůl a naklonil se k ní. "Jak se má pilná včelička v dnešním slunném dni?"

Nepřestala číst obálky.

"Co chcete? Máte být v práci."

"Nikdy se neulejvám, krasavice. Ty anonymní dopisy. Potřebuju je. Mám nápad, jak vystopovat ten papír. Harry mi dal tip."

"Tak si je vezme." Mávla rukou ke kartotéce a četla dál.

"Kšefty frčí? Spousta nových kořenů?" Našel jsem oba dopisy. Glenda mi neodpověděla a já si dal ty dopisy do náprsní tašky a uháněl jsem z kanceláře.

Sjel jsem výtahem do garáže a s maseratim jsem zamířil k Sportovnímu klubu. Zaparkoval jsem a pak jsem se s čerstvým Newsweekem uvelebil v hale, abych vyčkával.

Vstal jsem ten den časně a sepsal jsem dvojí hlášení, i s kopiemi. Měl jsem teď dojem, že jsem připraven na důvěrný potlach s Nancy Hamelovou. Přemýšlel jsem o ní, když jsem usedal v hale. Připomínal jsem si, jak na mě zapůsobila, nejdřív na fotografii, pak ve skutečnosti. Byl jsem si jist, že s ní nebudou potíže, když s ní budu správně jednat, a zamýšlel jsem s ní jednat správně.

Vstoupila do haly asi o půl jedenácté, nesla si raketu a byla v tenisovém úboru. Šla k portýrovi, stárnoucímu černochovi s kudrnatými bílými vlasy, který se na ni zářivě zubil.

"Přišla už paní Highbeeová, Johnstone?" zeptala se.

Seděl jsem tak blízko, že jsem ji slyšel.

"Je už na kurtech, paní Hamelová."

Nancy se usmála, kývla a vykročila přes halu k tenisovým kurtům. Díval jsem se za ní. Pohyb jejích boků působil moc pěkně.

Počkal jsem asi čtvrt hodiny a pak jsem vyšel na terasu a díval se, jak Nancy hraje s Penny Highbeeovou. V době oběda, říkal jsem si, bude ta pravá chvíle k rozhovoru, sestoupil jsem tedy k bazénu, převlékl se a zaplavoval si. Bazén byl plný skvělých, macatých, štíhlých atraktivních koček.

Po hodině jsem se osušil, zase se oblékl a zatoulal se zpátky k tenisovým kurtům. Nancy a Penny pořád ještě hrály.

Našel jsem si židli pod slunečníkem a posadil jsem se. Přiklouzl ke mně číšník. Objednal jsem si skotskou a koku. Číšník mi je přinesl, já se podepsal, přidal spopitné a číšník se vzdálil.

Ozval se nějaký hlas: "Pan Anderson, jestli se nemýlím?"

Vzhlédl jsem a uviděla jsem Mela Palmera, Hamelova zástupce. Stál nade mnou v neposkvrněném šedobílém tropickém obleku,

Široce, přátelsky jsem se na něj usmál, ale uvnitř jsem se neusmíval. Palmer byl ten poslední člověk, kterého jsem teď mohl potřebovat.

"Ahoj, pane Palmere." Vstal jsem. "Dáte si něco k pití?"

Spustil svůj masivní trup do židle, když k němu hbitě přispěchal číšník. Palmer si objednal růžový gin, opřel se v židli zády a zaměřil na mě své brýle proti slunci.

"Vidím, že pracujete." Podíval se k tenisovým kurtům a pak zase na mě.

"Pěkná nuda," řekl jsem.

Číšník postavil na stůl nápoj a Palmer se podepsal. Lokl si, když číšník odešel, hedvábným kapesníkem si otřel rty a usmál se na mě.

"Nuda? Ale to je dobrá zpráva. Máte vůbec co hlásit?"

"Předmět střežení neposkytuje žádný důvod k starostem, pane. Sleduju ji už čtyři dny a vskutku nemám co hlásit." Jeho úsměv se rozšířil.

"Tak jsem si to představoval. Snažil jsem se přesvědčit pana Hamela, že zbytečně vyhazuje peníze, ale on je paličatá nátura."

"Pátrali jsme také, kdo je Waldo Carmichael, pane Palmere. Ten prostě neexistuje," řekl jsem.

Palmer zakýval hlavou.

"To mě nepřekvapuje. Máme zřejmě co dělat s nějakým nemocným bláznem. Znova a znova to říkám panu Hamelovi, ale není možné ho přesvědčit. To je velice nepříjemná situace."

Nepříjemná pro tebe, tlouštíku, pomyslel jsem si. Utíká ti provize.

"Koncem týdne napíšu definitivní hlášení o všem, co paní Hamelová dělá. To hlášení ukáže, že naše dáma vede bezúhonný, dost nudný život. Jestli ani to pana Hamela nepřesvědčí, tak už nic."

"Výborně!" Palmer dopil svůj gin a zvedl se. "Už musím běžet. Mohu tedy vaše hlášení čekat koncem týdne?"

"Na to se spolehněte, pane." Vstal jsem a stiskl mu ruku. "Ujišťuji vás, že si nemusíte dělat žádné starosti."

Díval jsem se za ním, jak si vykračuje přes terasu a mizí z dohledu. Pak jsem se zahleděl k tenisovým kurtům. Nancy a Penny dohrály a oblékaly si svetry. Čekal jsem. Šly směrem ke mně a hovořily.

"Napiješ se něčeho?" ptala se Nancy, když byly jen pár metrů ode mě.

"Nemůžu se zdržet, zlatíčko. Už tak mám zpoždění. Uvidíme se zítra?"

"Ovšem."

Penny odběhla a Nancy si šla sednout k jednomu vzdálenému stolu. Okamžitě byl u ní číšník, přijal objednávku a odešel k baru.

Usoudil jsem, že přišla vhodná chvíle. Počkal jsem, dokud číšník nedonesl koktejl, Nancy se nepodepsala a číšník se nevzdálil, a pak jsem došel k ní a uctivě se na ni usmál.

"Já jsem Bart Anderson, paní Hamelová. Právě jsem hovořil s Melem Palmerem, který je, jak víte, manažerem vašeho manžela."

Opřela se a zahleděla se na mě. Její chladné tmavé oči jevily zájem a trochu i překvapení.

"Vy znáte pana Palmera?"

"Zajisté." Nezávazně jsem se usmíval. "Hrajete výtečně tenis, paní Hamelová. Pozoroval jsem vás."

"Vy hrajete také?"

"Nikoli na vaší úrovni. Váš backhand, to je trhák."

Podle toho, jak se změnil její výraz, jsem uhodl, že o mě ztratila zájem. Bylo mi jasné, že mě nevybídne, abych si přisedl, přisedl jsem si tedy bez vybídnutí. Jsem toho názoru, že přímá akce vede k cíli.

Prekvapeně sebou trhla, na okamžik znehybněla, pak se sice uvolnila, ale její pohled byl chladný a výraz nepřátelský.

"Musím si s vámi promluvit, paní Hamelová," řekl jsem co nejvlídněji. "Čeká mě nepříjemné dilema."

Podívala se na mě velice odměřeně.

"Je mi líto, pane ... pane ..."

"Bart Anderson."

„ ... pane Andersone, ale neznám vás a vaše dilema mě nezajímá. Nevidím důvod, proč byste měl se mnou mluvit. Já nemám nejmenší chuť mluvit s vámi."

Přilepil jsem si trpělivý výraz. Asi s ní nebude snadné pořízení.

"Chápu vás, paní Hamelová. Kdyby mi neleželo na srdci vaše dobro, složil bych stan a odplížil bych se, ale musím vám poradit, abyste mě vyslechla."

"Jestli okamžitě neodejdete, zavolám číšníka!" Její ostrý tón mě varoval, že to myslí doopravdy.

Musel jsem tedy jednat tvrdě. Vytáhl jsem svůj služební průkaz a položil ho na stůl tak, aby si ho mohla prostudovat.

"Váš manžel mě najal, abych vás sledoval, paní Hamelová."

Páni! To ji teda t'alo do živého! Z tváře jí zmizela barva, zkrabatilo se jí čelo. Dlouhou chvíli se nepohnula a zírala na můj průkaz, pak jsem zpozoroval, že se zachvěla.

Poskytl jsem jí čas. Přestal jsem na ni upírat pohled. Díval jsem se na oslnivou krásku, která se nesla přes terasu k bazénu. Měla dlouhé nohy, vysoko posazená prsa a byla blond. Prostě taková buchta, jakou si rád vezmu do postele, když mám peněženku nacpanou lupením. Pozoroval jsem ji, jak vrtí zadkem, a nebyl jsem jediný, kdo ji pozoroval. Hltali ji očima taky tlustí dědkové s bílými chlupy na prsou a křečovitými žilami na odhalených nohou.

Když se ta kočka odvrátila z dohledu, otočil jsem se zase k Nancy.

Pořád seděla nehnutě a zírala na můj průkaz.

"Abyste to všechno pochopila," řekl jsem stále tichým a vlídným hlasem, "měla byste si přečíst tyhle dva dopisy, které dostal váš manžel. Ty způsobily, že si mě najal, abych vás sledoval."

Zvedla oči. Vypadaly jako díry v bílém prostěradle.

Vytáhl jsem z náprsní tašky ty dva dopisy a položil je na stůl.

Zvedla je. Namodralý papír v jejích třesoucích se prstech šustil. Zapálil jsem si cigaretu a čekal. Měl jsem spoustu času. Takovéhle tažení se nikdy nesmí uspěchat. Nedíval jsem se na Nancy, ale obrátil jsem pozornost na postarší dvojici, která seděla o čtyři stoly dál. Žena, která se blížila k šedesátce, měla vlasy odbarvené na blond. Vecpala svůj tuk do bikinek. Muž si barvil vlasy na černo. Měl poprsí jako ženská a chlupatý byl, že by mu šimpanz mohl závidět.

Tihle dědkové a báby! S úžasnou houževnatostí se zuby nehty drží života. Hřbitov mají hned za rohem, ale oni se nehnou z ringu, i když se už perou chabě a uboze.

Nancy odložila dopisy zpátky na stůl.

"Ty dopisy psal můj manžel," prohlásila. "Waldo Carmichael, to je jméno hlavní postavy knihy, kterou teď píše."

Civěl jsem na ni s otevřenou pusou. Hezky dlouho jsem seděl bez hnutí, stejně jako ona. Pak jsem se vzchopil.

"Paní Hamelová ... to musí být nějaký omyl."

"Žádný omyl. Na tomhle dopisním papíře píše můj manžel. A taky písmenka poznávám. To naklepal on."

"Ale proč?"

Upřeně se na mě zadívala.

"Aby měl výmluvu, proč si najímá detektiva."

Uklidňoval jsem se. Aby měl výmluvu, proč si najímá detektiva. Myšlenky se mi rozběhly jako o závod. Ano, to je možné, ale proč nechal svou ženu sledovat?

Sebral jsem dopisy, složil je a dal zpátky do tašky. A mé myšlenky pořád zběsile uháněly. Uvědomoval jsem si, že teď mě Nancy pozoruje. A zachovával jsem si kamennou tvář.

"Jsou tu jisté komplikace, paní Hamelová," řekl jsem posléze. "Opakuji: mám těžké dilema. Čtyři dny jsem vás sledoval. A čeká se ode mě, že koncem týdne předložím zprávu o všech vašich aktivitách."

Napjatě se na mě zahleděla.

"Jaképak komplikace?" Její hlas zněl chraptivě. "Jen tu zprávu předložte. Nemůže v ní být nic, co by mého manžela rozrušilo." Pohnula se, jako by chtěla vstát.

"Neodcházejte, paní Hamelová," zarazil jsem ji. "Před dvěma dny jsem vrtulníkem sledoval vaši jachtu k pirátským ostrůvkům."

Zavřela oči a ruce sevřela v pěsti.

"A tak vidíte, že vskutku mám dilema," pokračoval jsem a díval se na ni. "Na tom jednom ostrůvku jsem objevil Alda Pofferiho, vraha, na kterého je vydán zatykač. Vy a váš lodník Jones jste Pofferiho a jeho ženu z ostrůvku odvezli. Vím dokonce, kde se schovávají. Kdybych ve své zprávě uvedl tato fakta, nemyslíte si, že by to vašeho manžela přece jen rozrušilo?"

Ani se nepohnula a upírala oči na své pěsti. Seděla tak několik minut a já čekal. Mohl jsem si dovolit poskytnout jí dost času, aby si rozmyslela, co dělat. Věděl jsem, že ji mám v hrsti. Nehodilo by se, abych vyvíjel nějaký nátlak. Chtěl jsem, aby se správně rozhodla bez donucení.

Konečně promluvila: "Pošlete tu zprávu?"

"No, to je ten problém, paní Hamelová. Proto stojím před dilematem. Podívejte se na to z mého stanoviska." Odmlčel jsem se a přátelsky, chápavě jsem se na ni usmál. "Pan Hamel si mě najal, či vlastně najal si agenturu, pro kterou pracuju. Jsem jedním z dvaceti detektivů, které agentura platí - a platí je bídně. Agentura se dívá na pana Hamela jako na svého klienta, ale to neznamená, že já se na něj musím dívat jako na svého klienta. Upřímně řečeno, paní Hamelová, já neschvaluju, aby manželé nedůvěřovali svým manželkám. Ale bohužel, protože si musím vydělávat na živobytí, musím dělat, co mi nařídí agentura." Zase jsem se odmlčel a nasadil si ustaraný a utrápený výraz. "Tak teď snad chápete to moje dilema."

Odvrátila pohled.

"Asi ano," šeptla. "Pokračujte."

"No, ve skutečnosti to vypadá takhle, paní Hamelová. Připravil jsem dvojí hlášení. Jedno z nich odevzdám panu Hamelovi. To první ho ujistí, že se pustil do něčeho, co ho nemělo ani napadnout."

Vytáhl jsem ty dvě zprávy a podal jí tu první, která prohlašovala, že jsem paní Hamelovou sledoval celé čtyři dny a že jsem zjistil, že se chová zcela bezúhonně. Přečetla si to.

"A ta druhá?"

I tu jsem jí podal. Ta podrobně hlásila: pirátský ostrůvek, Aldo Pofferi, a kdo to je, Josh Jones, bar Alameda.

Pozoroval jsem ji. Jak četla, tváře jí bledly, a když odkládala zprávu na stůl, třásl se jí ruce.

"Tak co mám dělat, paní Hamelová?" zeptal jsem se. "Jistě chápete, že bych měl panu Hamelovi dát tu druhou zprávu. Když to neudělám, mohu přijít o místo, a to si nemohu dovolit. Jak jsem už řekl: nesympatizuju s manželou, kteří nedůvěřují svým manželkám. Ale je to ovšem ... je to dilema."

Nehýbala se a znovu se zahleděla na své ruce. Čekal jsem, ale když nic neříkala, rozhodl jsem se jí pomoci.

"Samozřejmě, kdybyste vy si mě najala, abych hájil vaše zájmy, paní Hamelová, toho dilematu byste mě zbavila. To už bych nepracoval pro pana Hamela. To bych mohl pracovat pro vás. Tak bych bez nejmenších problémů odevzdal to první hlášení ... kdybych pracoval pro vás."

Trochu se pohnula, zvedla oči od svých rukou, ale na mě se nepodívala.

"Rozumím," hlesla. "Chtěl byste pracovat pro mě?"

Jsem skoro u cíle, řekl jsem si. Jako u každého obchodu, rozhodující byla cena. Tak daleko jsme ještě nebyli, ale už jsme se k řešení blížili.

"S velikou radostí, paní Hamelová." Samotného mě překvapilo, jak upřímně jsem to řekl.

"A co by vaše služby znamenaly?" Teď se mi dívala přímo do očí. Chladný, opovržlivý výraz jejích očí trochu pošramotil moje sebevědomí.

"No, pan Hamel by pochopitelně dostal to první, negativní hlášení a nikoli to druhé, kompromitující," řekl jsem. "A kdyby to pana Hamela neuspokojilo, odevzdával bych mu další záporné zprávy, dokud bych ho zcela nepřesvědčil." Čekala. I já čekal. Musel jsem si udržet usměvavou tvář.

"Tak takhle to vypadá, paní Hamelová," řekl jsem posléze, protože její mlčení a to, jak se na mě dívala, mi šlo na nervy.

"Čekal byste, přirozeně, že za práci pro mě byste dostal zaplacení?" nadhodila.

No, konečně: odměna!

"Šlo by o obchodní transakci, paní Hamelová. Jistě, čekal bych, že dostanu zaplacení. Z něčeho musím žít. Kdyby vyšlo najevo, že jsem odevzdal nepravdivou zprávu, dostal bych se do maléru." Zdůraznil jsem svůj úsměv. "Mám licenci. To je, upřímně řešeno, všechno, co mám. Když budu pracovat pro vás, paní Hamelová, vystaví to mou licenci zvýšené pozornosti. Kdybych o licenci přišel, byl bych na holičkách, úplně na holičkách. Žádná jiná agentura by mě nezaměstnala. Takže ... bylo by to pro mě značné riziko, kdybych se uvolil pracovat pro vás."

"Kolik bych vám musela zaplatit?" Mluvila tiše a přivírala oči. "I když můj manžel je zámožný, já sama mám velice málo osobních peněz."

Odložil jsem úsměv a místo něho jsem se na ni zadíval jako policajt.

"Paní Hamelová, tím, že jste se spojila s italským teroristou, stíhaným pro nejméně pět vražd, velice jste ohrozila své bezpečí. Ty důsledky jste si měla rozvážit, než jste se odhodlala poskytnout jim útočiště. Ale proč jste to udělala, po tom mně nic není. Mohla byste být zatčena a obviněna ze spoluviny na vraždách. Když vám poskytnu pomoc, mohu i já být obviněn ze spoluviny. Ale já vám pomoc nabízím. Odměna činí sto tisíc dolarů."

Prudce se odtáhla, jako kdybych ji byl uhodil.

"Sto tisíc dolarů!" Hlas se jí chvěl. "Takovou částku nejsem absolutně schopna zaplatit!"

"Takové jsou moje podmínky, paní Hamelová. Záleží na vás, jak si ty peníze opatříte." Pořád jsem se na ni díval policajtským pohledem. "Žena, provdaná za takového boháče, jako je Russ Hamel, by měla umět sehnat sto tisíc dolarů. Neříkejte mi, že vám manžel nedává drahé dárky. Podívejte se po nich a něco dejte do zastavárny. Máte čas do konce týdne. V sobotu ráno posílám panu Palmerovi svoji zprávu. Je na vás, bude-li ta zpráva negativní nebo kladná. Přijďte sem v pátek za mnou - s penězi. Když nepřijdete, pan Palmer dostane v sobotu to druhé hlášení." Vstal jsem, ale ještě jsem neudělal ani krok. "Jo, ještě něco, paní Hamelová. Ne abyste běžela za Pofferim. Je to zabiják. Nebojím se ho, ale jsem dost dlouho v téhle branži, abych se dovedl pojistit. Kopie té druhé zprávy je u mého právního zástupce. Jestli se mi něco stane, dostane tu kopii policie. Ujistí vás, že deset roků v kriminále nestojí za jedno sto tisíc dolarů." Zmínil jsem svůj policajtský pohled a optimisticky jsem se na ni usmál. Seděla nehnutě jako vosková figurína a zírala na mě.

Opustil jsem ji s naprostou jistotou, že ty peníze sežene.

Jedno sto tisíc dolarů!

Páni!

Nábřeží bylo plné života. Do přístavu se vracely rybářské čluny s kraby a humry a různými rybami. Všude postávali turisté s aparáty a civěli s otevřenými ústy. Al Barney žvanil s nějakým zevlounem a doufal, že zadarmo dostane pivo. Razil jsem si davem cestu ke Crab Courtu. Když jsem opustil nábřeží a vešel do jedné temné uličky, srazil jsem se s detektivem Tomem Lepským.

"Ahoj, Barte!"

Přibrzdl jsem a usmál se na něho.

"Ahoj, Tome! Jak to vypadá?"

Odfoukl si.

"Pořád za tím jdu. V jednom kuse se ptám, kdo mohl odprásknout Petea a čtrnáctiletého kluka."

"Jak jsem říkal Coldwellovi. Osobní účty a ten kluk měl smůlu."

"Snad. Co tady děláte?"

"Taky za něčím jdu. Nashle, Tome." A vykročil jsem.

Na rameno mi dopadla Lepského ruka.

"Coldwell má zřejmě za to, že Pofferi už tady není, ale já ho pořád vidím za tím střílením. Tak mějte otevřené oči."

"Jestli ho uvidím, vy budete první, kdo se to doví," ujistil jsem ho a ponořil se hlouběji do uličky. Než jsem zabočil do chodby, která vedla ke Crab Courtu, zastavil jsem se a ohlédl. Lepski nikde, prošel jsem tedy chodbou na dvorek, páchnoucí hnilobou. Pár kluků tam kopalo do míče. Nechali toho, když mě uviděli, černé oči plné podezření. Vykročil jsem k dalšímu dvorku. Jakmile jsem se vzdálil, kluci se opět dali do hry.

Našel jsem otlučenou tabulku, na které stálo Lobster Court. Přes zaneřáděný dvorek jsem došel k číslu 2. Šplhal jsem po vrzajících schodech. Celý dům smrděl. Zábradlí bylo na spadnutí. Každý stupeň schodů hrozil, že se pode mnou proboří. Ale šplhal jsem dál. Doléhaly ke mně všelijaké zvuky: televize, puštěná na plné pecky, ženská, ječící nadávky, brečící děcko, štěkající pes. Konečně jsem se doplazil do nejvyššího patra. Střecha tu tvořila úzkou podkrovní chodbu. Proti mně byly dveře. Vedro tady nahoře bylo takové, že by dokázalo usmažit vejce. Po tvářích mi stékal pot. Zabušil jsem na dveře a čekal. Těžko se mi dýchalo. Nic se nedělo, zabušil jsem tedy znovu. Dveře se otevřely.

Zíral na mě Joey. Snědou tvářičku mu rozzářil úsměv.

"Ahoj, Joey!" řekl jsem. "Páni! Ty tady máš ale vedro!"

Ustoupil a já vešel do malé světnice s okénkem ve střeše: tři postele, stůl, tři židle a otlučené rádio. Ačkoli střešní okénko bylo dokořán, ve světnici bylo jako v peci.

"Máš pro mě něco nového, Joey?" zeptal jsem se a postavil se pod okénko.

"Jimbo hlídá, pane Andersone. Jsou tam pořád."

"Jistě?"

Přikývl.

"Pořád tam jsou."

"Můžou se odstěhovat." Vytáhl jsem svou vybrakovanou peněženku a dal mu desetidolarovku. "Buďte dál na stráži, Joey. Kdyby se stěhovali, musím vědět kam."

Vzal si bankovku a znova přikývl.

"Dobrá, pane Andersone. Hned tam poběžím a řeknu to Jimbovi."

"A pozor, Joey!"

Přestal se usmívat a do očí se mu vloudil nebezpečný výraz.

"Jo, pane Andersone. Zabili Tommyho, ale mě a Jimba nezabijou."

"Přesto dávej pozor, Joey!"

Odešel jsem a přes nábřeží jsem zamířil k místu, kde jsem zaparkoval maseratiho. Nastoupil jsem a rozjel se po Oceán Promenádě. Byl čas na oběd. Zastavil jsem u restaurace s mořskými pochoutkami, kde jsem čas od času jidal.

Vietnamský majitel mě uvítal a zavedl mě k rohovému stolu. Bylo tam několik turistů, kteří už obědvali, ale ještě bylo brzo. Nával začne později. Objednal jsem si denní specialitu, zapálil si cigaretu a zvažoval svou dopolední činnost.

No, Barte, chlapče, řekl jsem si, dneska jsi zaválel.

Jedno sto tisíc dolarů!

Přemýšlel jsem, co udělám, až mi Nancy Hamelová odevzdá mou kořist. Byl jsem přesvědčen, že nějak ty prachy sežene. Jakmile zaplatí, dám plukovníkovi negativní zprávu. Plukovník ji dá Palmerovi, který ji dá Hamelovi, a ten, jestli nemá zapotřebí dát si vyšetřit hlavu, odvolá dozor nad Nancy. Plukovník pošle účet a já budu moci jít na dlouho odkládanou dovolenou. Se stovkou tisíců dolarů se můžu vydat na širé moře a Paradise City mě hezky dlouho neuvidí. S takovým lupením se můžu vydat, kam mě napadne. Vždycky jsem si přál najmout si jachtu a v honosném stylu popojíždět kolem Baham a ostatních ostrovů. A rozhodl jsem se, že si jako společníka vezmu s sebou Bertu.

Jedl jsem specialitu a pokračoval ve snění. Páni! To se budu mít!

Pak mi v mysli vyskočila nepřijemná představa. Co když Nancy s těmi penězi nepřijde? Co když je tak pitomá - nebo tak chytrá - že mi řekne, ať si trhnu nohou?

Co potom?

Odstrčil jsem talíř a zapálil si cigaretu. To byla nepochybně nemilá představa, ale já jsem odjakživa toho názoru, že se člověk má podívat na obě strany mince. No prosím, co když Nancy ty peníze nepřinese?

Ale když jsem tuto sklíčovou představu vzal v úvahu, najednou mi svítlo, že vůbec nejsem v postavení, abych na Nancy mohl vyvinout nějaký nátlak. Byl jsem zrovna v takové kaši jako ona. Schovává dva stíhané zabijáky, ale když o tom mlčím, schovávám je taky. Jestli nemůže sehnat peníze nebo se rozhodla mě přimět, abych vyložil na stůl další karty, já jí přece nemůžu pohrozit policií. Řekla by poldům, že jsem se pokoušel vymáčkout z ní sto tisíc dolarů. A poldové si dávají velký pozor na vyděrače mezi privátními očky. Ať bych se jakkoli vymlouval, sebrali by mě a dali mi

co proto. První, nač by se zeptali, by bylo, proč jsem je na Pofferiho neupozornil, jakmile jsem se dověděl, kde se skrývá. A věděl jsem, že z tohohle bych se nevykroutil.

Začínal jsem se potit.

Pane jo! pomyslel jsem si, vypadá to ponuře. Ale pak jsem se přinutil se uklidnit. No tak, chlapče, tohle ještě není konec cesty. Nemůžeš čekat, že shrábneš sto tisíc dolarů bez pár kapek potu. Tak se na to dívej optimisticky. Vsad' se, že Nancy ty prachy sežene, a když ne, když na tvoje hrozby neskočí, tak přece jenom dáš plukovníkovi negativní zprávu a ty Bertiny kecy o tom, jak pumpnout bohaté neřády, budou jen další vzdušné zámky, co se neuskutečnily. Najatá jachta a Berta, vystřelující na palubě zátky z lahví šampaňského - tyhle představy se rozostřovaly. Ale třeba budu mít v pátek přece jenom kliku. Třeba na mě Nancy bude čekat s balíkem prachů.

Pak jsem zaměřil myšlenky na Russe Hamela a na ty anonymní dopisy. Tahle hádanka mi nedala pokoj.

Vzpomínal jsem, co řekla Nancy: "Ty dopisy psal můj manžel. Waldo Carmichael, to je jméno hlavní postavy knihy, kterou teď píše.

Řekla to tak přesvědčivě, že jsem jí uvěřil. Ale proč bohatý slavný spisovatel píše sám sobě anonymní dopisy?

Aby měl výmluvu, proč si najímá soukromého detektiva, znělo Nancyino vysvětlení.

Nad tím jsem se zamyslel. To je možná správná odpověď. Neměl jsem ponětí, jak spisovatel vytváří zápletku, ale připadalo mi možné, že anonymní dopisy jsou součástí zápletky té nové knihy a že si Hamel ověřuje reakce na ně. Jako slavný autor by se sám neobtěžoval vyhledat detektivní agenturu, ale když si napsal ty dopisy, mohl pověřit svého zástupce Mela Palmera, aby to zařídil. Považoval jsem to za bláznivou metodu, jak získat autentický materiál, ale Hamel je tak bohatý, že si může dovolit jakýkoli vrtoch, takže tak se možná dají ty dopisy vysvětlit.

Protože potřeboval věrohodná fakta o tom, jak postupuje agentura, když má sledovat něčí manželku, použil vlastní manželku jako nastrčenou figuru, ačkoli byl přesvědčen o její bezúhonnosti. Ale nevědomky tím rozehrál velice odpornou složitou a nebezpečnou partii. Otevřel tím prostě pikslu červů.

Poprvé za tu dobu, co jsem byl v Parnellově agentuře, jsem zjistil, že nemám nic na práci.

Nemělo smysl jít do klubu a zjistit, co dělá Nancy. Ať už teď dělá cokoli, mě se to netýkalo. Měl jsem před sebou volné odpoledne. Pak zajdu do kanceláře a oznámím, že nemám co hlásit.

Chystal jsem se naplánovat, jak to odpoledne strávím, když jsem si uvědomil, že po tomhle exklusivním městě se potlouká devatenáct Parnellových detektivů, kteří si vydělávají na živobytí. Nehodilo by se, aby mě kdokoli z nich viděl, jak se flákám. Zajoch a já jsme byli špičkoví Parnellovi pracovníci, a tak jsme u ostatních detektivů nepatřili mezi oblíbence. Mohl být mezi nimi někdo, kdo by si rád zchladil žáhu.

A tak jsem přece jen zajel do Sportovního klubu, abych se tam porozhlédl. Po Nancy nebylo ani stopy. Ale udělal jsem dobře, že jsem se tam ukázal, jako kdybych tam byl pracovně, protože na terase jsem uviděl Larryho Fräsera, jednoho z bezvýznamných Parnellových detektivů, který mě měl rád jako voštinu v zadku.

Podíval se na mě tupě, jako by mě neznal, a hned pohled odvrátil. Pochopil jsem to jako pokyn, že se mnou nechce mluvit, sešel jsem tedy k bazénu. Patrně měl za úkol sledovat nějakou další manželku.

Jakmile jsem ho ztratil z očí, prošel jsem se kolem bazénu, ujistil se, že Nancy tam nikde není, a pak jsem se vrátil k autu. Aspoň Larry, kdyby se ho na to někdo ptal, může říct, že jsem byl v klubu pracovně.

Zajel jsem na nábreží. Vylezl jsem z vozu a šel k místu, kde kotvila Hamelova jachta, tu jsem ale neviděl.

Na svém sloupku seděl Al Barney, šel jsem tedy k němu.

"Na pivo je ještě moc brzo, Ale?"

Počtil mě žraločím úsměvem.

"Kdypak je moc brzo, pane Andersone?"

Šli jsme spolu do Neptunu a Sam přinesl dvě piva.

"Paní Hamelova odplula na jachtě, Ale?" zeptal jsem se, když jsme se usadili.

Zhluboka a dlouze se napil, rázně postavil sklenici a pohlédl na Sama, který honem přinesl další dávku.

"Před hodinou zvedli kotvy," řekl Barney.

"Ona a Jones?"

Přikývl.

"A ještě někdo?"

Zavrtěl hlavou, napil se a tentokrát postavil sklenici opatrně.

"Pokud jde o Petea," řekl jsem, "Lepší z vás nic nedostal, že ne?"

Barney se zaškaredil.

"To je hloupej, namyšlenej polda," řekl pohrdavě. "O tom mi ani nemluvte."

"Máte tušení, co se to s Petem stalo?"

"No, moh bych o tom něco říct, pane Andersone. Měl jsem Petea rád. Pil, to se ví, jako duha." Barney se zatvářil ctnostně. "Potíž byla, že strkal nos do záležitostí jinejch lidí a moc mluvil."

"Kterých lidí, Ale?"

Barney ho odulý obličej ztratil všecken výraz.

"Tady se děje moc málo věcí, pane Andersone, o kterejch nic nevím, ale je mi jasný, kdy mám mlet hubou a kdy ji mám nechat zavřenou." Dopil pivo a já pokynul Samovi, aby dodal další.

Barney se usmál, kývl na poděkování a potom ztišil hlas. "Mezi náma, pane Andersone, Pete se moc zajímal o Alphonsa Diaze, a to vám teda řeknu, Diaz je hezky tvrdej hombre."

"Proč se o něj zajímal, Ale?"

Barney se opět zatvářil bezvýrazně.

"Jo, to nevím."

Touhle procedurou jsem už s Barneyem prošel mnohokrát. Pivo poskytovalo informaci, ale brány otvíralo jídlo.

"Vypadáte, jako byste měl hlad, Ale," řekl jsem. "Což takhle hamburger?"

Barney zazářil.

"Jo, hamburger by bodnul." A přivolal Sama.

Nastala krátká pauza a pak se Sam přihnul s kupou hamburgerů, voňavých, namaštěných, plných kroužků cibule.

Postavil tu mísu před Barneye.

Čekal jsem, než se Al prohryzal prvním hamburgerem, pak jsem znovu zaútočil.

"Mě Diaz taky zajímá. Vděčné přijmu jakýkoli podnět."

"Od toho dál, pane Andersene. Jste můj dobrý přítel, byl bych moc nerad, kdyby se vám něco stalo, tak od toho radši dál," radil mi Barney plnou pusou.

"Pročpak?"

"No, držte se od něj dál." Z tónu jeho hlasu jsem vyrozuměl, že dál se o tom šířit nebude.

Zkusil jsem to odjinud.

"Josh Jones," nadhodil jsem. "Co mi povíte Ale?"

"Od toho se taky držte dál, pane Andersene. To je ničemnej negr."

"Což ještě pár těch klobásek, co je máte tak rád, Ale?"

"Vy znáte moje slabůstky, pane Andersene." A Barney znovu přilákal Sama, a ten za chvíli přinesl misku maličkých klobásek, opečených s čili. Jednou jsem do té míry ztratil rozum, že jsem takovou klobásku okusil. Málem mi propálila chřtán.

Ale Barney si s úsměvem strkal ta vražedná sousta do úst. Když jich snědl pět, začaly mu slzet oči, přestal se tedy krmit a dlouze se napil piva.

"Tak vy se zajímáte o Jonese, pane Andersone?" zeptal se pak a pěstí si zabušil do prsou.

"Ano."

"Tak já vám něco povím." Velice ztišil hlas. "Ten a první paní Hamelová, teda Glorie Cortová, si to spolu rozdávali. To ještě předtím, než si narazila Diaze. Ale jak slýchám, Jones a ona to spolu táhnou pořád."

"Chcete říct, že když byla provdána za Hamela, tak s Jonesem ... ?"

"Je to Hamelův lodník. To se tak stává."

"To jistě." Pozoroval jsem ho, jak se zase pouští do klobásek, a zeptal jsem se: "Myslíte, že na Jonese letí i druhá paní Hamelová?"

Barney se zamračil.

"Ne, ne. Kdepak tahle dáma! Taje fajn. Ta nic takovýho. Kdyby jo, tak bych se to dověděl. Já mám uši všude."

Podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro šest.

"Musím jít, Ale. Nashle!"

"Děkuju za jídlo, pane Andersene." Položil mi tučnou, umazanou ruku na rukáv. "A nezapomeňte, co jsem vám řekl: držte se daleko od Diaze a Jonese."

Vyšel jsem na nábreží. Viděl jsem, jak Hamelová jachta připlouvá k přístavišti. Na přídi stála Nancy. Jones byl u komidla. Vmísil jsem se do davu a dlouhými kroky jsem zamířil k autu. Nechtěl jsem, aby mě Nancy viděla.

Když jsem se dostal zpátky do kanceláře, strčil jsem hlavu do dveří ke Glendě.

"Chce s vámi mluvit plukovník," řekla úsečně. "Hned k němu zajděte."

"Nějaké potíže, děťátko?" zeptal jsem se.

"Poradte se se svým svědomím. A jděte."

"Ahoj, kolegyně," pokynul jsem jí a šel zaklepat na Parnellovy dveře.

Parnell seděl za psacím stolem a pročítal nějaká lejstra.

"Případ Hamel," řekl. "Co je nového?"

"Nic, pane plukovníku. Samá nula. Mluvil jsem dnes dopoledne s panem Palmerem a řekl jsem mu, že nemám co hlásit.

Přeje si dostat podrobnou zprávu o mé činnosti a pokusí se přemluvit Hamela, aby to pátrání odvolal."

"Máte naprostou jistotu, že paní Hamelová neprováděla nic špatného a že se nestýkala s jinými muži?" ptal se Parnell a svými ocelově modrými očima se na mě zkoumavě zadíval.

"Pokud já mohu říct, chovala se bezúhonně a s jinými muži se nestýkala. Dnes odpoledne, když odplula na jachtě, jsem ji sledovat nemohl, ale když jsem ji tuhle sledoval vrtulníkem, chytala ryby. Jsem přesvědčen, že Hamel dostává slabomyslné dopisy, aby ho rušily v práci, a to je všechno."

Parnell přikývl.

"Tak mi odevzdejte svou zprávu a já ji pošlu Palmerovi. Glenda mě upozornila, že jste si nevybral dovolenou."

"Ano, pane plukovníku."

"Dobrá. Vemte si ji od zítřka. A mějte se dobře."

"Děkuji, pane plukovníku."

Vrátil jsem se do své kanceláře, opsal jsem tu první zprávu, kterou jsem dal přečíst Nancy, a tu druhou, kompromitující, jsem vytáhl z náprsní tašky a roztrhal na malé kousky.

A šel jsem své hlášení odevzdat Glendě.

"Právě zahajuju dovolenou, děťátko," řekl jsem. "Jestli mi popřejete, abych se měl dobře, tak se rozbřečím."

"To si počkáte," odsekla Glenda a začala číst mou zprávu.

Šel jsem do kanceláře Edwardsovy. Tam jsem si vyzvedl měsíční plat a kapesné na dovolenou, takže jsem byl zase bohatý.

V mé kanceláři na mě čekal Zajoch. Jakmile jsem vstoupil, napřáhl ke mne ruku. Vrátil jsem mu padesátku, kterou mi

půjčil.

"Kam pojeděš?" zeptal se a bankovku schoval do kapsy.

"Žádnou cestu si nemůžu dovolit. Budu si zvat rajcovní kočky a dám si pohov. Mysli na mě. Když tě potkám, jak padáš pod tíhou práce, koupím ti pitivo."

Zajoch se zazubil.

"Když si na něj napřed ode mě půjčíš prachy." Vstal. "No, já jdu domů. Bezva se bav, Barte, a nerozházej všechnu hotovost."

"Jenom část," řekl jsem a usedl za svůj stůl. Ze zásuvky jsem si vytáhl skotskou. "Dáš si před odchodem panáka?"

"Mám schůzku," odmítl Zajoch. Vykročil ke dveřím, ale najednou se zarazil. "Zapomněl jsem. Něco pro tebe mám. Je to pár hodin, co to přišlo z FBI." Podal mi zapečetěnou obálku. "Copak ti to Coldwell píše?"

Vzal jsem si tu obálku.

"Plány na dovolenou," řekl jsem. "Slíbil, že mi pošle tajný tip, kde si můžu najmout člun."

"Tak se neutop," pravil Zajoch a odešel.

Nechápavě jsem se zahleděl na obálku, pak jsem ji otevřel. Bylo v ní krátké sdělení a policejní fotka nějaké ženy. Sdělení znělo: Slíbil jsem vám fotku ženy Alda Pofferiho, Lucie Pofferiové. Dívejte se po ní. Lu.

Zvedl jsem fotku. Byla na ní plavovlasá žena asi tak čtyřiačtyřicetiletá až pětadvacetiletá a dívala se na mě tvrdýma, zlýma očima.

Projel mnou prudký šok. Kdyby ta žena nebyla blond, byl bych odpřísáhl, že je to Nancy Hamelová.

Chvějícími se prsty jsem si vzal fixku a omaloval vlasy na černo. A znovu jsem se na tu fotku zadíval.

Teď už jsem neměl žádné pochybnosti.

Tahle žena, stíhaná pro dvě vraždy a provdaná za nejnebezpečnějšího italského teroristu, je Nancy Hamelová!

KAPITOLA PÁTÁ

Fanny Battleyová, která měla noční službu v archivu Paradise City Herald, v archivu s nekrology připravenými pro dosud žijící celebrity, zvedla oči, když jsem vstoupil do velké místnosti, lemované šanony se starými výtisky novin a kovovými policemi, obsahujícími kompletní záznamy o všech fotografiích, jež vyšly v novinách ode dne jejich založení. Parnellovi detektivové často využívali vybavení tohoto archivu a Fanny, temperamentní černoška, výborná pracovnice a ochotná pomocnice, nás všechny znala.

"Ahoj, Barte! Neříkejte mi, že jste ještě v práci," vítala mě s širokým úsměvem.

"Ahoj, Fan!" Zastavil jsem se u jejího stolu. "Od zítřka mám dovolenou. Ale ještě si musím vyjasnit jeden úkol."

"Šťastný člověče! Kam jedete?"

"Kdo by odtud někam odjížděl? Hele, zlatíčko, potřebuju, abyste mi trochu pomohla. Musím vědět, s kým a kde se podruhé ženil spisovatel Russ Hamel."

"Žádný problém. Posadte se." Pokynula mi k jednomu stolku. "Přinesu vám všechno, co máme."

Tohle bylo na Fanny to nejužasnější: nikdy se na nic neptala.

Posadil jsem se, zapálil si cigaretu a čekal. Fanny hbitě probrala velikou kartotéku lístků, pak přešla k jedné skřini s šanony, jeden pořadač vytáhla a hodila ho na můj stůl.

"Máte nějaké fotky šťastného páru?" zeptal jsem se.

Z jedné z kovových polic vylovila velkou obálku a položila ji přede mě.

"To je všechno, co máme, Barte."

"Prima, Fanny, a díky."

Vrátila se k svému stolu a dál rovnala kartotéku.

Podíval jsem se na fotografie. Ukázalo se, že Russ Hamel je pohledný statný muž s hranatým obličejem, že má prošedivělé vlasy a takový ten arogantní výraz bohatého člověka, který si je jist svými úspěchy. Soustředil jsem se na fotografie Nancy. Na všech měla na očích tmavé, velikánské brýle proti slunci, které jí vydatně zakrývaly tvář. Kdokoli ji viděl na ulici, nemohl ji podle těchto fotografií poznat.

Pročetl jsem si referáty o svatbě. V interview řekl Hamel, že se s Nancy seznámil v Říme. Námluvy proběhly jako smřšť a vzali se dva měsíce potom, co se prvně setkali. Hamel prohlásil, že Nancy je příliš plachá, aby se k tomu vyjádřila, a on si nepřeje, aby ji obtěžovali.

Zkontroloval jsem data a zjistil jsem, že se s ní Hamel seznámil před osmi měsíci. Vzpomněl jsem si, že Coldwell mi řekl, že kriminální činnost s Pofferim zahájila před osmnácti měsíci. Uvědomil jsem si, a byl to pro mě šok, že už byla provdána za Pofferiho, když si brala Hamela. Vzala si Hamela jen proto, aby se po svém zatčení a po vražedném útěku z vězení dostala z Itálie? To se mi zdálo pravděpodobné: kdo by podezřívá ženu Russe Hamela, že je to hledaná teroristka?

Ubezpečil jsem se, že v těch člancích už není žádná jiná informace, která by pro mě měla cenu, a odnesl jsem fascikl do příslušné police.

"Díky, Fan." Vrátil jsem jí obálku s fotografiemi. "Splnil jsem svůj úkol. Na viděnou." Poslal jsem jí vzdušný polibek a odešel jsem.

Usadil jsem se v maseratim a uvažoval jsem, kam teď. Nazítří v poledne jsem se měl v klubu setkat s Nancy. Byl jsem takový optimista, že jsem si říkal, že pořád existuje slabá naděje, že přinese peníze; a když je nepřinese, byl jsem teď na tom tak dobře, že jsem na ni mohl vyvíjet nátlak. Když ji upozorním, že mohu dokázat, že je Lucie Pofferiová, určitě to vynese prachy.

Toto nové zjištění vyžadovalo klidnou a pozornou úvahu. Rozhodl jsem se, že se vrátím domů, dám si nohy na stůl a

procvičím si mozek. Nastartoval jsem motor a cestou jsem se zastavil v bistro a koupil jsem si balíček sendvičů. Když jsem zahýbal do ulice vedoucí k mému věžáku, vyskočila ze stínů malá postavička a zuřivě mávala rukama. Dupl jsem na brzdu a maserati se s vrískotem zarážů.

U mého okénka se objevil Joey.

"Nechodte domů, pane Andersene," řekl naléhavě. "Čekají tam na vás."

Za mnou zahoukalo nějaké auto. Joey oběhl můj vůz, otevřel dveře na druhé straně a vlezl na sedadlo, vedle mě. Zajel jsem k obrubě chodníku.

"To's usnul, pitomče, nebo co?" zarval na mě řidič vozu, co za mnou zabrzdil, a objel mě.

"Co se děje, Joey?" zeptal jsem se.

"Diaz a Jones," vyhrkl udýchaně Joey. "Sledoval jsem je. Vlezli do vašeho bytu. Viděl jsem, jak tam bliklo světlo. Jsou tam pořád."

Po páteři mi přeběhla bodavá bolest. Tak Nancy mi podtrhla nohy. Běžela k Diazovi a řekla mu, že jsem jí kroutil rukou. Vzpomněl jsem si, jak mě Al Barney varoval, abych se od Diaze a Jonese držel hezky daleko. Vyrázil na mně studený pot.

Joey do mě šťouchnul.

"Já na vás dávám pozor, pane Andersene," řekl.

"To vidím, Joey. Bud' chvíli zticha. Musím přemýšlet."

"Mám hlad, pane Andersene."

Viděl jsem, že si všiml balíčku sendvičů a že si s ním pohrává.

"Jen do toho!" pobídl jsem ho. "Oddychni si a jez."

Když se krmil, uvažoval jsem, co mám dělat. Pomyslel jsem na to, že Pete se nedržel od Diaze daleko a byl bezohledně oddělán. Vzpomněl jsem si, že jsem řekl Nancy, že můj právní zástupce má moje prohlášení, které může nejen vnést obvinění proti ní, ale prozradit také úkryt Pofferiho. Diaz se patrně domníval, že blufuju, a rozhodl se zasáhnout. Měl pravdu, blfoval jsem, takže teď musím ten bluf uskutečnit. Musím opravdu sepsat podrobné prohlášení i s tím, že vím, že Nancy je žena Pofferiho. To prohlášení ukážu Diazovi spolu s potvrzením od svého právního zástupce, že originál je v jeho rukou. Takto - jediné takto - budu schopen Diaze zneškodnit.

Rozhodl jsem se, že zajdu do své kanceláře a sednu si k tamnímu psacímu stroji. Noční hlídač agentury mě klidně pustí dovnitř a auto dám do podzemních garáží.

"Dobrá, Joey," řekl jsem, "vrať se k domu a hlídej. Až odejdou, zavolej mě na tohle číslo." A dal jsem mu visitku s adresou agentury.

Přikývl, ještě s plnou pusou, a upřeně se na mě svýma jasnýma očkama zahleděl. Pochopil jsem ten pokyn a dal jsem mu dvacetidolarovku. Zašklebil se, vyklouzl z auta a zmizel.

Jackson, noční hlídač agentury, mi otevřel, když jsem několikrát zazvonil.

"Něco jste si zapomněl, pane Andersone?" podivil se, když jsem kolem něho prošel do recepční haly.

"Uklidit si psací stůl," řekl jsem. "Odjíždím zítra na dovolenou."

"Tak si ji pěkně užijte, pane Andersone."

V to doufám, pomyslel jsem si. Páni! V to teda doufám!

Zabralo mi to skoro dvě hodiny, než jsem to prohlášení se třemi kopiemi naklepal. Pak jsem šel do ateliéru a udělal si tři fotokopie policejních portrétů Pofferiho a Nancy, které jsem měl od Coldwella.

Když jsem se vrátil do své kanceláře, připevnil jsem fotky ke všem kopiím prohlášení a ty jsem vložil do obálek. Na každou obálku jsem napsal: Odevzdat policejnímu šéfovi Terrellovi, kdybych zemřel nebo byl pohřešován.

Potom jsem si vyhledal větší obálku a do té jsem vložil obálku s originálem prohlášení a s původními policejními fotkami. Tu velkou obálku jsem adresoval Howardu Selbymu, bystrému právníkovi, s kterým byla agentura často ve styku a který byl mým dobrým přítelem. Pak jsem mu ještě napsal zvláštní dopis, v němž jsem mu oznámil, že jdu za nebezpečným gangem a sháním proti němu důkazy a že si přeju, aby přiloženou obálku (neotevřenou!) uschoval, dokud ten případ nedořeším; že mně bylo vyhrožováno, a tak se pojišťuju tím, že mu poskytuju poloviční usvědčující materiál. Uzavřel jsem žádost, kdyby se doslechl o mé smrti, nebo o tom, že jsem pohřešován, aby předal tu obálku policejnímu šéfu Terrellovi. A prosil jsem ho, aby mi poslal potvrzení všech těchto skutečností a aby mi to potvrzení po zvláštním poslovi doručil do mého bytu nejpozději před zítřejším polednem.

Selby měl úřadovny v pátém patře Trumanovy budovy. Sjel jsem tam výtahem, dal jsem mu všechno do poštovní schránky, a vrátil jsem se do své kanceláře.

Noční hlídač pozoroval ty mé manévry nic neříkajícím pohledem a na nic se mě nezeptal.

Seděl jsem za svým psacím stolem a dokázal jsem se usmívat. Teď jsem byl téměř v bezpečí. Druhou obálku jsem vložil mezi stránky Robertsonova zákoníku, a ten jsem dal do zásuvky s lahví skotské. Viděl jsem, že v té láhvi trochu whisky ještě zbývá, a tak jsem si nalil. Třetí obálku jsem si dal do náprsní tašky.

Když jsem ulizoval whisky, mé myšlenky se znovu začaly obírat představou, že mám sto tisíc dolarů. Bude Nancy zítra v poledne ve Sportovním klubu? Dost jsem o tom pochyboval. Šla požádat o pomoc Diaze. A jeho okamžitou reakcí bylo vniknout do mého bytu a čekat na mě. Čeká tam s pistolí, nebo čeká, že se nějak dohodneme?

Dopil jsem a uvažoval jsem, mám-li si ještě nalít, když se probudil k životu můj telefon.

Joey hlásil: "Odešli před pěti minutama, pane Andersene, a mířej zpátky k Alamedě."

"Díky, Joey. Běž se vyspat. Jak je na tom Jimbo?"

"Hlídá Alamedu, pane Andersene."

"Dávejte na sebe pozor, Joey. A když se dovíš něco nového, zavolej mi do bytu."

"Jo, pane Andersone." A zavěsil.

I já jsem se nutně potřeboval vyspat. Dal jsem dobrou noc nočnímu hlídači, sjel dolů do garáží a vydal se domů. Tenhle den jsem nepromarnil, říkal jsem si, když jsem otvíral dveře bytu. Ale kritický bude zítřek. Rozhlížel jsem se, ale zjistil jsem, že ničím nebylo hnuto. Na koberci bylo trochu popele z doutníku, ale jinak bych nepoznal, že tu Diaz a Jones byli. Zítřka! Už jsem se rozhodl, co udělám. Byl jsem velice sebejistý. Zajistil jsem dveře řetězem a šel jsem do ložnice. Skoro jsem už slyšel šustot lupení; byla to líbezná hudba. Nazítří mě vytrhl ze spánku zvonek od hlavních dveří. Se zaklením jsem se vyhrabal z postele a zalepenýma očima jsem se podíval na hodinky. Bylo pět minut po půl jedenácté. "Kdo je to?" zavolal jsem skrze dveře. "Jdu od pana Selbyho," odpověděl dívčí hlas. Otevřel jsem a od jedné ze Selbyho písáček jsem si vzal obálku. Ta dívka byla takový ten fádňák, který pořád očekává, že bude znásilněn. Podívala se na mě poděšeně a dala se na ústup. Roztrhl jsem obálku a vytáhl z ní dopis:

Milý Barte Andersone,
tímto potvrzuji, že jsem od Tebe dostal obálku, na které je napsáno " Odevzdat policejnímu šéfovi Terrelovi, kdybych zemřel nebo byl pohřešován."
Bezpečně jsem obálku uložil a budu se řídit Tvými pokyny.
Tvůj
Howard Selby.

Šeptem jsem si pobrukoval a odložil jsem dopis na stůl. Pak jsem šel do kuchyně a uvařil si kávu. Měl jsem dojem, že jsem se pojistil, jak bylo nutno. V půl jedenácté, oholen, osprchován a v luxusním krémovém obleku s modrými proužky, jsem zamkl byt a odebral se k autu. Jel jsem ke Sportovnímu klubu, zaparkoval a loudal se k prostorné hale. Bylo za pět minu dvanáct. Ptal jsem se portýra, jestli už přišla paní Hamelová. "Ne, pane, ještě nepřišla," odpověděl. Posadil jsem se tak, abych viděl na vchod, zapálil jsem si cigaretu a čekal. Nedomníval jsem se už, že se Nancy ukáže, ale úplně jsem se ještě nevzdával. Smluvili jsme si schůzku. Jestli na ni nepřijde, přeždu k operaci B. Čekal jsem do půl jedné, pak jsem šel do restaurace a dal si klubový salát. Nespěchal jsem. Jen abych nic nezanedbal, obešel jsem po obědě tenisové kurty a bazén. Nancy Hamelová se neukázala. Tak tedy operace B! Barte, chlapče, řekl jsem si, když jsem kráčet k parkovišti, nemůžeš přece čekat, že shrábneš sto tisíc dolarů bez práce a námahy. Tak pro to něco udělej. Odjel jsem na nábreží, zaparkoval na dohled od baru Alameda, vystoupil jsem z vozu a prošel přelidněným nábrežím ke vchodu do Alamedy. Odstrčil jsem korálkový závěs a vstoupil do velkého lokálu. U baru sedělo několik nábrežních povalečů. U stolů jedlo pár turistů. Mexikánští číšníci měli plno práce, obsluhovali hosty. Když jsem přistoupil k baru, tlustý výčepník mě přivítal mastným úsměvem. "Pan Diaz," řekl jsem. "Kde ho najdu?" Výčepník široce otevřel očička. "Vy chcete mluvit s panem Diazem?" "Jste hluchý nebo co?" Spolkl jsem zaklení a usmál jsem se. "Pan Diaz má moc práce." "To já taky. Tak sebou hodte, tlouštíku. Řekněte mu, že je tu Bart Anderson." Zaváhal, ale pak se pohnul k telefonu na barovém pultu. Něco tiše řekl, přikývl a zavěsil. "Tamhletudy." Ukázal na dveře na vzdáleném konci lokálu. Šel jsem k těm dveřím, otevřel je a vstoupil do místnosti, zařízené jako kancelář: proti mně psací stůl, vlevo i vpravo kartotéky, na stole dva telefony, menší stolek s psacím strojem. Za psacím stolem seděl hubený muž středního věku a pozoroval mě jiskřivýma vypoulenýma očima, které by mu mohla závidět kobra. Husté napomádované černé vlasy mu spadaly až k límci. Měl černé kníry, na obou stranách svěšené až k bradě. Pochopil jsem, proč mě Al Barney před ním varoval. Al Barney řekl, že ten Mexikán je hezky tvrdý hombre. "Pan Diaz?" zeptal jsem se, když jsem za sebou zavřel dveře a opřel se o ně. Přikývl, našel si ohořelou zápalku a začal se št'ourat v zubech. "Jednáte za Lucii Pofferiovou?" zeptal jsem se a upřeně jsem se na něj díval. "Voláte na špatné číslo," odpověděl. "Tak možná jednáte za Nancy Hamelovou?" "Možná." "Měl jsem s ní schůzku ve Sportovním klubu. Ale neukázala se." Pokrčil rameny a zatvářil se znuděně. "Čekal jsem, že mi odevzdá balík lupení. Lupení nikde." Zase pokrčil rameny a zatvářil se ještě znuděněji. Viděl jsem, že to zabere trochu času. Přistrčil jsem před jeho stůl židli a obkročmo jsem se na ni posadil. Pak jsem vytáhl

obálku s průklepem svého podrobného prohlášení a hodil jsem ji před Diaze.

Pohlédl na ni a přečetl si, co na ní bylo napsáno.

"Čekáte, že umřete?" zeptal se mě klidně.

"No, Pete Lewiski už zemřel. Ale ne, já nečekám že teď někdy umřu."

Povytláhl obočí.

"Na to nesázejte."

"Přečtěte si to, co je v obálce. Až si to přečtete, přestanete se možná chovat jako uprchlík z podřadného filmu a začnete mluvit rozumně."

Zablesklo mu v očích, ale jeho obličej zůstal bezvýrazný. Pak sebral se stolu nůž s tenkým želízkiem, rozřízl obálku a vyňal z ní na stroji psané listy.

Zapálil jsem si cigaretu a pozoroval ho. Nejdřív si prohlédl policejní snímky. Podle toho, jaký na něj udělaly dojem, to klidně mohly být nepotíštěné kousky papíru. Pak se v židli pohodlně opřel a přečetl těch pět stránek strojopisu a jeho tvář byla stále zcela bezvýrazná.

S tím bych moc nerad hrál poker, pomyslel jsem si, když jsem čekal.

Posléze ty listy odložil a podíval se na mě.

"A ještě tohle," řekl jsem a podal mu kvitanci od Howarda Selbyho.

Prostudoval ji a položil ji na mé prohlášení.

"To silně smrdí vyděračstvím," pravil. "Může vám to vynést patnáct let."

"To je fakt. A jí to může vynést dvacet let ve smradlavém kriminále v Itálii, totéž Pofferimu a vy můžete dostat pět let za přechovávání nebezpečných zločinců."

Sáhl do jedné krabice a vylovil z ní havana. Ukousl koneček, vyplivl ho a pečlivě si doutník zapálil.

"A co jste měl na mysli, pane Andersone?"

"Ona vám to jistě řekla. Tak tedy jednejmě. Dýchat stejný vzduch, co dýcháte vy, neprospívá mému zdraví."

Vyfoukl na mě kouř.

"Zmínila se o stovce tisíců," řekl a opět mu blýsklo v očích. "A já ji ujistil, že je to bluf."

"Říkejte tomu bluf a uvidíte, co se stane. Buď sto tisíc, nebo všechno prásknu."

"A skončíte v kriminále."

"K tomu ovšem nedojde. Ona si ty peníze opatří. Já mám proti vašemu králi eso." Předklonil jsem se, abych zamáčkl cigaretu do jeho popelníku. "Na to nezapomínejte. Kolik už sehnala?"

"Dost, aby vám zaplatila, když budete hrát fikaně."

"Kolik?"

"Padesát tisíců."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Stovka je lepší."

Otevřel jednu zásuvku stolu a začal přede mě klást svazky stodolarovek. Udělal řádku z pěti svazků. Pak ze zásuvky vytáhl koženou aktovku.

"Padesát tisíc, pane Andersone, a já k tomu přidám tuhle pěknou aktovku."

Zíral jsem na ty peníze a cítil jsem, že mi vlhne ruce. V životě jsem neviděl tolik peněz v jednom balíku a pohled na všechno to lupení mě přiváděl do extáze.

"Pětasedmdesát," řekl jsem a můj hlas zaskřehotal.

"Padesát, pane Andersone. Nebuďte blázen. Vyškrábala, co se dalo."

Začal svazky bankovek vkládat do aktovky a já tam seděl jako zhypnotizovaný. Věděl jsem, že bych měl smlouvat, ale taky jsem věděl, že jsem vlastně nevěřil, že to půjde takhle snadno; nevěřil jsem, že z nich vůbec něco vydoluju. Snil jsem, že budu mít v rukou obrovské peníze, ale až do téhle chvíle jsem věděl, že se vodím za nos. A teď dostávám padesát tisíc dolarů! Stěží jsem tomu mohl uvěřit.

Diaz přistrčil naplněnou aktovku přes stůl ke mně.

"Ale pro víc už nechodte, pane Andersone," řekl tichým hlasem a s hrozivými očima. "Vyděrači jsou nenasytní, ale tímhle je účet vyrovnán. Platí?"

"Ano," přitakal jsem a odsunul židli.

"Slibuju vám, pane Andersone, že jestli se znova pokusíte vyvíjet na nás nátlak, váš konec bude neradostný. Já sám si vás vezmu na starost. Budete umírat pomaloučku. Rozumíte?"

Naše pohledy se setkaly a mně přeběhl po zádech mráz. Hádí mi nahánějí strach a Diaz v tu chvíli vypadal jako had.

"Ujednáno," řekl jsem. "Necháte mě na pokoji a já nechám na pokoji vás." Vzal jsem si ze stolu aktovku a vykročil jsem ke dveřím. Před nimi jsem se zastavil a obrátil se na Diaze. "To vy jste zabil Petea a toho chlapce?"

Upřel na mě unuděný pohled.

"Proč vás by to mělo zajímat?" zeptal se a začal dávat zpátky do obálky mé prohlášení.

Opustil jsem ho, přešel lokál a vykročil do slunečního žáru. Měl jsem jedinou myšlenku: uložit peníze do bezpečí. Jel jsem rychle ke své bance, najal jsem si sejf, vytáhl jsem z aktovky pět stodolarových bankovek a všechno ostatní jsem zamknul do sejfu.

Už jsem mířil k domovu, když jsem si vzpomněl na Joeye. Jel jsem tedy zpátky na nábřeží, zaparkoval a rychle vykročil k Lobster Courtu. Musel jsem na Joeyho dveře klepat několikrát, než se otevřely. Joey měl na sobě jenom spodky a vypadal ospale.

"Já jsem tě vzbudil, Joey?" řekl jsem a vešel do místnosti.

"To je v pořádku, pane Andersene."

"Jimbo pořád hlídá?"

"Jo, pane Andersene."

"Ten úkol končí, Joey. Odvolej bráchu. Už nepotřebuju, aby tam byl na stráž. Vytáhl jsem tašku a dal chlapci padesátidolarovou bankovku. "Jasan?"

Rozzářily se mu oči.

"Jú! Děkuju, pane Andersene! Tak už nechcete, abych vám dával zprávy?"

"Už ne. Zapomeň na to, Joey."

Divně, lišácky se na mě usmál.

"Nezapomenu, pane Andersone. Zabili Tommyho."

"Jo, to vím, ale nech je být. Jsou nebezpeční. Radši od nich dál. Platí?"

Zase se usmál.

"Vy se starejte o vaše záležitosti, pane Andersone, já a Jimbo se budem starat o ty naše."

"Počkat, počkat! Nech je na pokoji! Na tuhle partu nestačíš. To je moc vysoká třída."

Dlouho se na mě díval, pak zakýval hlavou.

"Máte recht, pane Andersone."

"No, takhle se mi líbí." Poklepal jsem mu na rameno a na rozvrzaných schodech jsem dolů přeskakoval vždycky tři stupně.

Když jsem jel domů, myslel jsem na všechno to lupení uložené v bance. Stěží jsem dokázal uvěřit, že had jako Diaz se ho tak lehce vzdá. Ale vzdal se ho a ze mě byl boháč.

To volalo po oslavě. Berta a já si můžeme vyhodit z kopejtky. Podíval jsem se na hodinky na palubní desce. Bylo skoro sedm. Teď už by měla být doma. A jestli má nějakou schůzku, tak ji musí odvolat.

Vystoupil jsem z vozu před věžákem, expresním výtahem jsem vyjel do svého patra, odemkl si dveře a vřít se do bytu. Sotva jsem za sebou zabouchl dveře, začal zvonit telefon.

Berta! Zašklebil jsem se. Ta ucítí peníze ze vzdálenosti dvou set mil.

Popadl jsem sluchátko.

"Ahoj, holka!"

Nějaký chladný, lhostejný hlas, arogantní a typicky ženský, se zeptal: "Pan Bart Anderson?"

"Ovšem. Kdo volá?"

"Zůstaňte u telefonu. Chce s vámi mluvit pan Palmer."

Než jsem si mohl vymyslet důvod, proč já s ním mluvit nechci, ozvalo se klapnutí a uslyšel jsem Palmera.

"Dlouho se snažím se s vámi spojit, pane Andersone," řekl žalostným hlasem.

"Jsem právě na dovolené, pane Palmere," pravil jsem stroze. "Jestli jde o něco důležitého, zavolejte, prosím, do naší kanceláře."

"Pane Andersone, odevzdal jsem panu Hamelovi vaši zprávu. Je s ní spokojen, ale přeje si s vámi osobně promluvit."

Zamrkal jsem. "O čem, pane Palmere?"

Zhluboka vydechl, což v sluchátko zaznělo jako smrtelné chroptění.

"Pane Andersone, kdybych dokázal přijít na kloub každému vrtochu nebo každému přání, s kterým se na mě pan Hamel obrátí, měl bych nervy v lepším stavu. Já pouze vím, že si přeje vás uvítat ve svém domě zítra dopoledne v deset hodin."

"Řekněte mu, že jsem na dovolené," poradil jsem mu, abych mu zkomplikoval život.

"Pane Andersone! Přijďte, prosím vás! Pan Hamel vás očekává."

"Co mi z toho kyne?"

"Jak to myslíte?"

"Přeruším svou dovolenou a budu zase pracovat. A já nepracuju pro nic za nic."

Tiše zasténal.

"Mám to tedy zařídít prostřednictvím slečny Kerryové?"

"Pošlete mi šek na sto dolarů, pane Palmere, a nebudou žádné problémy."

"Dobře. Mohu tedy říct panu Hamelovi, že přijdete?"

"To se vsadíte, že můžete," řekl jsem a zavěsil.

Páni! Lupení se ke mně zrovna hrne. Vytočil jsem číslo Bertino. Když se ozvala, zvolal jsem: "Ahoj, krasavice! Hádej, kdo volá!"

"Á, to jsi ty! Kde jsou ty prachy, co jsem ti půjčila?"

"To je to jediné, nač myslíš ... prachy?"

"Kde jsou?"

"Uklidni se, zlato. Dneska večer budeme oslavovat. Přidrž se něčeho. Vezmu tě do Spanish Bay grilu. Co ty na to?"

"Ty ses ožral?"

"Ještě ne, ale ožereme se oba. A ještě něco, holka. Koukám na svou širokou postel. Vypadá osaměle."

Zachichtala se.

"Řekni mi jenom, jestli máš moje prachy."

"Mám. Což teda načechrat ten druhý polštář?"

"Spanish Bay gril?"

"Jo."

"Víš, co tam účtují za večeři, jakou já míním sníst?"

"Vím."

"Tomu nemůžu uvěřit. Vyloupil jsi banku?"

"Dávám ti jednu hodinu. Když tu za hodinu nebudeš, zavolám jinou kočku."

"Ty cupitající nožičky, co slyšíš, jak se po chodbě ženou ke tvým dveřím, ty jsou moje." A zavěsila.

Položil jsem sluchátko a zařval jsem Hip hip hurá!

Páni! Není to nádherná, mít prachy?

Po čtyřech koktejlech se šampaňským jsem se do té míry unáhlil, že jsem se Bertě se vším svěřil. Seděli jsme v hogo fogo restauraci Spanish Bay grilu a objednali jsme si jídla, že i Bertě lezly oči z důlků.

"Jak to chceš zaplatit, Barte?" zeptala se. Bylo mi jasné, že si představuje, jak personál zavolá poldy, až se najíme.

Tak jsem jí to pověděl. Nezacházel jsem do detailů, ale prozradil jsem jí značnou část celé té historky.

"Fakt je, holka, že Nancy Hamelová se nechovala, jak by měla. Tím, že jsem ji sledoval, jsem otevřel pikslu červů." Berta zírала.

"Ta korektní husička? Co vyváděla?"

"O to se nestarej. Ale já ji ukecal. Předložil jsem jí důkazy. A ona nezaváhala. Řekla, že si koupí i ty důkazy i moje mlčení. Co jsem mohl dělat? Vyhověl jsem dámě."

Berta mě poplácala po ruce.

"Vždycky jsem věděla, chlapečku, že jednou dostaneš rozum. Kolik?"

"Padesát tisíc babek."

Jen jsem to řekl, už jsem toho litoval, ale ten poslední koktejl stačil, aby mě zbavil posledních zábran.

Berta zařičela tak hlasitě, že se kdekdo v restauraci otočil a zažíral.

"Proboha!" šeptl jsem jako v horečce. "Uvědom si, kde jsi."

"Padesát tisíc dolarů?" zasyčela a naklonila se ke mně s pusou dokořán.

"Jo!"

Přistoupil k nám číšník a naservíroval nám kaviár.

"Padesát tisíc dolarů!" opakovala Berta, jakmile se číšník vzdálil. "Co se všemi těmi prachy uděláš?"

"Ty a já pojedeme na dovolenou, děvče. Je na čase vypráhnout. Pomyslím najmout jachtu a plavit se na sluníčku. Připojíš se?"

"Pokus se mě zarazit! Tohle nech na mě, miláčku. Mám přátele. Zním jednoho mizeru, který má senzační jachtu, a toho přemluvím, aby nám ji půjčil skoro za nic. S čtyřčlennou posádkou, s francouzským kuchařem, s komorníkem a se zásobou jídla." Zakoulela očima. "Na jak dlouho?"

"Počkej, počkej. To vypadá na spoustu peněz."

"Na jak dlouho?"

"Na čtyři týdny. Na dyl ne."

"Vím, že tu jachtu pronajímá za dvacet táců na týden," řekla Berta. "Vsadím svoje kalhotky, že ji od něj vymámím za dvacet táců na čtyři neděle. No představ si to."

"Jak to dokážeš?"

"Je to perverzní trouba. Stačí, když ze sebe shodím hadry a budu před ním tancovat po pokoji, a on bude dřepět a slintat."

"A za tohle nám přenechá jachtu na čtyři neděle za dvacet táců?"

"No, bude to ještě chtít pár komparsistek, ale to je všechno sex, který já klidně zvládnou. Ty si s ničím nemusíš dělat starosti."

"No prosím. Tak ujednáno. Kdy odrazíme?"

Přišel losos v aspiku.

"Zajdu k němu zítra a zařídím to."

"Víš jistě, že to dokážeš?"

Mrkla na mě.

"Chceš se vsadit?"

"Jsem možná boháč, ale nejsem blbec," řekl jsem.

Příští dopoledne ve tři čtvrti na deset jsem, v dost otupělém stavu, zastavil před závorou, která střežila usedlosti na Paradise Largo. Z domku s doškovou střechou vyšel strážce a majestátně ke mně vykročil.

Prohlížel jsem si ho, když se blížil: statný, červenolící bejček, asi padesátiletý, s rameny, která sotva unesla to těžké břímě, a s břichem, které mu mohl závidět japonský zápasník. Něco mi na něm bylo povědomé a pak jsem ho poznal.

Mike O'Flagherty, který kdysi pracoval jako jeden z Parnellových detektivů. Odešel do penze měsíc potom, co já se k té partě přidal.

"Propánakrále, Miku!" Zvolal jsem. "Pamatuješ se na mě?"

"Bart Anderson!" Prostrčil otevřeným okénkem velikou chlupatou ruku a málem mi vykloubil prsty. "Jak se máš, chlapče?"

"Co tady ksakru děláš, nastrojený jako vánoční stromeček?"

Zašklebil se.

"Sranda, Barte, co? Když jsem odešel z agentury, opatřil jsem si prima lehárnu. Jsem tu jeden z hlídačů. Nic na práci, jen otravuju lidem život. Oháním se svou váhou, dělám důležitého a beru za to plat."

"To vypadá jako místo pro mě, až přijde můj čas. Existuje nějaký pořadník čekatelů?"

Zasmál se.

"To by se ti nelíbilo, kamaráde. Tohle je vysloveně snobská končina. Co tě sem vůbec přivádí?"

"Pan Russ Hamel. Mám s ním v deset schůzku."

O'Flaherty vykulil oči.

"Vážně? Pan Hamel je jeden z našich nejvýznamnějších klientů. Zůstaň sedět, Barte. Já si to ověřím."

"Jaképak ověřování? Zvedni závoru a pusť mě dál."

Potřásl hlavou.

"Něco ti řeknu. Tohle Largo je nejbezpečnější, nejzajištěnější místo z celé Floridy. Nikdo - opakuju nikdo - nepřejde za tuhle závoru, když si ho nezkontrolujeme a když nemá nějaké ujednání.

Žádné únosy, žádná vloupání, nic pro gangstery. Přišel bych o místo, kdybych si tě nepřekontroloval, i když tě znám a vím, kdo a co jsi."

"Neříkej mi, že kontroluješ i zdejší usedlíky."

"To bych taky přišel o místo." Odplivl si. "Páni! Z těch protivů a čubek, co tu žijou, se mi zvedá žaludek. Všechny je znám, znám čísla jejich aut. Jen je vidím, závora jde nahoru. Kdybych je nechal čekat, tak mě seřvou. Ale cizinci - kdepak, to ne!"

"Skvělá věc být takhle bohatý."

Něco zabručel a šel zpátky do strážnice. Za pár minut zvedl závoru.

"Tak jed! První alej doleva. Třetí brána vpravo. Na té bráně je televizní kamera. Vystup z vozu, ve zvednuté ruce drž řidičský průkaz, zmáčkní červený knoflík a čekej. Až si nějaký zatracený komorník zapne kalhoty, dostaneš se dovnitř."

"Samá bezpečnostní zařízení," řekl jsem, když jsem uvedl v chod maseratiho.

O'Flaherty si zase odplivl.

"To mi povídej."

Řídil jsem se jeho pokyny a zastavil jsem před pět metrů vysokou bránou ze solidního dubu a s trčícími hřeby.

Vystoupil jsem z auta, stiskl červený knoflík na sloupu brány, třímal řidičský průkaz a čekal. Asi tak za minutu se brána otevřela. Působivé bezpečnostní opatření. Kdyby chtěl někdo vyloupit Hamelovu rezidenci, trpce by se zklamal.

Jel jsem pískem posypanou příjezdovou cestou, stíněnou citrusovými stromy, k domu ve stylu luxusní haciendy, kde před otevřeným vchodem stál černoch v bílém tropickém úboru.

Zaparkoval jsem vůz vedle stejného forda, vystoupil jsem a šel ke třístupňovým schůdkům.

"Dobré jitro, pane Andersone," pravil černoch a prkenně se uklonil. "Pan Hamel vás očekává. Tudy, prosím."

Kráčel jsem za ním do rozlehlého vestibulu, vytapetovaného teplou hnědou a oranžovou barvou, pak jsme krátkou chodbou prošli do nádvoří, kde z obrovské mramorové kašny mohutná fontána chrlila vodu do horkého vlhkého vzduchu. V kašně lině plavaly tropické ryby, zřejmě dobře kmené a blazeované. Stály tu klubovky a stolký se skleněnými deskami, připravené na dobu po západu slunce. Šli jsme dál, zpátky do domu, pak chodbou k jednomu dveřím. Tady se černoch zastavil, zaklepal, ustoupil stranou a dveře otevřel.

"Pan Anderson, pane," řekl a pokynul mi, abych vstoupil.

Všechno veleimpozantní, nabobské, pracháčské prostředí. Mně demonstrování peněz snadno zaimponuje, a tak mně to imponovalo.

"Pojďte dál, pane Andersone," ozval se srdečný baryton, hlas muže, který je si sám sebou naprosto jist.

Vstoupil jsem do velkého klimatizovaného pokoje. Byl to pokoj, který okamžitě probudil mou závist: pohodlný, útulný, s lenoškami, širokými gauči, příležitostnými stolečky, velikým psacím stolem, s týkovou nablýskanou podlahou a bohatě vypadajícími rohožemi, se skvostně zásobeným líkémikem, magnetofony a moderním psacím strojem na zvláštním stole. Velikánské okno vedlo na svěží trávník, svažující se k moři.

Za psacím stolem seděl Russ Hamel. Vypadal stejně jako na fotografii: tvrdý hranatý obličej s opálenou pletí a hezký. Zvedl se a vztáhl ke mně ruku.

"Jste hodný, že jste přišel, pane Andersone. Jste prý na dovolené."

Něco jsem zabručel, když jsme si stiskli ruce. Hamel mě gestem vybídl, abych se posadil.

"Kávu? Něco k pití? Doutník?"

"Teď zrovna nic, díky, pane." Usedl jsem.

"Přečetl jsem si vaši zprávu." Poklepal na mé hlášení, ležící na psacím stole. "Vsadím se, že nemáte tušení, proč jsem si vás najal, abyste pozoroval mou ženu."

Umírněným poldovským pohledem jsem se mu upřeně zadíval do očí.

"To jsem snadno uhadl, pane Hamele. Potřeboval jste hodnověrný materiál pro knihu, kterou píšete, napsal jste si tedy sám anonymní dopisy, vyzval jste svého zástupce, aby nás najal, nastrčil jste nám jako oběť paní Hamelovou a mě jste požádal, abych k vám přišel, abyste viděl, jak vypadá takový fízl a jak jedná."

Chvilku na mě civěl, pak zaklonil hlavu a rozesmál se. V tu chvíli se mi ten chlap líbil, moc se mi líbil.

"Pane na nebi! A já si myslel, kdoví jak jsem mazaný. Jak jste na to přišel?"

"Jsem soukromý detektiv, pane Hamele. Podstatou méj práce je, abych uměl přijít na takovéhle věci, tak jako vaše práce spočívá v tom, abyste sepsal úspěšné knihy."

"Vy jste mě prokoukl, pane Andersene. Neměl jsem ponětí, jak taková agentura pracuje." Usmál se. "Vaše zpráva měla pro mě velikou cenu. A teď mi, prosím vás, něco o sobě povězte. Rád bych vás dal do té své knihy."

"Beze všeho, pane."

"Nechci vás připravit o drahocenný čas, pane Andersene. Za každý materiál, který získám, platím."

Páni, pomyslel jsem si, mám to teď ale kliku!

"Nemám nic proti tomu, pane. Co chcete vědět?"

Příští půlhodinku jsme strávili povídáním, či vlastně povídal jsem hlavně já a on po mě střílel otázkami. Chtěl vědět, jak je organizována agentura, jaký je výcvik detektivů, co já mám za sebou; samé inteligentní dotazy.

Posléze přikývl.

"Díky, pane Andersone. Poskytl jste mi přesně to, co jsem potřeboval." Sáhl po mé rozvláčné zprávě. "Co jsem ale především potřeboval, to je tohle." Usmál se na mě. "Ta vaše zpráva nemá cenu pouze pro knihu, kterou píšu, ale je víc než cenná pro můj osobní život."

"Tak?" řekl jsem bezvýrazně.

"Má zápletka se točí kolem ženy, provdané za velice zaměstnaného chirurga. Ta žena je mnohem mladší než on. On dostává o své ženě anonymní dopisy, dá ji tedy sledovat. Je to příběh o žárlivosti. Detektiv podá zprávu, která se podobá té vaší. Chirurgova žena vede bezúhonný, osamělý život. Rozhodl jsem se použít své ženy jako zkušebního králíka, protože bezpečně vím, že i ona vede bezúhonný, osamělý život." Usmál se. "Nic jsem neriskoval. Byl jsem si jist, že mi podáte takovouhle zprávu."

Podíval jsem se jinam.

Páni! Kdybys věděl, jakou pikslu červů jsi otevřel, neseděl bys tu s tím širokým, sebejistým úsměvem ve tváři!

"Jsem vám vděčný, pane Andersone, za tak podrobnou zprávu. Neuvědomoval jsem si, jak je život mé ženy nudný a samotářský, zatímco já se zamykám a píšu knihu. To se musí změnit."

Na to jsem nic neřekl. Co se taky dalo říct?

"Díky za váš čas, pane Andersone." Vytasil se se zapečetěnou obálkou, kterou mi podal, a potom povstal. "Tohle přijměte jako honorář."

"Děkuju vám, pane Hamel," řekl jsem a on mě doprovodil ke dveřím.

Jeho černý služebník čekal.

"Na shledanou," řekl Hamel, podal mi ruku a ustoupil do svého pokoje.

V maseratu jsem si zapálil cigaretu a ptal jsem se v duchu, za jak dlouho Hamel objeví, že se oženil s vražednicí. Ale když bude mít štěstí, třeba se to nedoví nikdy. Doufal jsem, že se to nedoví. Ten chlap mi byl sympatický. A byl mi ještě sympatičtější, když jsem otevřel tu obálku, co mi dal, a zjistil jsem, že jsem bohatší o pět set dolarů.

KAPITOLA ŠESTÁ

Nic netrvá věčně, ale dokud to trvalo, byl to sen v dokonalých barvách. Když jsem, s Bertou po boku, ležel na prosluněné palubě, ohlížel jsem se po těch čtyřech nádherných lážových týdnech, které jsme strávili na té extrovní jachtě.

Berta sjednala, že si tu jachtu najmeme za 20.000 dolarů na okružní plavbu, ale byl v tom jeden háček. Buď se Berta neodvázala jaksepatří, nebo ji požadavky toho pacholka přece jen zarazily, takže nezašla příliš daleko, prostě ten mizera sice souhlasil, že si jachtu může vypůjčit, ale že musí uhradit výdaje posádky za jídlo a pití. A protože utrácela ne svoje, ale moje peníze, tak souhlasila. Když mi to oznámila, pomyslel jsem na všechno to lupení, co jsem zrovna vlastnil, ale vzpomněl jsem si na to, co mi jednou řekl táta: Jakživ se nezachovej jako srab, i když srab jseš. A tak jsem přikývl "no dobrá", na co vlastně peníze jsou?

Navštívili jsme Kajmanské ostrovy, Bermudy, Bahamy a Martinique. Plavali jsme, jedli ta nejlepší jídla, jaká se dají za peníze opatřit, každý den jsme vypili čtyři láhve šampaňského a nepřetržitý přísun horkých rumových koktejlů, které Bertu tak vzrušovaly, že jsem měl co dělat, abych uspokojil její požadavky. A hostili jsme ty běžné flákače, co vždycky vtrhnou na luxusní jachty, když někde zakotví.

No, bezva jsme si užívali, jenže nic netrvá věčně.

Ted' jsme pluli zpátky k Paradise City, kam jsme měli dorazit večer.

"Máš sbaleno, zlato?" ptal jsem se a líně jsem se protáhl.

"Nekaž náladu. Já nechci, aby to někdy skončilo."

"To já taky, ale zapakovat bychom měli." Vstal jsem. "Já zapakuju první, ty potom, jo?"

"Zmiz!"

Sestoupil jsem do luxusní kajuty a rozhlédl jsem se. Páni! Jak já budu tohle všechno postrádat! Neochotně jsem ze skříňky vyndal kufr a hodil ho na postel.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil vedoucí steward, komorník a sluha v jedné osobě.

Byl vysoký, hubený, ostře řezaných rysů a jeho oči jako korálky byly asi tak živé jako mořem chlazené oblázky. Sloužil nám bezvadně, ale kdykoliv byl s námi, tvářil se, jako by mu do tenkého nosu vnikal slabý, nepříjemný zápach.

"S radostí vám zapakuju, pane. Pokud vím, dnes večer nás opouštíte."

"Jo. Dobrý nápad. Sbalte nejen moje věci, ale také věci paní Andersonové."

Aby to vypadalo decentně, nalodili jsme se jako manželé, ale já měl dojem, že ani tohohle chlápka, ani kapitána, ani nikoho z posádky jsme naoblaflí.

"Ovšem, pane." Odmíchl se a pak mi předložil tlustou obálku. "Zde je vyúčtování, pane. Běžně se vyřizuje před přistáním."

"Jistě," přikývl jsem. "Dám to do pořádku."

"Rovněž je zvykem rozdělit dvacet pět procent celkové částky mezi členy posádky, pane. Rád to udělám za vás."

Podíval jsem se na něj a on se podíval na mě.

"Dvacet pět procent?"

Připustil, aby se jeho úzké rty oddělily v úsměvu.

"Nu, samozřejmě, pane, jestli si přejete ta procenta zvýšit ..."

"Jistě ... jistě." Odešel jsem do salónu, usedl ke stolku, otevřel obálku a zahleděl se na účet. Celkově to vyšlo na 36.000 dolarů. Vedoucí steward připsal tužkou 9.000 dolarů; konečná suma: 45.000 dolarů. Dlouze, pomalu jsem se nadechl.

Pak jsem probral všechny položky. A zabohýl jsem se zády do křesla. Znovu jsem civěl na to vyúčtování a potom jsem

si vzal tužku a trochu jsem počítal. Došel jsem k závěru, že teď mám dva tisíce tři sta dolarů, když jsem před čtyřmi týdny měl přes padesát tisíc.

Vyšel jsem na palubu, kde si Berta nalévala do sklenky další šampaňské.

"To sis pospíšil," řekla. "Neříkej mi, že už máš zapakováno."

"Toho se ujal ten hubeňour. Tvoje věci zabalí taky."

S úsměvem se protáhla.

"Tohle je holt život, Barte. Mmmm, prima."

"Jo, podívej se."

Podal jsem jí to nadšení. Strávila pár minut tím, že přelétla všechny položky, pak pokrčila rameny a účet mi vrátila.

"Stálo to za to. Já nelituju ani jednoho měďáku."

Z mých peněz, samozřejmě, ne z jejích.

"Já jsem kvůli tomu zase na mizině, holka."

"No, máš přece pořád svoje zaměstnání."

"Jo, mám pořád svoje zaměstnání."

Nalila mi šampaňské a pohládila nafukovací matraci.

"Netvař se tak ztrápeně, mazlíčku. Peníze jsou na utrácení."

Posadil jsem se vedle ní. Myslel jsem si, jaký jsem to byl trouba, že jsem od toho hada Diaze přijal padesát tisíc. Vždyť jsem ho ani nezdímal. Žádal jsem o sto tisíc a připustil jsem, aby mě odbyl polovinou. Panenanebi, jak jsi mohl být takový blbec, říkal jsem si. Měl jsem toho plazu v hrsti a nechal jsem ho vyklouznout. Pak jsem si vzpomněl co řekl: Ale pro víc už nechodíte. Vyděrači jsou nenasytní, ale tímhle je účet vyrovnán. Platí? A potom dodal: Slibuju vám, že jestli se znova pokusíte vyvíjet na nás nátlak, váš konec bude neradostný. Já sám si vás vezmu na starost. Budete umírat pomaloučku.

No, s tím hadem už nebudu nic riskovat. Co řekl, to myslel doopravdy.

"Barte!" řekla ostře Berta. "Něco mi pověz: jak šeredná je ta piksla červů, cos otevřel?"

"Šerednější už být nemůže."

"A ona zaplatila padesát táců za mlčení a ani se moc nevzpírala?"

"No, trochu přece, ale zaplatila."

"Nešel jsi na toho správného klienta, Barte. Na ni jsi s tím chodit neměl."

Výkulil jsem na ni oči.

"Nevíš, co říkáš."

"Dostal jsi prachy od Nancy Hamelové, nebo nedostal?"

"Jednal jsem s jejím zástupcem, ale ona ty prachy opatřila."

"Jestli ta piksla je tak šeredná, jak říkáš, tak jsi mohl chtít víc, no ne?"

"Ona víc neměla."

Berta pokývala hlavou.

"V tom právě jsi udělal velikou chybu. Měl jsi jít za Russem Hamelem, ten má milióny."

"Neznáš celou situaci, zlato."

Zapálila si cigaretu.

"Tak mi ji popiš."

"Berto, do tohotohle nechtěj být zapletená."

Tvrdě se na mě podívala.

"Pověz mi všechno!"

"Bude pro tebe bezpečnější, když o tom nebudeš nic vědět."

"Přestaň se chovat jako panna, když ho poprvé uvidíš. Pověď!"

Tak jsem povídal. A jak jsem mluvil, cítil jsem, jak se mi ulevuje. Prostě jsem potřeboval někomu se svěřit. Začal jsem od začátku: jak jsem sledoval Nancy a Joshe Jonese, jak jsem narazil na Pofferiho, jak dopadl Pete a Tommy, jak mi Coldwell předvedl policejní fotky, a konečně jak mi Diaz vyhrožoval. Po celou tu dobu, co jsem hovořil, jsem si uvědomoval, jak jsem se potřeboval někomu svěřit.

Berta naslouchala. Když jsem došel k tomu, že Nancy je Lucie Pofferiová, Berta napřímila záda a začala na mě civět, ale neřekla ani slovo, dokud jsem nedomluvil.

"Ty myslíš vážně, že Nancy Hamelová je Lucie ... no jak se jmenuje, že je to vražednice?" zeptala se Berta ztišeným hlasem.

"O tom se nedá pochybovat."

Prohrábla si vlasy a zavřela a zase otevřela oči.

"Páni! "zašeptala.

"Já tě varoval. No ale teď to víš. Má to jednu slabinu: jestli to vyplave na povrch, já strávím moc let v kriminále."

"A tohle sousto jsi Diazovi prodal za padesát táců?"

"To už jsem ti řekl!" vyštěkl jsem. "Chtěl jsem sto, ale když všechny ty prachy položil na stůl, tak jsem na ně naletěl."

"Panenanebi!" Přitiskla si ruce na prsa a tiše zasténala.

"No dobře, dobře. Nic neříkej. Měl jsem mu kroutit tou jeho ztracenou rukou, ale je to nebezpečný chlap. Řekl, že Nancy vyškřábala, co se dalo."

"Ale nic ti nemohl udělat!" zasyčela Berta. "Držel jsi ho v kleštích. Ani dotknout se tě nemohl, když jsi měl to psaní od Selbyho! Měl jsi ho na udici a nechal jsi ho uplavat!"

Setřel jsem si z čela pot.

"Mockrát jsem si to už vyčítal, ale ... prostě jsem to zblblnul."

Ještě víc ztišila hlas, položila mi ruku na rameno a řekla: "Máš ještě jinou udici a mnohem větší rybu."

Nechápavě jsem na ni zíral.

"Hele, zlato, jsem zase na dně. Měl jsem padesát talířů, potěšily nás, utratili jsme je. A je to. Jsem v rejži, v pondělí se vrátím do práce." Odmlčel jsem se, pak jsem opožděně zareagoval: "Jakou udici? Jakou rybu?"

Podrážděně si povzdychla.

"Jsou chvíle, Barte, kdy si vážně myslím, že by sis měl dát vyšetřit hlavu. Vůbec jsi s tím neměl chodit k Nancy. Mělo tě napadnout, že hned poběží za Pofferim. Tím, žeš tlačil na ni, máš proti sobě Diaze."

"Teď už to vím taky," řekl jsem zlostně. "Myslel jsem, že na to jdu mírně. A vyplatilo se to, no ne?"

"Vyplatilo? Co ti zbylo?"

"Jakou udici? Jakou rybu? Vymáčkni se!"

"Russe Hamela! Hned jsi měl jít k němu. Copak to nechápeš? Koukni se na něj, Barte. Pořádně se na něj koukni.

Spisovatel, který jde ohromně na odbyt, stárnoucí a zavalený penězi. Seznámí se s Nancy a zabouchne se do ní. Vidí v ní svou druhou šanci. Na to nezapomínej, Barte. Svou druhou šanci. Přišel na to, že jeho první žena je coura. To muselo řádně pošramotit jeho sebevědomí. Zbavil se jí. A teď se ožení s mladou ženskou, o které si myslí, že je bezúhonná.

Představ si, jak by zareagoval, kdyby mu někdo řekl, že je to jedna z nejhledanějších italských teroristek, která má za sebou dvě vraždy. Jak si myslíš, že by reagoval?"

"Ty teď řečníš," řekl jsem a naklonil se k ní. "Ty mi to pověz."

"Ten chlap je světové slavná veličina. Ten skandál a kravál, co by vypukl, kdyby se tohle dověděl tisk, ten by se rovnal výbuchu atomové bomby. Chlap s jeho fantazií by se z toho málem zcvoknul, ale kromě toho, že by udělal všechno, aby to utulal, chtěl by ochránit svou ženu. Myslel by si, že se nad svou minulost povznese. Věřil by, že ho miluje tak, jako on miluje ji. Udělal by prostě všechno - opakuju všechno, aby ji uchránil před italským kriminálem."

"I kdyby se dověděl, že je provdaná za Pofferiho? To by mu to pěkně zhořklo."

"A jak víš, že je provdaná za Pofferiho? To tvrdí jenom italská policie, no ne?"

"No prosím, ale proč by to tvrdila, kdyby to tak nebylo?"

Berta podrážděně rozhodila ruce.

"Utíkáš od jádra problému! Jádro problému je v tom, že se můžeš vsadit, že Hamel zaplatí cokoli, jen aby se to smetlo z dohledu, ať už je Nancy provdaná za Pofferiho nebo ne."

Zamyslel jsem se nad tím a začínalo mě to dost vzrušovat. Muž jako Hamel by si věru nepřál, aby se jeho čtenáři dověděli, že takhle naletěl. Na to jsem byl ochoten se vsadit.

"Poslechni mě, Barte, nepřipusť, aby ti tahle ryba upláchla z udice. Ta vydá nejmíň milion."

Vytřeštil jsem oči.

"Milion! Zbláznila ses?"

"Ten se v penězích topí. Co je pro takového chlapa milion ... drobeček pro kuře!"

"Počkej, počkej. Taky se může naštvat. Může zavolat poldy - a co potom bude se mnou?"

"A co by potom bylo s ním? A s Nancy? Máš ho v hrsti. To je na beton."

Jak jsem jí naslouchal a jak jsem si najednou představil, co by to znamenalo mít milion dolarů, byl jsem ochoten nechat se ukecat, že je to vážně na beton.

První, co jsem udělal, když jsem se vrátil do svého bytu, bylo, že jsem zavolaal Howarda Selbyho. Oznámil jsem mu, že jsem se vrátil z dovolené.

"Tu obálku pořád opatruj, Howarde," řekl jsem mu. "Jdu zase za tou záležitostí. Každý týden tě zavolám, abych potvrdil, že jsem ještě naživu. Dobrá?"

"To zní, jako bys narazil na tvrdou bandu. Mám to brát vážně?"

"Snad ne, ale já nechci riskovat. Díky, kamaráde." A zavěsil jsem.

Nalil jsem si skotskou a posadil jsem se. Barte, chlapče, řekl jsem si, teď si procvič bystrý mozek. Byl jsem pryč z Paradise City čtyři týdny. Nesledoval jsem, co se děje. Co když Pofferiho dopadli? Co když Coldwell přišel na to, kdo je Nancy? Páni! To bych tedy vypadal jako pěkný idiot, kdybych se pokoušel pumpnout Hamela, jestli k tomuhle došlo. Jen při tom pomýšlení jsem se trochu zapotil. Málem jsem už slyšel, jak zaklaply dveře mé cely.

Nejrychlejší a nejsnadnější způsob, jak si to všechno ověřit, byl zajít zase do archivu Paradise City Heroldu. Podíval jsem se na hodiny. Bylo 19.40. Službu bude mít Fanny Battleyová. Dopil jsem a sjel jsem k maseratimu.

"No ne! Tomu tedy říkám opálení!" zvolala Fanny, když jsem vstoupil do archivu. "Měl jste se dobře?"

"Ani nemluvte." Opřel jsem se rukama o její stůl, naklonil se a svůdně jsem se na ni usmál. "Ale proběhlo to moc rychle. Kdy vy jedete, Fan?"

"Příští měsíc. K svým příbuzným do Georgie." Povzdychla si. "Povinná návštěva."

"Jo, to znám. No a co je nového? Něco vzrušujícího?"

"Nic moc. Pár hlavounů přijede na prázdniny a koukají shodit pár kilo. Ne, nedá se říct, že by se stalo něco vzrušujícího."

"Ani žádné zločiny?"

"Několik vloupání, ale pachatele dopadli: hipíci. Jeden kretén se pokusil přepadnout Casino. Zůstal naživu dvě minuty. A to je asi všechno."

Ulevilo se mi. Kdyby byli chytili Pofferiho, Fanny by o tom určitě věděla.

"Město se tedy nezměnilo, co?"

"Zdá se. Jenom předevečím v noci došlo k strašlivé bouračce. Penny Highbeeová."

Ztuhl jsem.

"Žena toho advokáta?"

"Ano. Opilý řidič. Ona zrovna nastupovala do auta a nějaký vůz se přitítil odnikud a srazil ji. Viděli to dva svědkové. Oba prohlásili, že ten vůz se motal jako šílený."

Páteří mi projela bodavá bolest.

"Těžce zraněná?"

"Zemřela, než ji dovezli do nemocnice."

"Ježíši Kriste!" Vyschlo mi v ústech. "Chytili toho řidiče?"

Fanny si odfrkla. "Ani jeden z těch svědků si nevšiml čísla. A jeden přísahá, že ten vůz byl modrý, a druhý, že byl zelený."

Nejlepší a nejbližší přítelkyně Nancy Hamelové! Byl v tom nějaký záměr?

"Věnovali jsme jí rozsáhlý článek," pokračovala Fanny. "Chcete se na něj podívat?"

"Ne, ani ne." Podíval jsem se na hodinky. "Musím už jít. V pondělí začínám pracovat."

"To musíme všichni." Už jsem vykročil, ale Fanny dodala: "Pak tu byl ještě ten indiánský chlapec, co ho vylovili z přístavu. Ale o toho asi zájem nemáte, že ne?"

Roztlouklo se mi srdce.

"Jaký indiánský chlapec?"

"No jeden z těch kloučků z nábřeží. Poldové si myslí, že na něčem uklouzl, rozbil si hlavu a spadl do vody."

"Jak se jmenoval, Fan?"

Krátce na mě pohlédla, ale zůstala věrná své reputaci a nezačala se vyptávat. Zvedla se, přikročila ke kartotéce, chvílku v ní hledala, a pak řekla: "Jimbo Osceola. Bydlel v Lobster Courtu."

"Kdy se to stalo?"

"Včera v noci."

"Díky, Fan."

Moje otázky jí trochu vrtaly hlavou, když jsem odcházel. Vrátil jsem se k svému vozu.

Instinkt mi říkal, že smrt Penny Highbeeové i smrt Jimbova jsou ve spojitosti s Nancy a s Pofferim. Seděl jsem ve voze a přemýšlel. Mohlo se stát, že Penny Highbeeová začínala mít podezření, že Nancy není to, nač vypadá. Ty dvě ženy byly důvěrné přítelkyně. Mohlo se stát, že Nancy nezabránila, aby jí trochu sklouzla maska. Pofferi by neváhal s Penny skoncovat, kdyby vzniklo sebemenší podezření, že by Penny mohla poodhalit Nancyin ochranný pláštík.

Joeyho jsem varoval, aby se nepřibližoval k Diazovi. Vzpomněl jsem si na jeho lišácký úsměv, když mi sliboval, že se od něho bude držet v bezpečné vzdálenosti. Ted' mi bylo jasné, že mých výstrah nedbal. Jimbo se připlétl blízko k té bandě a oni ho objevili, jako objevili Tommyho.

Kde teď Joey je?

Naléhavě jsem s ním potřeboval mluvit. Zajel jsem na nábřeží, zaparkoval vůz a rychle jsem se vydal do Lobster Courtu. Obvyklá tlupa kluků tam hrála kopanou, přestala hrát a civěla na mě.

Když jsem zamířil k domu, kde bydlel Joey, jeden z chlapců na mě zavolal. "Hej, pane!"

Zastavil jsem se. Přiběhl ke mně ušmudlaný indiánský klouček, asi devítiletý.

"Shánět Joeyho, to nemá cenu, pane."

Vytáhl jsem z kapsy kapesník a osušil si opoceně čelo.

"Jak to myslíš?"

"Ten už tady nebydlí. Zdrhnul včera v noci."

"A kam?"

Zatvářil se zbedněně.

"To nevím, pane."

Vytáhl jsem dolarovou bankovku.

"Kam šel?" opakoval jsem.

Čučel na ni hladovýmá očima.

"Vy jste pan Anderson, pane?"

"Jo."

"On mi neřek, kam jede, pane, jenom řek, abych vám řek, že ten chlap je tam pořád."

"Vážně nevíš, kde je? Já jsem jeho kámoš a potřebuju s ním mluvit."

Vytáhl jsem další dolarovou bankovku.

"Nevím. Jel autobusem. Měl kufík."

"Kterým autobusem?"

"Ke Key West."

"Dobrá." Dal jsem mu ty dva dolary. "Poslechni, jestli ho uvidíš, řekni mu, ať mi zatelefonuje."

Kluk chňapl po bankovkách a zazubil se.

"Na to vemte jed, pane."

Když jsem jel zpátky k svému bytu, měl jsem hlavu plnou starostí a bylo mi smutno. Nechtělo se mi být v noci sám. Změnil jsem směr a zamířil jsem k "Bertině věžáku."

Ještě vybalovala.

"Co to, zlato?" zvolala, když mi otevřela dveře. "Co je? Já mám pekelný frmol."

Ačkoli Berta vždycky vypadala jako ze škatulky, její byt byl neustále rozházený a teď s napůl otevřenými kufry a s šatstvem po všech koutech byl v ještě horším nepořádku.

"Něco na sebe hod', holka," řekl jsem. "Najíme se někde ve městě. Mám na srdci moc věcí, o kterých musíme mluvit."

Zkoumavě se na mě podívala, pak odešla do ložnice. Vrátila se vyfintěná a namalovaná ani ne v deseti minutách, což byl u ní rekord.

"Něco se stalo?"

"Jo, ale to počká. Pojedeme k Louisovi. Tam si mužem pohovořit a potom potřebuju společníka na spaní, holka."

"To je bez problému." Zavěsila se do mě. Teprve až jsme došli k maseratimu, jsem pochopil, proč je tak poddajná. Obyčejně jsme se hádali, kam půjdeme večeřet. Trpce jsem se ušklíbl, když jsem jí pomáhal do vozu. Určitě si představovala, že už mám milion dolarů.

Když jsme se usadili v malé poloprázdné restauraci a objednali si kraby a řízky plněné ústřicemi, pověděl jsem jí, co je nového.

Posilněna koktejlem se šampaňským naslouchala, aniž jí oči lezly z důlků.

"To může být shoda okolností," řekla, když jsem skončil.

"Čerta starýho! Předevčírem v noci Highbeeová, včera v noci Jimbo! Říkám ti, holka, ta banda je smrtelně nebezpečná."

"Tobě nemůžou nic udělat."

"Doufám."

"Takže čím dřív si promluvíš s Hamelem, tím bezpečnější bude pro nás zapakovat a vypadnout."

"Teď si s ním promluvit nemůžu."

"Proč ne?"

"Umřela žena jeho advokáta a nejlepší přítelkyně jeho manželky," vysvětloval jsem trpělivě. "To není vhodná chvíle, abych za ním šel. I bez téhle komplikace bude pěkná fuška se k němu dostat."

Dala se do kraba.

"Co je na tom tak těžkého, dostat se k němu?" zeptala se.

"Nemůžu tam prostě proniknout." Vložil jsem jí, jak je Paradise Largo zabezpečené.

"Páni! Ta bohatá čeládka se ale má!" povzdychla si Berta.

"To jistě. A tak musím počkat, až se slehne prach, a pak se pokusím dostat ho k telefonu. Psát mu nebudu ... to by byl důkaz, kdyby se to profláкло."

Pokračovala v jídle, ale z toho, jak se mračila, jsem poznal, že přemýšlí. Když se ujistila, že na talíři nenechala ani soustečko, odložila vidličku a řekla: "Jdi na ten pohřeb."

"Co bych já kruci dělal na pohřbu Penny Highbeeové?"

"Copak tvoje agentura pro Higheeho nikdy nepracovala?"

"No, když se nad tím zamyslím, tak ... tak nejméně desetkrát."

"Tak projevíš účast agentury."

"A proč si myslíš, že tam bude Hamel?"

"Barte! Když tam nebude, nic se nestane. A když tam bude, tak mu řekneš, že s ním naléhavě musíš mluvit. On určitě datum. Rozhodně to stojí za zkoušku, nemyslíš?"

Moc se mi ten nápad nezamlouval, ale rozhodně mi připadal lepší, než pokoušet se Hamela dovolat telefonem.

"Ale já nevím, kdy a kde ten pohřeb bude."

"Panebože, dej mi sílu!" zaúpěla Berta. "Jsi snad ksakru detektiv, nebo ne? Tak si to zjisti!"

Glenda Kerryová zvedla oči od pošty, kterou měla rozloženou na stole, a věnovala mi ten svůj chladný, neosobní pohled.

"Ahoj, nádhéro," pozdravil jsem ji. "Tak jsem tady, připraven pracovat. Co se peče?."

"Máte šichtu Solly Herschenheimer, začínáte dneska v poledne."

Vyvalil jsem na ni oči.

"To si děláte srandu."

"Vyžádali si vás. Proč, to si neumím představit. Chtěla jsem to dát Zajochovi, ale oni chtěli vás."

"Tomu říkám dobrá zpráva! Bodejť že chtěli mě. Jsem dobře vychovaný a fešák. Tak jo, budu tam na chlup přesně."

Šichta Solly Herschenheimer, jak se říkalo v agentuře, přicházela na pořad každý rok. Byla to ta nejpohodlnější ulevjárna, jakou mohla agentura získat. Nikdy jsem nezjistil, co musel Herschenheimer platit, ale určitě to byla pěkná paleta. To ovšem nebyla moje starost. Ten úkol, to byla hračka a strava byla nadpozemská.

Solly Herschenheimer byl obrovsky bohatý excentrik se zakořeněnou představou, že je neustále v nebezpečí, že bude zavražděn. Nikdo, ani policejní šéf Terrell, ho nedokázal té představy zbavit. Odmítal jmenovat své nepřátele a všeobecně se soudilo, že je neškodný cvok. Žil jako poustevník a zaměstnával dva tělesné strážce, o nichž předpokládal, že ho pořád hlídají, aby se nemohl stát obětí nějakého útoku. Když přišel čas, aby se jeden z těch strážců odebral na dovolenou. Parnellova agentura musela dodat náhradníka. Já měl to štěstí, že jsem ten úkol dostal loni, a teď jsem ho dostal zas.

Ta šichta, to byla vlastně dovolená. Nebylo co dělat, člověk se jenom flákal po pozemcích u velkého domu, večer koukal na televizi a cpal se úžasným množstvím přepychového jídla, které připravoval Herschenheimerův komorník Jarvis. Jedinou stinnou stránkou té práce bylo, že ten starý pomatenec neschvaloval alkoholické nápoje, ale strážci si opatřovali vlastní pití, a tak nikdo o nic nepřišel.

Po dvou týdnech, když se strážce vrátil z dovolené, náhradník dostal dvě stovky dolarů, a už proto po té práci toužili všichni detektivové zaměstnaní v agentuře. Že jsem tuhle hrozinku získal už podruhé, to byl dáreček od bohů.

"Víte, že pan Herschenheimer se přestěhoval do jiné residence?" ptala se mě Glenda.

"To nevím. Kde bydlí teď?"

"Na Paradise Largo. Už je tam tři měsíce. Tam se máte hlásit."

Okamžitě mě napadlo, jestli to nové sídlo není náhodou blízko Hamelovy residence. S pocitem vzrušení jsem si

uvědomil, že práce na Largu mi možná poskytne příležitost navštívit Hamela a nevzbudit tím nežádoucí pozornost. Padaly mi zřejmě dobré karty.

"No dobrá, má milovaná," řekl jsem, "tak já vyrazím."

Od Panny Battleyové jsem se dověděl, že pohřeb paní Highbeeové se koná o půl jedenácté. Budu tedy mít čas se ho zúčastnit a i tak zahájím svůj nový úkol v poledne.

Jakmile jsem přišel na hřbitov, hned jsem pochopil, že Bertin nápad promluvit si tam s Hamelem nemá nejmenší naději na úspěch. Podle hrubého odhadu tam byly takové tři stovky smutečních hostů. Čekal jsem, snažil jsem se tvářit zarmouceně a rozhlížel jsem se po Hamelovi. Teprve po obřadech jsem ho uviděl. Stál tam s Nancy, která byla celá v černém. Objímal ji paži, jako kdyby ji podpíral.

Prodíral jsem se davem, až jsem byl tak blízko, že jsem se na Nancy mohl pozorně podívat. Co jsem viděl, mnou otřásl. Vypadala jako duch: bílá, zapadlé oči, chvějící se rty a tváře se jí leskly slzami.

Bylo mi jasné, že tohle není vhodná chvíle, abych Hamela požádal o schůzku. Když jsem začal ustupovat, Nancy se znenadání zhroutila. Hamel ji zvedl do náruči a odnášel ji cestičkou mezi hroby k čekajícímu autu.

V davu vznikl rozruch a ozvalo se pár ztišených hlasů. Díval jsem se za odjíždějícím autem.

"Pane Andersene ... "

Otočil jsem se a uviděl jsem Mela Palmera.

"Smutná záležitost, pane Andersene." Tvářil se asi tak smutně jako člověk, který zvedl stodolarovou bankovku.

"Všichni žijeme krátce ... smutné."

"Máte pravdu."

"Pana Hamela to bohužel vyvedlo z konceptu, ale tu knihu už našťestí dopsal." Palmer vysloveně zářil. "Ta kniha, to je velikánský úspěch! Je to to nejlepší, co kdy napsal!"

"Teď zrovna má ale problémy s paní Hamelovou. I ji to zřejmě rozrušilo."

"Ano ... ano." Nancy ho očividně moc nezajímala. "Ale čas je veliký léčitel. Paní si najde nové přítelkyně."

Všiml si někoho známého, kývl mi a odspěchal.

Zamyšleně jsem kráčel k svému zaparkovanému vozu. Lámal jsem si hlavu. Byl jsem si jist, že Nancy je Lucie Pofferiová; neúprosná dvojnásobná vražednice - ale zrovna tak jsem si byl jist, že ten žal nikterak nepředstírala.

Odpovědi na to podivné chování mohlo být, že Pofferi ji ani nenaznačil, že hodlá zabít ženu, která ji přátelsky nakloněna, a když došlo k té vykonstruované nehodě, Nancy uhodla pravdu. To by mohlo vést k zajímavým závěrům. Že by ji ta brutální vražda obrátila proti Pofferimu?

Zarazil jsem se, když jsem docházel k maseratimu. Měl jsem k tomu důvod: na sedadle spolujezdce seděl detektiv Tom Lepski. Klobouk měl stažený až přes oči a v tenkých rtech mu čoula cigareta.

Nějaké trable? ptal jsem se v duchu a připravoval jsem se na nejhorší. Nasadil jsem nic neříkající výraz a přistoupil jsem k vozu.

"Ahoj, Tome."

Sešoupl si klobouk do týla a kývl hlavou.

"Měl byste si vůz zamykat," řekl. "Co to, že chodíte na pohřby?"

Abych získal čas, obešel jsem vůz a vklouzl jsem na sedadlo řidiče.

"Highbee patří k našim klientům," odpověděl jsem, když jsem se usadil. "Plukovník chtěl projevit účast. A já to koupil. Co vy tady?"

"Rozhlížím se." Lepski se zakabonil. "Mezi námi, nám se celá ta věc nelíbí. Nemyslíme si, že ten chlap byl tak opilý."

Něco v tom smrdí."

"Co?"

"Nemáme žádnou jistotu, ale mohla to být vražda. Přihlásil se nový svědek: Ernie Thresher. Má byt v tom věžáku, co tam paní Highbeeová byla na návštěvě." Odmlčel se a ostře se na mě podíval. "To je přísně důvěrné sdělení, Barte. Nechceme s Thresherem vyrukovat, dokud toho nevypátráme víc. On přísahá, že to nebyla nehoda v opilosti. Díval se z okna a viděl vůz toho zabijáka zaparkovaný na konci ulice. Bylo mu divné, co tam ten vůz dělá. A jakmile paní Highbeeová vyšla z domu, ten vůz se rozjel a řítil se jako šílený přímo na ni. Neměla vůbec žádnou šanci."

Snažil jsem se vypadat klidnější, než jsem doopravdy byl.

"Ale kdo by ji chtěl zabít?" nadhodil jsem.

"To je otázka. Ale Thresherovo svědectví se nám líbí. Ti druzí dva svědkové si odporovali. Thresher nám ten vůz správně popsal a všiml si i jeho čísla. Ověřili jsme si to. Vůz byl ukraden z garáže Harrymu Dellishovi, soudnímu zpravodaji, v tu noc, co došlo k té takzvané nehodě. Našli jsme ten vůz - má promáčkнутý nárazník. A ještě něco zajímavého tvrdí Thresher: řidič byl černocho."

Josh Jones, napadlo mě, ale nehnul jsem ani brvou.

"Takže?"

"No zatím nic." Lepski se zatvářil otráveně. "Je to jen dohad, ale jdeme za tím. Možná že bychom na něco přišli, kdyby nás napadlo, proč chtěl někdo oddělat tak milé děvče, jako byla Penny Highbeeová."

Pocítil jsem výčitky svědomí. Mohl jsem mu leccos povědět. Mohl jsem mu říct, kdo to udělal, ale věděl jsem, že jak jednou začnu poskytovat informace, dostanu se do maléru.

"Třeba se někdo chtěl pomstít Highbeemu. Jako advokát musí mít nepřátele."

"Na to jsme už mysleli, ale Highbee tvrdí, že žádný černocho proti němu nic nemá." Lepski pokrčil rameny. "No, jdeme za tím." Odhodil cigaretu a zeptal se: "A co vy, Barte? Měl jste příjemnou dovolenou?"

"No jestli. Moje děvče zná bohatého chlápka, a ten nám půjčil jachtu. Jen si to představte: všechno zadarmo."

Trpce se ušklíbl.

"Vy to holt s ženskými umíte." Na okamžik se zamyslel, pak řekl: "Slyšel jste o tom druhém indiánském chlapci, co ho zlikvidovali?"

Nasadil jsem si výraz, říkající propánaboha.

"Neměl jsem s městem žádné spojení. Druhý indiánský chlapec?"

"Jo. Bratr Tommyho Osceoly Jimbo. Vzpomínáte si? Tommyho zastřelili s Petem."

"A jak se to stalo?"

"Někdo ho praštil do hlavy a hodil do přistavu. Ale nikdo nic neviděl." Zamyšleně se na mě zahleděl. "Tady se něco děje, Barte. Od chvíle, co Coldwell spustil tu paniku o Pofferim, jsme tu měli tři vraždy a jedno podezření na vraždu. Pořád si kladu otázku, jestli je za tím vším Pofferi, ale pak si vždycky řeknu, proč by zatracený italský terorista potřeboval oddělat starého opilce, dva indiánské kluky a Penny Highbeeovou."

"No, máte co luštit." Podíval jsem se na hodinky. "Já se musím pohnout, Tome. Hádejte, co jsem vyfasoval. Dostal jsem zase šichtu Herschenheimer. Můžu vás někam odvézt?"

"Já tu mám vůz." Lepski vylezl z mého auta. "Šichtu Herschenheimer? Ten starý blbec pořád potřebuje strážce?"

"Určitě. Pro mě je to báječná ulejvárna."

"Na shledanou, Barte. Jestli vás o té situaci tady něco napadne, tak se nám s tím nápadem svěřte. Potřebujeme pomoc."

Odkráčel k svému autu.

Osušil jsem si kapesníkem obličej. Nemusel jsem si nic namlouvat. Kdybych byl upozornil Coldwella, kde se schovává Pofferi, byli by čtyři lidé ještě naživu. Ale protože jsem držel jazyk za zuby, shrábnul jsem padesát tisíc dolarů. Z toho pomyšlení mi nebylo moc dobře, ale pak jsem si uvědomil, že když budu jazyk za zuby držet dál, budu mít naději, že shrábnu milion.

Barte, chlapče, řekl jsem si, teď není čas burcovat svědomí. Ne-shrábneš milion, když začneš brát v úvahu jiné lidi.

Vzpomeň si, co říkával tvůj táta: Zavřená huba je moudrá huba.

Tak se chovej moudře, Barte, chovej se moudře.

Nastartoval jsem motor, vzdaloval jsem se od vůně pohřebních kytic a zamířil jsem k Paradise Largo.

U strážnice mě uvítal Mike O'Flagherty.

"Tak tu práci jsi dostal ty?" řekl a usmíval se. "Mně bylo řečeno, že přijede jeden detektiv od Parnella. Brácho, to's teda vyfasoval lahůdku!"

"Já vím. Kde najdu sídlo toho cvoka?"

"Přímo proti Hamelově rezidenci. Paní Hamelové je mi opravdu líto. Při autohavárii přišla o svou nejlepší přítelkyni.

Před chvilkou se vrátila z pohřbu. Ve špatném stavu. Přivolali doktora Hirshe. Ten přijel před pěti minutami. Já mám tu dámu rád. Je vážně moc milá."

"Jo," přikývl jsem a ptal jsem se v duchu, jak by asi reagoval, kdybych mu řekl, kdo Nancy ve skutečnosti je. "Já musím jet, Miku, nerad bych se opozdil."

"Ovšem." Zvedl závoru a já pod ní projel a zamířil k sídlu Hamelovu. Přímo proti němu byla jiná vysoká brána. Zazvonil jsem a brána se rozlétla.

Stiskl jsem ruku Carlu Smithovi, jednomu ze strážců, s kterým jsem se seznámil, když jsem byl tímto úkolem pověřen posledně.

"Rád vás vidím, Barte," řekl. Byl to mohutný, poměrně mladý blondák s pihami a širokým úsměvem. "Doufal jsem, že pošlou vás."

"Jak se má ten náš cvok?"

"Pořád stejně. Nedělá žádné potíže. Už jste jedl?"

"Vsadil jsem na oběd tady."

"A vyhrál jste. Oběd bude v deseti minutách."

"Pořád je tu Jarvis?"

"Ovšem. A kuchař je vynikající jako vždycky."

Nechal jsem auto ve stínu stromů a kráčel jsem se Smithem k domku, připomínajícímu víkendovou chatu. Za tím domkem jsem viděl hlavní rezidenci. Byla velkolepá, bylo tam nejmíň šestnáct místností.

"My pracujeme tady," řekl Carl a ukázal na chatu. "Bez problémů. Prostě sedíme a bavíme se. Na Largo se nemůže dostat nikdo, koho stráž neprověří. Ten starý cvok si to díkybohu neuvědomuje, jinak bychom přišli o práci. A nikdo mu to pochopitelně neřekne." Zasmál se. "Vy, Barte, budete hlídat od oběda do půlnoci a další den od půlnoci do oběda. Souhlasíte?"

"Tak se mi to hodí."

Vešel do chaty. Dole byla jedna rozlehlá místnost. Nahoře byly dvě ložnice a koupelna. V té dolní obytné místnosti stály lenošky, byl tam psací stůl, skříň a televizor.

"Jediné, co tu chybí, je bar," poznamenal jsem, když jsem se rozhlédl.

Carl přimhouřil oči. Šel k psacímu stolu a vytasil se s lahví skotské. Pak šel ke skříni a odhalil malou ledničku.

"Musíme se o sebe postarat sami, Barte," řekl. "Dáte si drink?"

Zatímco naléval, já šel k oknu a zahleděl jsem se za zavřenou bránu. Viděl jsem jen vršek Hamelovy střechy. Ale hned za vchodem do Herschenheimerovy rezidence stál vysoký strom s bohatě rozvětvenou korunou. Představil jsem si, že kdybych vylezl do těch větví, viděl bych přímo do Hamelovy zahrady a na jeho dům.

Otočil jsem se a vzal si sklenici, kterou mi nabízel Carl.

Ano, pomyslel jsem si, určitě mi padají dobré karty.

Jakmile jsme snědli výtečný oběd, Carl odjel. Já se usadil pod stromy, tak, abych viděl na dům i na bránu, a udělal jsem

si pohodlí. Hlavu jsem měl plnou Hamela. Věděl jsem, že dopsal svou knihu, a připomínal jsem si Palmerovu poznámku, že Hamel shrábne přes jedenáct milionů dolarů, až knihu dokončí. Takže se nebude moct vymlouvat na chudobu, až ho začnu ždímat. Uvažoval jsem, kdy ho mám začít ždímat. Nancy se zhroutila. Teď asi není ta pravá chvíle, abych Hamela vyhledal. Asi bych měl raději počkat. V hloubi duše jsem si byl ovšem vědom, že sám sebe podvádím. Nebyl jsem ochoten čekat, protože má Hamel starosti o manželku, ale protože jsem se při představě, že ho budu tlačit ke zdi, necítil moc dobře. Hamel není žádný hejl. Je to hrdá nátura. Může mě poslat k čertu, nebo, a to by bylo horší, zavolat poldy, nebo prostě udělat něco zoufalého. Měl jsem nepříjemný pocit, že vydírání nezbaští.

Mé myšlenky se obrátily k Bertě a já se ušklíbl. Teď už jsem litoval, že jsem se jí svěřil. Věřila milion dolarů, a tak mě nepřestane trápit, dokud se nepokusím ty prachy schrastit.

Pak jsem se ponořil do svého obvyklého pestrobarevného snění, že mám milion dolarů. Tentokrát, to jsem si přísahal, až ty peníze budu mít, nebudu utrácet jako blázen. Koupím si akcie, abych měl postarano o stáří, a budu žít ze svého platu - ale přes všechny přísahy jsem věděl, že ten milion zmizí zrovna tak rychle, jako zmizelo Diazových padesát tisíc. U mě se prostě peníze neudrží.

Ty myšlenky mě otrávily, a tak jsem se vydal na procházku po té veliké zahradě. Kytky, trávnický, křoviny - všechno bylo bezvadné. Nad záhonem begonii mával dlouhým plnovousem čínský zahradník. Zjevně bez zájmu po mně zašilhal a dál mával vousem.

Rozlehlý bazén vypadal lákavě, ale osaměle. Kdoví, jestli do něho Herschenheimer někdy vlezl. Pochyboval jsem o tom. Asi by si myslel, že z křoví může někdo vyskočit a utopit ho.

Uviděl jsem, že po pěšině ke mně přichází Jarvis, Herschenheimerův komorník. Jarvis jako by vystoupil ze stránek Jihu proti Severu. Byl to ten nejdůstojnější starý černoch, jakého jsem kdy poznal: vysoký, velice štíhlý, s kudrnatými bílými vlasy, velikýma černýma očima a hustým bílým obočím. Byl by určitě potěšil srdce Scarlett O'Harové a kdekoho z jejího rodu. Dobře jsem se s ním seznámil, když jsem byl posledně pověřen tímhle úkolem, a zjistil jsem, že neukojitelně prahne po kriminálních historkách. Hodiny by vydržel sedět a naslouchat mým prolhaným vyprávěním, a vždycky uvěřil všem povídačkám, které jsem si vyfantazíroval a v nichž jsem byl ústředním neohroženým hrdinou. Na oplátku mě častoval vynikajícím jídlem a často i krabicí doutníků, kterou šlohnul svému pánovi.

Když mě spatřil, jeho stará tvář se rozzářila širokým úsměvem.

"To je pro mě veliké potěšení, pane Andersone," řekl a potřásl mi rukou. "Žádal jsem výslovně vás, ale slečna Kerryová nevěděla jistě, jestli už budete zpátky z dovolené. To mám ale radost. Měl jste se pěkně?"

Když jsme se vraceli k chatě, vyprávěl jsem mu o jachtě a o Bertě. O Bertě už ode mě věděl od mé ložské šichty.

Namluvil jsem mu, že Berta pracuje pro CIA, takže všechno, co jsem o ní povídal, hlta s očima vykulenými zájmem.

Když mi došly výmysly o mých vlastních dobrodružstvích, přešel jsem vždycky k Bertě, vedle níž vypadala - podle mě - Mata Hari jako klášterní novicka.

Usadili jsme se ve stínu před chatou a Jarvis se mě začal vyptávat, co jsem všechno dělal. Protože jsem právě dočetl jednu napínavou detektivku od Hadleyho Chase, vylíčil jsem mu stručně její zápletku a ze sebe jsem udělal hlavní postavu. Když jsem o hodinu později dovypověděl, Jarvis se neochotně zvedl.

"Vy žijete nesmírně nevšedním životem, pane Andersone," prohlásil. "Ale teď musím panu Herschenheimerovi připravit čaj. Pozval jsem pana Washingtona Smitha, aby se mnou v sedm povečeřel. Snad se k nám připojíte? Pan Smith je komorník pana Hamela. Přichází sem, když má volno. Je to zábavný, přívětivý člověk."

"No ovšem," slíbil jsem. "S radostí."

"Zařídím to tak, abych mohl jídlo podávat v chatě. Pro vás to bude mít tu výhodu, že nepřehlédnete případné vetřelce." A basově se zasmál, aby ukázal, že žertuje.

Když se vrátil do domu, já jsem šel k tomu vysokému stromu u brány. Od domu na něj nebylo vidět, kolem rostly jiné stromy. Bez obtíží jsem se vyšvihl k nejnižším větvím a pak jsem šplhal výš a výš, až jsem viděl přes vysoký plot, kterým byla obehnaná Hamelova rezidence.

Seděl jsem obkročmo na jedné větvi, zády jsem se opíral o kmen a díval jsem se do Hamelovy zahrady a na dům ve stylu ranče. Na makadamu před domem stály ferrari a ford stejš. Nikde žádná známka života. Seděl jsem na tom stromě dvě hodiny, ale nikdo se neobjevil. Jako by dům byl prázdný.

V 19 hodin přišel k chatě Jarvis s Hamelovým komorníkem.

"Seznamte se. Pan Washington Smith. Pan Bart Anderson, který se stará o bezpečnost usedlosti, když je pan Jordan na dovolené," pravil Jarvis.

Pan Smith se usmál, když jsme si podali ruce.

"My jsme se už setkali, pane Andersone."

"Jistě. Jsem rád, že vás zase vidím."

Mladý černoch v bílém přivezl servírovací stůl a rychle prostřel stůl, zatímco Jarvis připravoval koktejly martini.

"No tohle! Já měl za to, že šéf je proti alkoholu," řekl jsem.

Jarvis se usmál.

"Existuje staré úsloví, pane Andersone, že co oči nevidí ... "

"... z toho srdce nerozbolí," dodal Smith a vztáhl ruku po sklence.

Když jsme jedli výborné vepřové kotlety na čili, začal jsem ze Smitha tahat informace.

Řekl jsem, že to, co se stalo paní Highbeeové, je velice smutné. Že jsem byl na pohřbu a viděl, jak se zhroutila paní Hamelová. Jak se jí daří?

Smith chvíli žvýkal, pak potřásl hlavou

"Už se z toho dostává. Paní Highbeeová byla její nejdůvěrnější přítelkyně. Byl to pro ni strašlivý šok, ale už se z toho dostává."

"A pan Hamel?" zeptal jsem se nenucené. "Pro mě je to impozantní osobnost. Říkal, že mě vloží do své knihy." Smith si povzdychl.

"O pana Hamela mám starost. Od té doby, co si usmyslil se oženit, není šťastný. Já už jsem u něho patnáct let. Udělal chybu, když si bral paní Glorii ... to nebyla dáma. Rozvod ho rozrušil. Já si myslel, že se všechno zlepší, když si bral paní Nancy." Podíval se na mě. "Já neznám fajnovější dámu. Doufal jsem, že tohle manželství bude úspěšné, ale pan Hamel šťastný není. Já to nechápu."

Byl bych mu to mohl objasnit. Vzpomínal jsem na to, co řekla Glorie Cortová: Máte dojem, že chlap, který píše tyhle hovadiny, musí být skvělý v posteli. Pěkně jsem naletěl. Russ má pro ženy stejnou cenu jako uvažené špagety.

"No, ty jeho knihy mu vynášejí peníze. Člověk nemůže mít všechno," řekl jsem.

"To jistě. Zítřka letí do Hollywoodu na poradě o filmovém scénáři," pravil Smith. "Ten film mu vynese spoustu peněz. A pan Hamel je nesmírně štedrý. Vždycky, když něco prodá filmařům, dá mně a mé ženě, která mu vaří, nějaký dárek."

"A co ostatní personál?" vyzvídal jsem. "Ten taky něco dostane?"

"U nás jiný personál není. Přes všechno to své bohatství žije pan Hamel docela prostě. Málokdy přijímá hosty, a když ano, najme si číšníky a objedná si i jídlo. Služba v tom domě je snadná a má žena a já se nikdy nepředřeme. Pan Hamel si vždycky dává jen studené večeře. Proto se taky můžu věnovat skvělému stolníčení pana Jarvise."

"Do Hollywoodu pojede asi i paní Hamelová? To by jí pomohlo trochu pozapomenout na tu ztrátu."

Zavrtěl hlavou.

"Ne, paní Hamelová zůstane doma. Pán odjíždí jenom na tři čtyři dny. A já si myslím, že paní nijak netouží po lidech z Hollywoodu." Svraštil obočí. "To je zvláštní sorta lidí."

Vložil se do toho Jarvis, který zatím naslouchal bez zájmu: "Musíte nám něco říct o těch dvou indiánských chlapcích, co umřeli, pane Andersone. Určitě pro to máte nějaké vysvětlení."

"Nemám. Ani policie se v tom nevyzná," řekl jsem a pomyslel jsem si, jak by jim asi oči lezly z důlků, kdybych jim prozradil fakta. "Ale můžu vám vyprávět o tom podivném případě, který agentura řešila v minulém roce." A s vervou jsem se pustil do další ze svých vymyšlených historek, a ta je oba udržovala na krajičku židlí, dokud Smith lítostivě neprohlásil, že se musí vzdálat domů, aby jeho žena neměla obavy, co s ním je.

A Jarvis si připomněl, že musí toho svého cvoka uložit do postele. A tak jsem zůstal sám se svými myšlenkami.

Od Smithe jsem se toho dost dověděl. Potvrdil to, co mi řekla Glorie Cortová: Hamel je impotentní. Teď bude pryč tři nebo čtyři dny a Nancy nechá, aby se o sebe postarala sama. Že bude Hamel pryč, to mi poskytne čas. A taky to umlčí Bertu.

Rozhodně jsem to odpoledne nepromarnil. Uklidnil jsem se, a když jsem v klidu, mé myšlenky se stočí k penězům. Pořád ještě jsem utrácel milion dolarů, když přijel Carl, aby mě vystřídal.

"Vsadil bych se, že jste měl spoustu práce," šklebil se.

"Nádherná večeře," řekl jsem. "Páni! Tohle je ale šichta!"

Lezl jsem do postele, když zazvonil telefon. Dlouho jsem váhal, mám-li reagovat, pak jsem přece jen zvedl sluchátko.

"Barte!" Bertin pronikavý hlas praštil do mého bubínku jako perlík.

"Ahoj, zlato," dokázal jsem říct.

"Tak jak to vypadá?"

"Jak vypadá co?" I když jsem ji rozuměl.

Vydala zvuk, který jí mohla závidět vlaková píšťala.

"No co se děje? Mluvil jsi s ním?"

"Uklidni se ... On je pryč ... V Hollywoodu. Mám to pod kontrolou."

"Kdy se vrátí?"

"Nebud' k sakru tak nedočkavá. Za tři, za čtyři dny. Uklidni se, holka. Já to zvládnou."

"Jen aby! Prodala jsem byt a nábytek. Pospěš si, Barte! Jak se vrátí, hned ho skřípni!"

"Tys prodala ... ? Co to kruci povídáš?"

"Kdo by chtěl žít v tomhle zavšiveném prostředí, když stojíme před miliony? Dostala jsem prima nabídku, tak jsem prodala. Teď je všechno na tobě."

Potlačil jsem záupnění.

"Dobrá, dobrá. Tři nebo čtyři dny. Já to dám do pořádku."

"Ale dělej!" A zavěsila.

Pár minut před půlnocí jsem dorazil na Paradise Largo, abych převzal noční šichtu. Zastavil jsem se na kus řeči u Mika O'Flaghertyho, kterému skončila služba.

Povídali jsme si o všem možném a já pak zavedl rozhovor na Hamelovy.

"Něco nového s paní Hamelovou?" zeptal jsem se a nabídl mu cigaretu.

"Dnes u ní byl zase ten mastičkář. Pan Hamel odjel časně ráno. Prý do Hollywoodu, jednání o filmu."

To jsem chtěl vědět. Hamel byl tedy právě na cestě do Hollywoodu.

Carl už čekal, abych ho vystřídal. Jarvis mi připravil haldu sendvičů pro případ, že bych v noci dostal hlad.

"V zásuvce je láhev skotské," řekl Carl. "Poslužte si."

Když odjel, snědl jsem sendviče, dal si pár skleniček whisky a pak jsem se vydal k stromu u brány. Vyšplhal jsem se nahoru, pozoroval ztemnělý Hamelův dům, a po hodině, když se nic nestalo, jsem se vrátil do chaty, uložil se na gauč a usnul. Asi tak v pět ráno jsem se přinutil vstát, oholil jsem se a osprchoval a potuloval jsem se po zahradě a snažil se vypadat jako energický strážce. V osm přišel Jarvis s kávou, lívanci, javorovým sirupem, grilovanými klobásami a míchanými vajíčky.

Když jsem jedl, Jarvis se rozhovořil. Oznámil mi, že jelikož nazítří budu ve službě už od oběda, uspořádá další večeři s

Washingtonem Smithem. Řekl jsem mu, že jsem pro.

V poledne mě vystřídala Carl. Šel jsem si zaplavat, vrátil jsem se do bytu a spal až do šesti večer. Neměl jsem náladu dohadovat se s Bertou, tak jsem si zajel do jednoho baru na drink a pak, protože jsem měl hlad, jsem šel k svému zaparkovanému vozu. Když jsem do něho vstupoval, uviděl jsem Glorii Cortovou, jak si vykračuje směrem ke mně.

"Ahoj!"

Zastavila se, pohlédla na mě, pak se usmála a přistoupila blíž.

"Ahoj! Odkud jste se vynořil?" Opřela se mi o vůz. Prsy se jí pod tenoučkou látkou šatů zhouply.

"Chystám se opatřit si krmení," řekl jsem. "Mám nějakou šanci, že byste mi dělala společnost? Hrozně nerad jím sám."

Hbitě obešla vůz a otevřela dveře u sedadla pro spolucestujícího.

"Kam?"

"Máte ráda mořské pochoutky?"

"Radši mám pořádné maso. Nedaleko odtud je restaurace U kopyta. Znáte ji?"

Stejná jako Berta. Ceny v té restauraci by vylekaly ropného magnáta.

"Tam nepůjdeme," prohlásil jsem pevně. "Znám podnik, kde dostanete biftek, který vám na talíři začne panáčkovat a bučet."

Zasmála se.

"No, zkusit jsem to musela." Uvelebila se vedle mě a ruka jí sjela do mého klína. "Prima kára."

Jemně jsem jí ruku odsunul.

"Teď ještě ne, děvče ... později."

Zavezl jsem ji do restaurace na Paradise Avenue. Hrála tam muzika, z které vám zaléhaly uši, a číšníci byli oblečeni jako toreadoři.

Když jsme se posadili a objednali si bifteky, Gloria se narovнала a namířila na mě řádra.

"Kde jste se toulal, fešáku?" zeptala se. "Od toho dne, co jste si zaskočil do Alamedy, jsem vás neviděla."

"Všelijak se flákám. A co že vy se takhle touláte? Copak nevystupujete v Alamedě?"

"Jenom v sobotu. A co děláte vy?"

"Já? Honím se za prachama a občas něco ulovím. Jak se má Diaz?"

Dlouze, zkoumavě se na mě podívala.

"Jak jste říkal, že se jmenujete?"

"Bart Anderson!"

Kývla hlavou.

"Diazovi se vyhýbejte, Barte."

"To už mi někdo říkal."

"Teď vám to říkám já. Vyhýbejte se mu."

Přinesli nám bifteky a dali jsme se do jídla.

"Jestli je to taková mrcha, proč se s ním spřáhla slušná holka jako vy?"

"Kdo vám kruci řek, že jsem slušná?" Sešpulila rty a znechuceně si odfrkla. "Ale máte pravdu. Kdykoli si narazím nějakého mužského, vždycky se dřív nebo později sama sebe ptám, co s ním mám vlastně společného, a jakživa nepřijdu na odpověď. Se mnou je ta potíž, že se vždycky do někoho zblázním. Zbláznila jsem se do toho nádivy Hamela a pak jsem se zbláznila do toho hnusáka Diaze. Kdybych vám vypravovala, do kolika neřadů jsem se zbláznila, zabralo by to celou noc."

"Je to s vámi těžké. Co říkáte tomu bifteku?"

"Báječný." Dala se zase do jídla.

Tak jsem ji nechal jíst. Když dojedla, prohlásila, že by si dala zmrzlinový pohár se spoustou banánů a třešní. Pustila se do něj a já popíjel kávu. Když už nestála o nic dalšího, odstrčila židli a vstala.

"Pojďme," řekla. "A já vám dám zabrat. Bude to pro vás zážitek, který si zapíšete do deníku."

"Já si nepíšu deník," ujistil jsem ji a zaplatil.

"Ale dneska si ho psát začneš, brácho! Určitě začneš!"

Popadla mě za ruku a vyvlekla mě z restaurace.

Probudilo mě drnění telefonu. Stěží jsem si rozlepil oči a zašilhal jsem k hodinám vedle postele. Ukazovaly pět minut po desáté. Zvonek mi bušil do mozku. Zaslechl jsem zaupění, pak sprosté zaklení a uvědomil jsem si, že se vedle mě napůl zvedla nahá Glorie.

"Zůstaň ležet," zakrákoral jsem. "To nic."

Věděl jsem, že je to Berta, že se mě snaží dovolat. Riskoval jsem, když jsem Glorii zavedl k sobě do bytu, ale ona předváděla své sexuální vybavení tak svůdně, že mě to vyvedlo z rovnováhy.

Měl jsem už v posteli hodně koček, ale Glorie byla něco extra. Byla prostě jedinečná.

Bertě jsem už řekl, že mě zase zapráhli do práce a ať pár dní nečeká, že se ozvu, ale když teď snila o tom, jak se se mnou bude dělit o milion dolarů, nedala se setřást.

Po několika dalších zazvoněních se telefon mrzutě odmlčel.

"Ahoj," řekla Glorie s úsměvem. Vypadala tak temperamentně, že mě to až skličovalo. "To teda byla noc, zlatíčko!"

Měl jsem dojem, že nemám v těle jedinou kost, ale podařilo se mi přikývnout.

"Trochu kávy. Já ji udělám." Vykouzla z postele a nahá běžela ke kuchyni. Díval jsem se za ní s erotickým uspokojením. Za chvíli se vrátila s kávou. Silnou a osvěžující. Popíjeli jsme a já jsem se pomalu dával dohromady. Po druhém šálku, tentokrát ochuceném brandy, začal fungovat i můj mozek. Díval jsem se na ni, jak seděla vedle mě, a uvědomoval jsem si, že pro mě může být užitečná. Teď přišla chvíle k získání informací.

"Děvče," řekl jsem, "pověz mi něco o Diazovi. Proč pro tebe ztratil půvab?"
"V Alamedě se dějou věci, které se mi nelíbí."
"Jaké věci?"
"Přišla jsem na to, že Alphonso je nebezpečnější než chřestýš. Vyděsil mě."
"To vím, ale co se to v Alamedě děje?"
"Lidi, co moc mluví, přijdou najednou o život."
"Jako starý Pete."
"A ti dva kluci. Já nic neříkám. Nechci skončit jako oni."
"Kdo by chtěl? Ale něco se tam děje, no ne?"
"Schovává tam někoho. V horním patře."
"Koho?"
"Nevím a vědět nechci." Postavila šálek s kávou. "Barte, já chci odtud. Mám tohoto zatraceného města až po krk. Je nejvyšší čas zdrhnout. Chci jet do Friska. Tam je jeden chlap, co vystupuje v nějakém podniku a chce, abych vystupovala s ním, ale potřebuje peníze."
"Ty potřebuje každý, holka. Nenech se zase nachytat."
"Ten chlap takový není. Vražíš do mě deset tisíc dolarů, Barte?"
Vyvalil jsem na ni oči.
"Nějak mi hučí v uších. Na moment se mi zdálo, že říkáš deset tisíc dolarů."
Přikývla.
"To jsem řekla."
"Deset tisíc! Holka zlatá! To je nesmysl! Já nemám ani dva tisíce."
"Nelži!" Zatvářila se vztekla. "Vím, že ti Alphonso zavřel hubu padesáti tisíci. Poslouchala jsem za dveřmi. Chci z nich deset, nebo jinak ..."
Najednou jsem si uvědomil, že na sobě nic nemám. Šťastná smyslná atmosféra byla okamžitě tatam. Vylezl jsem z postele a šel do koupelny. Oholil jsem se a osprechoval a nijak jsem nespěchal, protože jsem měl o čem přemýšlet. Když žena, která vypadá jako Glorie, řekne nebo jinak, bylo mi jasné, že s ní musím jednat velmi obezřetně. Když jsem se vrátil do ložnice, Glorie byla už oblečená. Stála u okna a dívala se ven, ke mně obrácená zády. Nad jejími ryšavými vlasy se vznášely spirály cigaretového kouře.
Oblékl jsem se a pak jsem si šel do skříně pro svou policejní pistoli. Na věšáku viselo pouzdro, ale pistole byla pryč. Barte, chlapče, řekl jsem si, s touhle ženskou musíš opravdu jednat nesmírně opatrně.
Glorie se otočila a zvedla pravici. Policejní pistole mířila na mě.
"Hledáš tohle, Barte?" Hlas měla drsný a oči ledově studené.
"Snad bys mě nechtěla zastřelit, vid', že ne, zlatíčko?"
"Střelím tě do nohy, jestli mi hergot nedáš ty prachy," řekla a tvářila se tak divoce, že to mohla udělat.
Opatrně jsem popošel a posadil se.
"Z Alphonse jsi vymáček padesát tisíc," opakovala, "tak teď já vymáčknu deset tisíc z tebe."
Dlouze, ustaraně jsem se nadechl.
"Já bych ti je, holka, dal, kdybych je měl. Ale utratil jsem je."
"Nekecej! Tolik za pět neděl neutratí nikdo!"
"Máš pravdu. Nikdo, jenom já. Já mám na utrácení talent. Taky mám talent na vyhledávání náročných koček. Všechno to krásné lupení padlo na čtyřtydenní plavbu. Kde myslíš, že jsem přišel k tomuhle opálení? Prací v uhelných dolech?"
Zírala na mě a já viděl, jak se tvrdý výraz jejího obličeje začíná rozpadat.
"Já chci prachy, abych odtud mohla vypadnout!" Ruka s pistolí klesla. "Tolik jsi rozházet nemohl!" Do hlasu se jí vloudil tón žalostného záupnění.
Trochu se mi ulevilo. Už mi nehrozilo nebezpečí.
"Ale rozházet jsem tolik. Můžeme zajít do banky, tam ti to řeknou."
"Ach, drž hubu!" Odhodila pistoli na postel a otočila se ke mně zády. Já sklouzl ze židle, honem jsem chňapl po pistolí a dal si ji do kapsy. Začal jsem normálně dýchat.
Glorie se obrátila.
"Tak co mám dělat? Freddie mě nemůže potřebovat, když s ním neuzavřu obchodní společenství. Nemůžeš sehnat nějaké prachy, Barte?"
"Dej si pohov, holka. Podívejme se, co se dá udělat. Uvažuj. Zamyslela ses nad tím, proč se Diaz rozloučil s padesáti tisíci a ani necek?"
Posadila se a civěla na mě.
"Proč?"
"Protože jsem otevřel takovou pikslu červů, že mi musel zaplatit, abych mlčel."
"Jakou pikslu červů?"
"O tom nechtěj nic vědět. Má to co dělat s tím chlapem, co ho Diaz ukrývá."
"Myslíš toho mužského a tu ženskou?"
"Ženskou?"
"Je tam s ním nějaká ženská. Slyšela jsem je mluvit."
Vzpomněl jsem si na ta dvě lůžka ve stanu na pirátském ostrově a na ty ženské věci, co jsem tam viděl. Mysl jsem si tenkrát, že je užívala Nancy, když navštěvovala Pofferiho.
"To víš jistě, že je tam s ním ženská?"

"To vím jistě. Kdo to je? Proč ty cavyky kolem toho?"

"O to se nestarej. Chceš deset tisíc, abys mohla odjet do Friska ... správně?"

"Nejsi přece hluchý!" Uhodila se pěstí do kolena. "Už jsem ti to řekla, no ne?"

"Můžeš si ty prachy vydělat, děvče."

Nechápavě se na mě zahleděla.

"Děláš si srandu?"

"Můžeš si je vydělat."

"Jak?"

"Potřebuju vědět, co se to děje v Alamedě. Potřebuju se něco dovědět o tom mužském a o té ženské, co je Diaz schovává. Chci, abys to vypátrala a abys mi to pověděla."

Odtáhla se ode mě.

"To si myslíš, že jsem se pomátla?" Přeskakoval jí hlas. "Nehodlám skončit jako Pete a jako ti dva kluci. Ani nápad."

"Klid! Stačí, když napíchneš Diazovu kancelář. Mám figl, který zapne magnetofon, když někdo začne mluvit. Jenom nainstaluješ štěnici. To není žádný problém, děvče. Dám ti štěnici i magnetofon. Když jedna páska doběhne, dáš tam jinou. Ode dneška za týden ti za ty pásky dám deset tisíc krásných dolarů. Tak co?"

Jestli Hamel nevyplázne milion, nikde nesezenu deset tisíc, ale to Glorie nemusela vědět. Jestli mi ty pásky poskytnou důkaz, že Diaz zabil Petea a ty dva chlapce, můžu ho pěkně skřípnout.

"A kde těch deset tisíc sebereš?" chtěla vědět Glorie. "Říkáš, že žádné prachy nemáš."

Sebejistě jsem se na ni usmál.

"Teď je nemám, holka, ale do týdne je mít budu. Za něco z těch peněz, co jsem dostal od Diaze, jsem si koupil podíl na akciích jednoho kamaráda," lhal jsem. "Stál mě pět, ale vydělám na něm patnáct. Deset pro tebe, pět pro mě."

Věděl jsem, že ji mnohokrát napálili chlapi, kteří si dovedou vymýšlet všelijaké bláboly. Kdybych si s takovým blábolem troufnul na Bertu, bacila by mě do hlavy lahví piva, ale Glorie nepatřila do stejné kategorie jako Berta.

Pozoroval jsem ji, jak přemýšlí. Skoro jsem to přemýšlení slyšel. V mozečku ji blikalo červené světýlko, které ji varovalo, aby mi nedůvěřovala, ale myšlenka, že bude mít v rukou deset tisíc dolarů, změnila to červené světýlko v zelené.

"A jak můžu vědět, že mi ty prachy dáš?" zeptala se.

"Přisahám při hrobě svého otce."

Podezíravě si mě prohlížela.

"Jak můžu vědět, že tvůj otec už umřel?"

"Propána boha! Zavolej si do nebe, tam ti to řeknou."

Chvilku ještě uvažovala, ale lačnost zvítězila nad opatrností.

"Tak dobře, udělám to, ale jestli mi pak nedáš ty peníze, tak ti uříznu to nejvzácnější."

K obědu, který pro sebe a pro mě připravil Jarvis, přišel i Washington Smith. Měl telefonickou zprávu od Hamela, že se vrátí ten večer. Režisér filmu zřejmě onemocněl a porada byla o týden odložena. Smith bude muset Hamelovi vybalit zavazadla.

"Jak je paní Hamelové?" zeptal jsem se, když Jarvis servíroval kuře Maryland.

"S radostí mohu říct, že je na tom mnohem líp. Odjela, sotva pan Hamel odcestoval. Pokud vím, stráví celý den na jachtě. Slunce a moře mají velkou léčivou moc."

Když jsme dojídali oběd, Smith vymrštil na nohy hluboký zvuk motoru.

"To se jistě vrací paní Hamelová," řekl Smith. "Znám zvuk jejího vozu. Radši půjdu."

"Ale pane Smithi," domlouval mu Jarvis. "Paní Hamelová určitě nečeká, že budete v době oběda ve službě. Mám vynikající stiltonský sýr a byl bych rád, kdybyste ho ochutnal."

Smith zaváhal, pak znovu usdl.

"Ano, máte pravdu. Oznámil jsem paní Hamelové, že budu obědvat tady. Stilton? No to je přepych!"

Odstrčil jsem židli.

"Já se tam radši podívám," řekl jsem. "Hned jsem zpátky." Mrkl jsem na Jarvise a vykročil jsem po příjezdové cestě k bráně.

Sotva jsem byl z dohledu, dal jsem se do běhu a vylezl jsem na strom, abych se podíval za protější plot.

Ferrari stálo před domem. Hlavní dveře byly otevřeny. Čekal jsem. Asi po pěti minutách vyšla ven Nancy. Měla na sobě tmavomodrý rolák, bílé kalhoty, vlasy jí zakrýval červený šátek a obličej jí maskovaly obrovské černé brýle.

Vklouzla za volant a jela k bráně, která se automaticky otevřela. Díval jsem se dolů na střechu auta, když se s burácením hnalo pryč.

Slezl jsem ze stromu a šel zpátky do chaty.

Když jsem si zase sedal za stůl, Smith se na mě tázavě podíval.

"Odjela," řekl jsem. "Zřejmě si něco zapomněla."

"Asi. Dámy mají ve zvyku zapomínat si věci. Nechal jsem doma vzkaz, že pan Hamel se vrátí v sedm. Určitě ten vzkaz viděla."

"Ochutnejte ještě kousek," pobízel Jarvis a oddloubl velkou porci sýra, zabaleného do ubrousku.

Smith odešel po třetí hodině. Jarvis se vzdálil, aby si zdřímł. Já seděl ve stínu a také jsem klímal.

Asi v sedm, zatímco Jarvis dohlížel na přípravu večeře, jsem zase vyšplhal na strom. Po ferrarim ani stopy. Po několika minutách trpělivého čekání jsem uviděl taxi. Zastavilo před bránou. Vystoupil Hamel. Zaplatil řidiči, pak si odemkl bránu a kráčet po příjezdové cestě. Viděl jsem, že bránu rukou přirazil, ale zůstala pootevřená.

Když jsem se za ním díval, jak jde k domu, říkal jsem si, jestli ho překvapí, že tam není Nancy, aby ho přivítala. Beztak mi bylo divné, kde je. Teď už byla z domu přes šest hodin.

Slezl jsem ze stromu a kráčet zpátky k chatě.

"Á, tady jste, pane Andersone. Už jsem vás chtěl volat," pravil Jarvis. "Doufám, že tohle vám přijde k chuti."

Podíval jsem se na stříbrnou mísu, na které ležel skvostný losos ve smetanové, kořeněné omáčce.

"Vypadá to jako výborná potrava pro dva poctivé, těžce pracující muže, pane Jarvisi," řekl jsem a usedl ke stolu.

"Domnívám se, že k lososu se hodí šampaňské. Opovážil jsem se dát jednu láhev do kbelíku s ledem."

Páni! pomyslel jsem si, tohle je ten správný způsob života!

Když jsme jedli, pustil jsem se do dalšího vymyšleného kriminálního příběhu. Bylo krátce po deváté, když jsem vyprávění dovedl k vzrušujícímu zakončení. Pili jsme kávu a k ní brandy Napoleon - a tu jsme oba uslyšeli ostrý třesk odpálené střelné zbraně.

Odložil jsem šálek s kávou a vyskočil jsem. Ten výstřel zazněl odněkud za cestou.

Jarvis zůstal stát s otevřenými ústy a já se rychle rozběhl k bráně. Byl jsem přesvědčen, že se střílelo v Hamelově sídle.

Přeběhl jsem cestu, strčil do brány, otevřel ji a utíkal po příjezdové cestě k haciendě.

Když jsem dorazil k hlavnímu vchodu, dveře byly otevřené a na prahu se objevil Washington Smith. Třásl se, oči mu lezly z důlků a tváře měl jako z olova.

"Ach, pane Andersone ..."

"Uklidněte se," řekl jsem a zachytil ho.

"Pan Hamel ... ve své pracovně," Smith těžce dýchal a podklesávala mu kolena.

Odstrčil jsem ho a vešel do velkého vestibulu. Na židli tam seděla tlustá starší černoška, zástěrou si zakrývala tvář a kňučela. Přeběhl jsem nádvoří a zamířil k Hamelově pracovně. Její dveře byly dokořán.

Ucítil jsem dým ze střelného prachu. Stanul jsem a nahlédl do rozlehlého pokoje, kde se mnou Hamel nedávno hovořil.

Proti mně stál velký psací stůl. Za ním seděl Hamel, hlava mu spočívala na zadním opěradle židle a jeho oči se na mě upíraly s bezvýrazností smrti.

Po pravé tváři mu stékala krev. Malý otvor ve spánku byl začouzen spáleným prachem.

Stál jsem tam dlouho a díval jsem se na něj a jediné, co mě napadlo, bylo, že teď už mi nikdy nebude patřit milion

dolarů. Pak jsem tu skličující myšlenku zapudil a vykročil jsem do pokoje k psacímu stolu. Na podlaze vedle židle ležela

beretta. Pohlédl jsem na ni, ale nedotkl jsem se jí. Klimatizační zařízení bylo zapnuto. Okna byla zavřena. Zvedl jsem oči k desce stolu. Před Hamelem stál psací stroj, ve kterém byl zasunut list papíru.

Na listu bylo něco napsáno. Naklonil jsem se a četl:

Proč pokračovat? Pro ženy nemám žádnou cenu. Zničil jsem dvě manželství. Proč pokračovat?

Odstoupil jsem a zadíval se na mrtvého.

"Ubohý hlupáku," řekl jsem polohlasně, "ocenil ses špatně."

"Pane Andersone ..."

Otočil jsem se.

Ve dveřích stál Smith a pevně svíral ruce.

"Je mrtvý," řekl jsem. "Ničeho se tady nedotýkejte."

Vyšel jsem z pokoje a zavřel dveře.

"Kde je paní Hamelová?"

"Nevím, ještě se nevrátila."

Pak mi blesklo myslí, že jestli mě tu Nancy najde - chlapa, který z ní vymámil padesát tisíc dolarů - a zároveň se doví, že její manžel spáchal sebevraždu, mohlo by jí rupnout v hlavě a mohla by spustit potíže, které jsem nemohl potřebovat.

Rozhodl jsem se tedy co nejrychleji zmizet.

"Pane Smithi! Pozorně poslouvejte. Já všechno zařídím. Nedovolte paní Hamelové, aby sem vstoupila. Počkejte ... je vám to jasné?"

Němě přikývl.

Spěšně jsem odešel z domu a běžel zpátky k chatě, kde na mě čekal Jarvis, velké černé oči proměněné ve vyděšené otazníky.

Krátce jsem mu pověděl, že Hamel se zastřelil. Pak jsem vešel do chaty k telefonu a zarazil jsem se. První by měl být na scéně Palmer, pak teprve poldové.

Pár kroků ode mě postával Jarvis.

"Je tu telefonní seznam?"

Předložil mi místní seznam. Našel jsem si číslo Palmerova bytu a vytočil je. Modlil jsem se, aby byl doma.

Musel jsem se nejdříve dohovorit s arogantním komorníkem, než se ozval Palmer.

"Co je, pane Andersone?" zeptal se podrážděně. "Mám hosty."

"Právě se zastřelil Russ Hamel," oznámil jsem mu. "Je mrtvý. Paní Hamelová není doma. V Hamelově psacím stroji je doznání k sebevraždě, které se bude moc líbit tisku. Nechám na vás, abyste zavolał policii."

"Tomu nevěřím," zakrálal Palmer.

"Je po něm. Tak něco dělejte." A zavěsil jsem.

Když jsem vycházel z chaty do vlhké temnoty, zaslechl jsem chraplavé vrčení ferrariho. Nancy se vrací! Vyřítíl jsem se na příjezdovou cestu a vyšplhal jsem na strom. Vylezl jsem tam právě včas, abych viděl Nancy vystupovat z auta.

Pomalu šla ke schůdkům před domem. Světlo na verandě svítilo, takže jsem ji viděl zřetelně. Pak Smith otevřel dveře.

Couvl a Nancy vstoupila a zmizela mi z očí. Dveře se zavřely.

Moc bych byl za to dal, kdybych mohl vidět Nancyinu reakci, když jí Smith pověděl, co se stalo. Milovala Hamela, nebo se za něho provdala jen proto, aby unikla před italskou policií?

Pak mě mocně zburcovala jedna myšlenka. Po té Hamelově stupidní sebevraždě Nancy zdědí manželovo jmění, jeho autorská práva a jeho příjmy z filmů. Jako jeho vdova bude najednou nesmírně bohatá.

Potom jsem pomyslel na Pofferiho. Podle Lu Coldwella přijel Pofferi do Spojených států, aby získal peníze pro svou vražednou organizaci. Nancy je jeho žena. Pofferi bude mít přístup k Hamelovu jmění a bude jím moci financovat Rudou brigádu!

Slezl jsem ze stromu a zamýšleně šel zpátky k chatě. Když jsem do ní vstoupil, uslyšel jsem zvonit telefon. Zvedl jsem sluchátko.

"Pane Andersone," pravil Jarvis, "pan Herschenheimer slyšel ten výstřel. Je hrozně nervózní. Musím u něho zůstat. Prosím vás, nespust'te oči z brány. Řekl jsem pánovi o té nešťastné sebevraždě, ale on tomu nevěří. Je přesvědčen, že na ostrově je nějaký vrah."

"Dobře," řekl jsem. "Povězte mu, že se nikdo nedostane do jeho blízkosti."

Zavěsil jsem, pak jsem si uvědomil, že Mel Palmer by mohl mít potíže, až se bude chtít dostat za bezpečnostní závoru, a zavolał jsem do strážnice Mika O'Flahertyho.

Vyložil jsem mu, co se stalo.

"Zalarmoval jsem Hamelova zástupce pana Palmera. Přijede každou chvíli. Pusť ho sem, Miku. Taky policie přijede. Tu taky nech projet."

"Panenko Maria!" zvolal Mike. "Tak ten chudák se zabil?"

"Nech projet pana Palmera," řekl jsem a zavěsil.

Sešel jsem k bráně a čekal jsem. Za deset minut zastavil před Hamelovým sídlem cadillac. Viděl jsem, že z něho vystoupil Palmer, zatlačil do brány, otevřel ji a spěchal po příjezdové cestě.

Čekal jsem dál, a zatímco jsem čekal, myslel jsem na těch padesát tisíc dolarů, co jsem rozházel. Pak jsem začal uvažovat o své budoucnosti. Byly to velice skličující myšlenky.

Asi v jedenáct přijel policejní vůz. Lezli z něho Tom Lepski a Max Jacoby. Přešel jsem cestu, když byli z auta venku. Lepski se na mě zahleděl.

"Tak co je?" zeptal se.

Vysvětlil jsem mu, že jsem tu ve službě, že střežím Herschenheimera. Že jsem uslyšel výstřel, našel Hamela mrtvého, informoval Palmera a teď že zase dělám strážce.

Lepski se do mě zabodl pohledem.

"Proč jste nás nezavolał?"

"To je Palmerova povinnost," řekl jsem. "To sebevražedné sdělení může být dost kompromitující. A jde o hromadu peněz."

"Jaké sebevražedné sdělení?"

"Podle té zprávy byl Hamel impotentní. To bude něco pro tisk, Tome. Masově prodáváný autor porna - impotentní! To může zvládnout jenom Palmer."

"Vy jste tam byl?"

"Já ho našel."

Lepski přimhouřil oči.

"Dotkl jste se něčeho?"

"Ale no tak, Tome! Nebudete mi přece klást pitomé otázky. Paní Hamelová byla pryč, na jachtě. Vrátila se před půlhodinou."

"Dobrá. Ještě s vámi budu chtít mluvit." A odspěchal s Jacobym k domu.

Těsně před půlnocí mě přijel vystřídat Carl.

"Mike mě informoval," řekl. "Rozruch, co?"

"To si dovedete představit. Náš cvok je z toho na hromadě. Slyšel ten výstřel."

Carl zasténal.

"To znamená, že dneska v noci musím zůstat vzhůru."

"Přesně tak."

"Já dopoledne zažil jiný rozruch, dole na nábřeží," vykládal a rozesmál se. "Nějaký srandista odpálil u přístavu dýmovnici. Páni! Měl jste vidět tu paniku. Já si zrovna dával pár soust v baru Alameda, když ta bomba bouchla. Ve dvou vteřinách - ti pobudové a ta verbež tam - všechno zmizelo. Asi to udělal nějaký kluk, ale měl jste vidět, jak se všechno rozuteklo."

Nijak mě to nezajímalo.

"Pojedu domů," řekl jsem. "Na shledanou zítra a bděle hlídejte."

Carl se zase zasmál.

"No bodejt'."

"Kdyby se po mně ptali poldové, řekněte, že jsem doma."

"Proč by se po vás ptali poldové?"

"Proč se vůbec poldové po něčem ptají?"

Šli jsme spolu k bráně.

"Proč se ten bohatý pitomec odprásknul?"

"To se stává," pokrčil jsem rameny, nastartoval vůz a rozjel se k závoře.

Ze strážnice vyšel O'Flaherty.

"To jsou věci!" vrtěl hlavou. "Proč to pan Hamel udělal?"

"To se stává," řekl jsem a netrpělivě jsem zatúroval. Mike pochopil ten pokyn a zvedl závoru. Zamával jsem mu a

vyrazil jsem k domovu.

Když jsem za sebou zavřel dveře bytu, nejdřív ze všeho jsem si nalil dvojitou dávku skotské. Zanesl jsem si pití k lenošce a posadil jsem se.

Bylo půl jedné. Mám zavolat Bertě a povědět jí tu novinu? Nevěřil jsem, že prodala byt a nábytek, ale co když to opravdu udělala? Měl jsem deprimující pocit, že jakmile se Berta doví, že ten milion dolarů nebude, už ji neuvidím. Zazvonil telefon.

Chvilku jsem váhal, pak jsem se zvedl a šel k psacímu stolu. Zvedl jsem sluchátko a řekl: "Haló. Kdo tam?"

"Pan Anderson?"

Znehybněl jsem. Poznal jsem hlas Joeyho.

"To jsi ty, Joey?"

"Jo, pane Andersone."

"Snažil jsem se tě najít. Chtěl jsem ti říct, jak je mi tě líto kvůli Jimbovi. Odkud voláš?"

"Pane Andersone, ten chlap odjel dneska z Alamedy. Pokouším se k vám dovolat."

"Ten chlap, co se tam schovával?"

"Jo, pane Andersone. Já ho viděl odjíždět. Viděl jsem, jak někdo něco vyhodil z horního okna. To něco bouchlo a vyvalil se kouř. Vzniknul rozruch. Zatímco kdekdo utíkal pryč, vyšel ven vousatej chlap a vlez do kufru auta, co hned dole parkovalo."

"Jaké to bylo auto, Joey?"

"Ferrari. Řídila ho ženská. A jak ten chlap vlez do kufru, ona se rozjela. Nikdo jinej to neviděl, jen já. Každý prchal pryč kvůli tomu kouři."

"Kdy se to stalo, Joey?"

"V jedenáct třicet, pane Andersone."

"Měla ta žena červený šátek a velké sluneční brýle?"

"Jo, pane Andersone."

"Dobrá. Tak poslouchej, Joey ... "

Linka oněměla, Joey zavěsil.

Odložil jsem sluchátko a zůstal jsem stát a civěl jsem na koberec.

Nancy odjela z domu hned, jak Hamel odstartoval do Hollywoodu. Vrátila se krátce po poledni a za pět minut zase odjela.

Trochu nejistou rukou jsem si zapálil cigaretu.

Přivezla do haciendy Pofferiho, schovaného v kufru auta. O'Flaherty ji klidně pustil za závoru.

Pofferi se skrýval někde v domě, když se vrátil Hamel.

Sebevražda?

Zamáčkl jsem cigaretu.

Hamel nespáchal sebevraždu. Zavraždil ho Pofferi!

KAPITOLA OSMÁ

Jak jsem tak seděl a přemýšlel, jednotlivé dílky té skládačky začaly zapadat na svá místa.

Hamel, ohromně bohatý, se v Římě seznámil s Nancy (Lucií Pofferiovou) a zamiloval se do ní. Nesměl se dovědět, že je na ni vydán zatykač pro dvě vraždy. Obarvila si vlasy na tmavo a nosila velké sluneční okuláry, a tak unikala před policií, ale věděla, že síť se stahuje. Hamel jí nabídl sňatek. To, že už byla provdána za Pofferiho, jí nezabránilo nabídku přijmout. Když si vezme Hamela, bezpečně unikne z Itálie.

Pofferi, rovněž stíhaný policií, se snažil získat finanční prostředky pro svou organizaci. Nancy zdědí Hamelův majetek, když se stane vdovou. Jakmile ty peníze dostane, Pofferi jich použije pro svou organizaci. Nějak se Pofferi dostal do Spojených států a s Nancyinou pomocí se skrýval na pirátském ostrůvku. Od Nancy se dověděl, že Hamel je impotentní.

Oba byli trpěliví. Čekali asi šest měsíců, než začali uskutečňovat svůj plán. Chtěli, aby Hamel dopsal svou knihu a vybral si všechny tučné zálohy. A jakmile knihu dopsal, zahájili akci.

Nancy věděla, že Pofferiho nemůže převézt za závoru tak, aby si ho nepovšiml O'Flaherty. Problém rozřešil Pofferi tím, že vyvolal paniku na nábreží a schoval se do kufru ferrariho, a O'Flaherty byl oklamán.

Až policie bude vyšetřovat Hamelovu smrt, bude přesvědčena, že do ní nemůže být zapleten nikdo zvenčí. Nancy se plavila na jachtě. Washington Smith a jeho žena budou mimo podezření. Tedy ... sebevražda.

Já teď ale věděl, že Nancy propašovala Pofferiho do haciendy, a byl jsem si jist, že Pofferi Hamela zastřelil a upravil scénu tak, aby to vypadalo jako sebevražda.

Prudce jsem sebou trhnul.

Přesně v tuto chvíli se Pofferi musí schovávat někde v haciendě. Z Larga se nedostane bez Nancyiny pomoci a ona musí zůstat doma, aby zodpověděla otázky policie.

Co bych měl tedy udělat? Zavolat poldy a říct jim, že se Pofferi skrývá v haciendě? A co potom?

Do toho se neplet', chlapče, řekl jsem si. Jak začneš mlátit hubou, dostaneš se do maléru. Tak se od toho drž stranou.

Šel jsem si lehnout. Prvních deset minut jsem uvažoval, co asi dělá Pofferi; co asi dělá Nancy; co asi dělají poldové. A na nic z toho jsem neměl odpověď, a tak jsem usnul.

Ráno v 10.23 zazvonil telefon. Natáhl jsem se a zvedl sluchátko.

"Jo?"

"Barte!" Do ušního bubínku mě praštil pronikavý Bertin hlas.

"Ahoj, zlato," dostal jsem ze sebe chabým hlasem.

"Četl jsi noviny? Hamel se zastřelil!"

"Jo ... já vím."

"Mluvil jsi s ním?"

"Prokristapána, holka ... "

"Mluvil jsi s ním?"

"Ne."

Zasyčela jako sršeň, chycený do láhve.

"No prosím, Barte. Měl's příležitost a zbabral's to."

"To mi povídej."

"Volal mě ten můj mizera. Chce si mě vzít."

Znehybněl jsem.

"A chceš ty si vzít jeho, děvče?"

"Proč ne? Má jachtu, luxusní byt, služebnictvo a překrmený bankovní účet, tak proč ne?"

"Moment! Mysli trochu! To chceš strávit nejlepší léta svého života tím, že budeš vrtět zadkem na toho perverzního blba?"

"Kvůli té jachtě, tomu bydlení na střeše, těm jeho otrokům a těm prachům, budu dělat o moc víc než vrtět prdelí."

Povzdychl jsem si.

"Máš recht. Tak jo, jak je libo, vem si ho. A hodně štěstí."

"Když se za něj provdám, tak mu budu věrná. Tohle je konečně sbohem, Barte. Nemůžeš si stěžovat, že neměl šanci." A zavěsila.

Položil jsem hlavu na polštář. Bylo mi všelijak. Ale pak jsem začal uvažovat rozumně. Na světě je plno jiných krásných koček. Pestrost je kořením života a nové dívky nabízejí nová vzrušení. Nicméně ten fůr, že Berta bude věrná, to byla ohromná psina.

Ještě jsem usnul.

Po pozdní večeři jsem si přečetl nekrolog o Hamelovi v Paradise City Heroldu. Titulky o jeho sebevraždě byly na první stránce. O tom sebevražedném doznání se neobjevila ani zmínka. Mel Palmer ho asi šikovně stopil. Neurčité se naznačovalo, že Hamel byl přepracován a dostal se do deprese. Jeho žena se zhroutila a Palmer, který převzal o všechno starost, sešel dolů k závoře, aby zodpověděl dotazy tisku a supů z televize. Za závoru nikoho nepustili. Dovedl jsem si představit, co to všechno znamenalo pro O'Flaghertyho. Palmer učinil stručné prohlášení. Paní Hamelová nikomu žádné interview neposkytne.

Všude kolem mě v restauraci hovořili lidé o Hamelově úmrtí.

Jedna obzvlášť hlučná žena se vyjádřila: "No, když někdo píše takové svinstvo, jaké psal on, musí být pošahaný. Mám na mysli ty ložnicové scény. Dobře, že je po něm."

Chtěl jsem jí říct, že je úplně vedle, ale mlčel jsem. Já měl Hamela rád. A bylo mi ho líto.

Před půl dvanáctou jsem dojel na Paradise Largo. Když jsem zabrzdil u závory, uviděl jsem aspoň deset mužských, kteří seděli u cesty v trávě, kouřili a debatovali. Supové z tisku se nikdy nevzdávají.

Ze strážnice vyšel O'Flagherty.

"Páni!" řekl jsem. "Ty tedy máš o zábavu postaráno!"

Ušklíbl se.

"Jo. Kolem mě nikdo neprojde. A nikdo neprošel. Řek jsem to Lepskimu." Jeho kulatý obličej se leskl potem. "To jsou věci!"

"To jsou." Počkal jsem, až zvedne závoru, a pak, sledován závistivýma očima, jsem se rozjel k Hershenheimerově bráně. Otevřel mi Carl.

"Ten náš dědek úplně cvokaří," hlásil.

"Tak?"

Usmál se.

"No nic. Jarvis si nesmí jít lehnout. Tvař se, jako bys měl plné ruce práce. Já už toho mám dneska dost. Ahoj!"

Když odjel, vešel jsem do chaty, zjistil, že tam na mě čeká balíček sendvičů, a posadil jsem se. Byl bych rád věděl, co se děje za cestou. Motá se tam ještě Palmer?

Když jsem se pustil do sendvičů, objevil se Jarvis. Bylo mi jasné, že je celý pryč.

"Pane Andersone, nemohl jsem jít spát, dokud si s vámi nepromluvíím."

"Něco neklape?"

"Ano." Přistoupil blíž a posadil se. "To jsem měl teda den! Panu Herschenheimerovi jsem musel dát prášek na uklidnění. Ted' spí."

Zakousl jsem se do třetího sendviče.

"Co se děje?"

"Pan Washington Smith a jeho žena byli propuštěni."

Ta zpráva mě nepřekvapila. Dávalo to smysl. Jelikož jsem věděl to, co jsem věděl, Smith a jeho žena by znamenali hrozbu pro Pofferiho, skrývajícího se v domě.

Ale nasadil jsem si překvapený výraz.

"Propuštění?"

"Ano." Jarvis se zatvářil nešťastně. "Pan Palmer jim řekl, že musejí odejít okamžitě. Nedopřál jim ani trochu času ...

zapakovat a jít. Strašné! Po patnácti letech věrných služeb. Dostali zapláceno za celý rok. Pan Palmer jim vysvětlil, že si to přeje paní Hamelová, aby odešli. Jednal s nimi slušně. Vypadal, jako by ho to šokovalo."

"Tvrdá zkušenost," řekl jsem.

"Mně se bude po panu Smithovi stýskat. Stěží to dovedu pochopit. Pan Smith a paní Smithová ten dům báječně udržovali."

"Něco nového o paní Hamelové?"

Jarvis pokrčil hubenými rameny. Podle toho, jak se zatvářil, jsem poznal, že Nancy Hamelové už není příznivě nakloněn.

"Pan Smith se s ní ani nemohl rozloučit. Tak to šlo rychle."

Vzal jsem si další sendvič, s tenkými plátky humra a s trochou majonézy.

"A kdo tedy povede dům?"

"To je něco, co ani pan Smith ani já neumíme pochopit. Pan Palmer řekl Smithovi, že na všechno bude dohlížet Josh Jones, než paní Hamelová odejde. Ona chce tu usedlost prodat, jen co bude po pohřbu."

"Josh Jones? Kdo to je?" zeptal jsem se, jako bych to nevěděl.

"Lodník pana Hamela." Jarvis ohrnul nos. "Takový ničemný černoch."

"Pan Palmer tam pořád ještě je?"

"Odjel, když odjela policie."

Ted' jsem věděl všechno, co jsem vědět potřeboval. Jarvise jsem chtěl mít z cesty. Řekl jsem mu, že vypadá unaveně. A já že tu budu, kdyby mě potřeboval. Zařídil se podle toho pokynu a odešel do domu. Dal jsem mu pět minut, pak jsem se odebral k bráně a vyšplhal na strom.

V obývacím pokoji bylo světlo, ale závěsy byly zataženy. Ptal jsem se v duchu, jestli za těmi závěsy jsou Nancy a Pofferi a plánují, co udělají s penězi, které Nancy zdědí. Seděl jsem na větvi, zády jsem se opíral o kmen, čekal jsem a díval se.

Nic se nedělo.

Za hodinu světlo zhaslo a rozsvítlo se jiné světlo ve vzdáleném konci haciendy. Nancyina ložnice? Pak jsem slyšel, že přijíždí nějaké auto. Naklonil jsem se a viděl jsem vůz, který zastavoval před Hamelovou bránou. Viděl jsem přímo na jeho střechu. Z vozu vystoupil Josh Jones, stiskl červený knoflík a čekal. Brána se otevřela. Josh vklouzl zpátky do vozu a rozjel se po příjezdové cestě. Brána se automaticky zavřela.

Zazářilo světlo nad vchodem, Josh zastavil a otevřely se hlavní dveře.

A v nich stál Pofferi.

V těch širokých ramenou a svalnaté postavě jsem se nemohl mýlit. Jones na něj křikl a světlo nad vchodem zhaslo.

Snažil jsem se proniknout očima temnotu, ale viděl jsem pouze siluetu auta.

Za závěsy obývacího pokoje se znovu rozsvítla světla.

Čekal jsem, opřen zády o kmen. Po několika minutách se rozsvítlo okno vedle Nancyina pokoje. Čekal jsem dál. Čas se vlekl, pak všechna světla zhasla.

Slezl jsem ze stromu a vrátil se do chaty. Jarvis mi nechal na stole láhev skotské. Nalil jsem si, usedl jsem a popíjel.

Pak mě napadlo něco báječného. Byly chvíle, kdy mě samotného překvapilo, jak má mysl, honící se za penězi, začala náhle fungovat.

Milion dolarů!

Barte, chlapče, řekl jsem si, ten milion na tebe čeká tady za cestou. Vynášej správné karty a vyhraješ ho.

Tady za cestou, v Hamelově domě se skrývají dva teroristé. Jeden z nich zdědí Hamelovo jmění. Neměl jsem ponětí, co to jmění obnáší, věděl jsem jen, že poslední kniha vynese celkem jedenáct milionů, takže musí jít nejméně o dvacet milionů.

Dvacet milionů! A já hlupák se divil, proč Diaz bez řeči vyklopil padesát tisíc, aby mě umlčel. Páni! To jsem byl opravdu hlupák! Diaz věděl, že kdybych promluvil, takových dvacet milionů nebo i víc by přišlo nazmar. Žádný tedy div, že tak ochotně platil. Padesát tisíc ... prkotina!

Pomyslel jsem na Diaze.

Slibuju vám, že jestli se znova pokusíte vyvíjet na nás nátlak, váš konec bude neradostný.

Že by?

Ten sprostý umaštěný Mexikán mi nenažene takovou hrůzu, abych se vzdal milionu dolarů.

Na stole byl psací stroj.

Další papírování, Barte, chlapče, řekl jsem si. Další životní pojištění. S kopií jsem naklepal fakta, jak jsem je znal: jak Nancy propašovala Pofferiho do haciendy, jak si vyjela na jachtě, aby měla alibi, jak Pofferi zavraždil Hamela a nainscenoval to jako sebevraždu, a že Nancy i Pofferi jsou stále v haciendě, kde je drží čekající novináři.

Originál toho prohlášení jsem vložil do obálky, kterou jsem adresoval Howardu Selbymu a k adrese jsem připsal poznámku: Jestli se do čtyřiačtyřiceti hodin neozvu, ať obálku odevzdá policejnímu šéfovi Terrellovi. Kopii jsem dal do jiné obálky.

Namíchal jsem si drink a pohodlně jsem se uvelebil v lenošce. Promýšlel jsem své další kroky.

Později, když jsem se ujistil, že jsem se na svůj výstup dobře připravil, začal jsem uvažovat, co udělám s milionem dolarů.

Mám zatelefonovat Bertě a říct jí, aby se nevďávala za toho svého pracháče? Velice jsem si na Bertu zvykl. Nerad bych o ni přišel. Ale po delší úvaze jsem rozhodl, ať jde k čertu. Bude zábavné klidně sedět a nechat prima kočky, ať ony pro změnu loví mě. Však se ke mne seběhnou, až se o mne rozkřikne, že mám milion!

Sny!

Jakmile mě nazítří v poledne Carl vystřídal, nasedl jsem do maseratiho a jel k Trumanově budově. Tam jsem odevzdal

své prohlášení té fádni divence a řekl jsem jí, že potřebuju potvrzení. Stál jsem nad ní, zatímco podle mého diktátu psala na stroji na papír s hlavičkou Selbyho. Pak jsem počkal, než to potvrzení odnesla Selbemu, který měl v kanceláři nějakého klienta. Vrátila se se Selbyho podpisem a já jí přikázal, aby mou obálku uložila do sejfů.

S vykulenýma očima přikývla, že to hned udělá.

Abych ji trochu potěšil, věnoval jsem jí svůdný úsměv a řekl jí okouzleným hlasem: "Máte moc krásné ruce."

Nebylo na ní nic jiného, o čem bych to mohl doopravdy říct. Její tváře měly najednou barvu vařené červené řepy a uculila se.

Odešel jsem s vědomím, že jsem se postaral, aby měla dneska šťastný den.

Parnellova agentura měla na výplatní listině mnoho informátorů. Plukovníka to stálo pěkný balík, jenže on měl dost prachů a zajišťovat si včasné informace bylo nutné, aby byla jeho činnost úspěšná.

Obrátil jsem se na Amélii Bronsonovou, což byla druhá sekretářka Marka Highbeeho.

Amélie Bronsonová byla tlustá hubatá ženská středního věku. Obličej měla jako rozšmaťchanou botu, ale mozek, že by vedle něho ostří břitvy vypadalo tupě. Už delší dobu byla v agentuře na listině darů. Každé vánoce dostávala krůtu a dvě láhve skotské a k narozeninám koš dobrot. Zatím si agentura nemusela klást otázku co za to.

Vzal jsem ji do jedné italské restaurace, kde spořádala obrovskou mísu špaget, čtyři velikánské kusy ossa bucca, pak ještě sýr a banánový krém karamel. Po kávě a koňaku byla docela spokojená a ochotná se rozpovídat.

Mark Highbee byl Hamelovým advokátem. Určitě bude projednávat Hamelovu pozůstalost. A Amélie bude všechno zapisovat. A tak jsem se na leccos ptal a Amélie, přecpaná jídlem, odpovídala.

Když jsme se rozcházel, podstrčil jsem jí stodolarovou bankovku. Udělal jsem to nerad, ale Amélie milovala peníze zrovna tak jako jídlo.

Pak jsem zajel do kanceláře Sollyho Finklesteina. Dostal jsem se k němu bez potíží. S. F. (jak byl znám v City) se zaměstnával rozmnožováním peněz. Byl to největší lichvář a vydřiduch na pobřeží Pacifiku. I on dostával každé vánoce od agentury koš luxusních pochoutek, a když jsme potřebovali informaci, kdo si kolik vypůjčuje, nebo kdo je v překerní finanční situaci, S. F. vždycky vyhověl našim požadavkům.

Já jsem s ním hovořil o tom, jak získat milionovou půjčku. Řekl, že to není nijak nesnadné. Nějaký hadrník si chtěl vypůjčit sto tisíc, a s tím potíže byly. Ale když jde o milion, jeho sazba je pětadvacet procent a záruky nejsou tak moc důležité. Ušklíbl se žraločím úsměvem.

"Neplatiče dovedeme zinkasovat, Barte."

Věděl jsem, jak to myslí. Přijde nějaký hrdlořez s dlouhou olověnou trubkou. Zaplat', nebo ...

Teď už jsem měl všechnu potřebnou municí. Velice sebevědomě jsem se rozjel na nábřeží. Zůstal jsem sedět ve voze a prozkoumával jsem scénu. Hemžili se tu turisté, prodavači vyřvávali, jakou poskytují slevu, rybářské čluny vykládaly zboží.

Myslel jsem na Diaze.

Nebezpečný had, ale já si byl jist, že ho mám do té míry v hrsti, že se nepostaví na odpor.

Prstem jsem se dotkl revolveru v pouzdru pod sakem. Pak, rozhodnut jednat, jsem vystoupil z auta a vykročil k baru Alameda.

Tlustý mexikánský barman se na mě masně pousmál, když jsem přistoupil k hustě obsazenému baru. Povaleči a rybáři na mě chvilku civěli, pak se zas věnovali svému pití.

"Diaz!" houkl jsem na barmana.

Přikývl, šel k telefonu, a když do něho začal mluvit, já šel podél baru ke dveřím Diazovy kanceláře. Prudce jsem ty dveře otevřel a zastavil se. Diaz seděl za psacím stolem s doutníkem mezi zuby. Když jsem vstoupil, právě odkládal sluchátko.

"Ahoj!" řekl jsem. "Pamatujete se na mě?"

Přistrčil jsem si k jeho stolu vysokou židli, rozkročmo se na ni posadil a přátelsky jsem se usmál.

"Řekl jsem vám, abyste se mi vyhýbal," pravil tiše Diaz. Jeho hlas připomínal hadí zasyčení.

"Časy se mění," poznamenal jsem. "Včera není dnes."

Odklepl na podlahu popel z doutníku. Jeho hadí tvář byla bez-výrazná.

"Co chcete?"

"Máte nového partnera," řekl jsem. "Mě."

"Já vás varoval, vy parchante. No dobrá, dostanete, co vám patří," zavrčel Diaz a do ruky mu vskočila pistole.

Nepřestal jsem se usmívat.

"Snad máte tolik inteligence, abyste mě neodstřelil ve své kanceláři. Snad máte tolik inteligence, abyste mě neodstřelil kdekoli jinde. Máte nového partnera. Proti tomu nemůžete nic dělat, pokud ovšem nechcete přijít o víc než o dvacet milionů, a tomu se mi nechce věřit."

Zablesklo mu v očích a sklonil pistoli.

"Poslyšte, vy vyděračská svině ... " začal, ale zarazil se.

Ubožácký blufoun, pomyslel jsem si. Nebude to s ním těžké.

"Já vám to přeslabikuju," řekl jsem. "Není to nic, co byste nevěděl, ale chci, abyste věděl, že to vím i já. Asi to vymyslel Pofferi. Nezdá se mi, že je to váš nápad. Vy chcete přijít lehce k prachům a já taky. Jak já to vidím, tak Pofferi, když zjistil že se Hamel, s kapsou plnou milionů, zabouchnul do jeho ženy, uviděl šanci, jak z toho těžit. O Nancy měli zájem italští poldové, protože měla na triku dvě vraždy. Když se Hamel vytasil s nabídkou sňatku, Pofferi viděl, že se Nancy může dostat z Itálie a že zdědí kupu prachů, jestli a až Hamel umře. A tak se Nancy provdala a Pofferimu se podařilo se sem za ní dostat. Pak jsem se na scéně objevil já, a Pofferi zpanikařil a s pomocí Joshe Jonese se přesunul k vám. Vy jste mu poskytl úkryt a za to jste s ním uzavřel obchod. Když jsem Nancy skřípnul, obrátila se na vás. Vy jste se jako její zástupce rozhodl mě uplatit. A udělal jste to ohromně. Podfouk jste mě. Skočil jsem na ořepaný psychologický trik,

podstrčil jste mi padesát táců v hotovosti. Skočil jsem na ně, ale pak jsem přišel na to, jak jste mě nachytal a že Pofferi s Nancyinou pomocí zamordoval Hamela a narežíroval to jako sebevraždu." Vytáhl jsem z tašky prohlášení, které jsem sepsal, a hodil je před něho. A přidal jsem k němu Selbyho potvrzení. "Koukněte se. Je to tu černé na bílém."

Viděl jsem, že mu po tváři stéká pot, když pročítal prohlášení a zkoumal potvrzení.

"Tak jen do toho a odstřelte mě," řekl jsem s úsměvem. "Když o uděláte, budou pryč ty krásné prašule a vy a vaši kámoši půjdete na doživotí za mříže. Ale tím se nenechte odradit ... a klidně mě odstřelte."

Odložil pistoli a zadíval se na mě a jeho oči dostaly skelný lesk.

"Nejsem nenasyta," řekl jsem. "Chci jenom jeden milion dolarů a chci ho hned. Mohl bych z vás vyždímat o moc víc, ale stačí mi milion. Vám a vašim kámošům zbude milionů spousta. Těžko můžu být férovější, no ne?"

Seděl bez hnutí a civěl na mě.

"Mám pro vás informaci," pokračoval jsem a bavil jsem se. "Předně: dát do pořádku Hamelovu pozůstalost zabere tři měsíce. Dobrá zpráva zní, že všechno zdědí Nancy. Půjde asi o dvacet milionů. Pak o ohromný každoroční příjem z autorských práv, a ten může vydržet několik let. Pěkný výnos, co?"

Pořád jen seděl a nic neříkal.

"Já chci okamžitě jeden milion." Naklonil jsem se k němu a přátelsky jsem se zazubil. "A neznamená to žádný problém.

Mluvil jsem se Sollym Finklesteinem. Na váš podpis vám půjčí milion na pětadvacet procent. Jako záruku chce vaši putyku. Jako projev dobré vůle, to jistě chápete. Ovšem, kdybyste nezaplatil, pošle sem svoje kumpány, ale když čekáte všechny ty miliony, tak to pro vás není žádný problém. Posloucháte mě?"

Začínal vypadat jako had, kterého zahnila do úzkých promyka mungo.

"Stačí, když podepíšete tohle lejtro, které sepsal Solly, a jsme dohodnutí." Vylovil jsem z tašky smlouvu, kterou nadiktoval S. F. a položil jsem ji před Diaze.

"Nic podpisovat nebudu," zamumlal, ale sklonil hlavu a smlouvu si četl. "Tohle nepodepíšu!" zaječel. "Myslíte si, že jsem blázen?"

"Blázen byste byl, kdybyste to nepodepsal, partnere. Nepodepíšte to - a sbohem miliony. Dvacet let za mřížemi.

Všechno záleží na vás."

Seděl a z obličeje mu skapával pot, jak čučel na tu smlouvu. Solly Finklestein byl známá veličina a důležitější bylo, že ještě známější byly jeho metody inkasa liknavě splácených dluhů. Diaz věděl, že když podepíše a pak nebude schopen platit, bude z něho na zbytek života mrzák.

"Probuď se, troubo!" Už jsem s ním ztrácel trpělivost. "Podepiš, nebo promluví. Já slízu nakládačku na tři roky, ale ty a tvoji kumpáni přijdete o miliony a tebe zašijou na dvacet let. Tak zapni ten svůj mozeček!"

Pohnul se. Ale neudělal nic smrtonosnějšího, než že se z obličeje setřel pot.

"Jen klid, kámo," řekl jsem, abych mu dodal odvahy. "Už mě neuvidíš. Jakmile mi Solly odevzdá ty prachy, setřesu z obuvi prach tohoto města. Pomysli, co se svými kumpány můžeš se všemi těmi miliony a s každoročním dalším příjmem podniknout."

Věděl jsem, že jsem ho dostal do takové situace, že se nevzmůže na protiúder, a taky se na něj nevzmohl. Nejistou rukou sáhl po peru.

Pozoroval jsem ho.

Milion dolarů!

Už jsem slyšel to rajské cupitání, jak se sbíhají kočky, aby mě ulovily.

Pak se scéna ošklivě změnila. Diaz ztuhl a zacívil se někam za mě. Obličej se mu začal hroutit.

Ostře promluvil chlapecký hlas: "Vy jste mi zabil bráchy, seňore Diaz. Teď zabiju já vás."

Prudce jsem se otočil.

Ve dveřích stál Joey. Ve špinavé ruce držel revolver osmatřicítku. A ten mířil na Diaze.

"To ne, Joey!" zařval jsem.

Místností otřáslo prásknutím revolveru.

Můj pohled se otočil na Diaze. Jeho obličej explodoval do krvavé kaše. Seděl tam, v ruce pero, nad nepodepsanou smlouvou.

Hbitě jsem vyskočil a chňapl po smlouvě, po svém prohlášení a po Selbyho potvrzení. Nacpal jsem si ty papíry do kapsy a pak jsem se obrátil.

Joey se na mě usmíval. Byl to blažený úsměv děcka, které dostalo dárkově zabalený balíček.

"Mý sourozence nebude nikdo zabíjet, pane Andersone," řekl. "Nebo umře taky."

"Vypadni odtud, ksakru!" křikl jsem na něj.

"Jo, pane Andersone." Nepřestal se usmívat a vyšel z místnosti.

Ale daleko nedošel. Drapli ho tři mohutní Mexikáni a strčili ho zpátky do kanceláře. Jeden z nich mu vyrval revolver.

Najednou byla kancelář plná lidí. Tři podnikavci, kteří se protlačili dopředu, začali vřískat. Kdekdo zíral na to, co zbylo z Diaze.

Proklouzl jsem tím davem ke dveřím.

Přes všechny kravál jsem slyšel vysoký hlásek Joeyho, vítězoslavně vykřikující: "Zabil jsem ho! Zabil jsem ho! Slyšíš mě, Tommy? Slyšíš mě, Jimbo? Zabil jsem ho!"

Probojoval jsem si cestu na ulici, vklouzl jsem do auta a odstartoval jsem právě ve chvíli, kdy vzduch začaly rozrážet policejní sirény.

Když jsem dorazil do bytu, byl jsem v depresi a studeně jsem se potil strachem.

Především mi vrtalo hlavou, jestli se o mně dovědí poldové.

Když jsem dlouhými kroky měřil obývací pokoj, říkal jsem si, že v Alamedě nikdo, až na barmana, nezná moje jméno.

Barman ví, že jsem dvakrát navštívil Diaze, a taky ví, že jsem byl v Diazově kanceláři, když Joey zmáčkl spoušť. V nastalém zmatku jsem vyklouzl ven. Nikdo mě určitě neviděl prchat, ale co když se poldové začnou vyptávat? Joey byl chycen. Bude to vyložený případ, ale až ho poldové začnou vyslýchat, namočí mě do té šlamastyky?

Klid, chlapče, říkal jsem si. Byl's Joeyho dobrý kamarád. Joey tě neprozradí.

Nalil jsem si whisky, hodil ji do sebe a hned jsem si sklenku znovu naplnil.

Doufěj, chlapče, že tě neshodí, pomyslel jsem si. Nemůžeš dělat nic jiného než doufat.

Ale co teď?

Diaz je mrtvý, ale Nancy a Pofferi jsou až moc živí. Představoval jsem si, jak se ti dva, spolu s Joshem Jonesem ukrývají v Hamelově domě. Tři nebezpeční vrahouni. Ačkoli bych moc rád shrábnul milion dolarů, tyhle tři ždímat nebudu. To by bylo jako zahrávat si s nitroglycerinem.

Barte, chlapče, řekl jsem si, tomu milionu pošli pusu na rozloučenou. Ti tři nepatří do tvé kategorie. Teď můžeš doufat jenom v to, aby ti neskočili po krku poldové. Neskočí ti po něm, když budeš mít kliku. Pak se vrátíš do agentury a budeš dál pracovat za pakatel a poohlídneš se po nějaké kočce, která nebude moc náročná, a potáhneš to dál a dál, dokud se plukovník nerozhodne dát tě do penze, pak se usadíš na státní útraty a budeš čekat na smrt.

Nalil jsem si další drink.

Páni! Že mě to ale pořádně vzalo!

Zůstal jsem sedět, na nic jsem nemyslel, pil jsem a začínal mít špičku. Na koberci se už pomalu roztahovaly stíny. Za šest hodin se zas budu hlásit do služby, abych střežil starého cvoka.

Pak zazvonil telefon. Znovu jsem si nalil a nechal telefon zvonit.

Možná, že si to Berta rozmyslela. Ale zlobit se s Bertou, to se mi zrovna teď nechťelo. Ta teda dovedla jít na nervy. Tak ať zvoní dál.

Po chvíli telefon zmlkl. Přes tu svou sklíčenost jsem pocítil hlad.

Odpotácel jsem se do kuchyně. Ale v lednici jsem nenašel nic, jen láhev skotské.

Vrátil jsem se k lenošce, sklesl do ní a zavřel oči.

Plynul čas. Zdálo se mi, že sedím v maseratim a čekám, až má nevěrná manželka vyjde z šupáckého motelu, kde si to rozdávala s nějakým Romeem: má budoucnost.

Pak zazvonil zvonek ode dveří do bytu a zvonil neodbytně. S trhnutím jsem se probudil.

Poldové?

Vstal jsem. Tím krátkým spánkem jsem vystřízlivěl. Podíval jsem se na hodinky. Bylo pět minut po jedenácté.

A zase zazněl zvonek.

Uhladil jsem si vlasy, srovnal si pomáčkané sako a šel do předsíně. Bouchalo mi srdce. Mozek si vymýšlel únosné lži pro Lepskiho, až do mě začne pálit otázkami.

A zase zvonek.

Otevřel jsem.

Odstrčila mě Glorie Cortová a šla do obývacího.

Tohle mi ještě scházelo, pomyslel jsem si. Glorie si přišla pro těch deset tisíc, které jsem jí slíbil.

Na vratkých nohou jsem šel do obývacího za ní.

"Hele, holka ... " začal jsem.

"Drž hubu!" štěkla. "A poslouvej!" Sesypala se na gauč a podívala se na mě s výrazem, který si některé ženy dovedou nalepit na obličej a který v myslí každého mužského rozsvítí červené světýlko.

"Něco k pití?" navrhl jsem.

"Poslouvej! Já odsud mizím, ale než odejdu, tak musíš něco vědět."

Tvářila se tak vynervovaně, že jsem přestal sahat po láhvi a sesul se do nejbližšího křesla.

"Tak dobře, poslouchám," hlesl jsem.

"Ta štěnice, cos mi dal. Nainstalovala jsem ji, jaks mi řek, do Alphonsovy kanceláře. A poslouchala jsem. Nebýt té štěnice, už jsem tu nebyla. Byli by mě vylovili z přístavu s mozem rozmáznutým po obličejí."

Vyvalil jsem na ni oči.

"Nepočkej ... !"

"Poslouvej! Ten parchant Alphonso se mě chystal zavraždit. Slyšela jsem, jak říká tomu negrovi, aby mě bacil do hlavy a hodil do přístavu." Znenadání se usmála. Byl to úsměv, jaký by jí mohla závidět kobra. "Ale já ho předešla. Je po něm a já žiju."

Dál jsem na ni kulil oči.

"Tím, žes mi dal tu štěnici, jsi mi zachránil život. A taky můžeš zachránit život Nancy Hamelové."

"O čem to kruci mluvíš? Nancyin život?"

"Dvě noci jsem poslouchala Pofferiho a Diaze, jak se domlouvají. Teď se dovíš něco, nač jsem přišla: Nancy má sestru dvojče. Jsou to jednovaječná dvojčata. Nancy a Lucie. Došlo ti to?"

Poslední dílek skládačky zapadl na své místo. Ta dvě lůžka ve stanu. Ta žena, kterou jsem viděl s Pofferim a Jonesem, když odcházeli z jachty. Lucie, ne Nancy!

Teď jsem byl ve střehu a naprosto vystřízlivělý.

"Povídej dál," vyzval jsem Glorii.

"Slyšela jsem, jak si navzájem gratulují, jak byli mazaní. Protože Lucie měla vystupovat jako Nancy, zbavili se Penny Highbeeové, která by mohla odhalit, že Lucie vystupuje jako Nancy. Pak Lucie zatelefonovala Nancy, aby přijela do Alamedy. Nancy pro svou sestru udělá cokoli. To ona financovala ten únik z Itálie a schovala ty dva na ostrově. Když Nancy přišla, zamkli ji v jednom pokoji, Lucie si na sebe vzala Nancyiny šaty a odvezla Pofferiho, schovaného v kufru

auta, do Hamelova domu. Nedělalo jí žádné potíže dostat se za závoru. Strážce si myslel, že je to Nancy. Pak nechala Pofferiho v domě a s Jonesem odplula na jachtě, aby si zajistila alibi. Když Pofferi zamordoval Hamela, Lucie se vrátila. Ten starý trouba Palmer ji považoval za Nancy. Vyřídil to s policajty a s tiskem. Včera v noci dopravil Nancy do Hamelova domu Jones. Omámenou. Ona, Lucie, Pofferi a Jones tam jsou pořád."

"Jones ji tam přivezl v kufru auta?"

Přikývla.

To dávalo smysl. Lucie, vydávající se za Nancy, upozornila telefonicky O'Flahertyho, že přijíždí Jones. Aby u závory nevznikl žádný problém.

"Tak Nancy a Lucie jsou jednovaječná dvojčata?" zeptal jsem se.

Zareagovala netrpělivě.

"Jsou si podobné jako dva hrášky v lusk. Já jsem Lucii zahlédla.

Vůbec bych je nerozeznala. A teď ti povím ještě něco. Vyslechla jsem, jak Alphonso mluví s tím negrem o mně. Říkal, že bych mohla dělat potíže. Jako Russova bývalá manželka. Že bych mohla chtít podíl, až se jim dostanou do rukou Russovy prachy. Nařídil Jonesovi, aby se mě zbavil. Aby mě bacil do hlavy a vyklopil do moře. Milej zlatej kamaráde! Dovedeš si to představit?" Ledově, uštěpačně se usmála. "A tak jsem vyřídila Diaze dřív než on vyřídil mě."

"Co tím chceš říct?"

"Věděla jsem, že Alphonso oddělal ty dva indiánské kluky. Tak jsem vyhledala Joeyho a dala mu jednu z Alphonsových pistolí." Zase se usmála. "Joey si přál jen jedno: mít pistoli. A tak ten klouček dal všechno do pořádku."

"Kristepane!" vydechl jsem.

"A já teď odjíždím do Friska. Dávno jsem věděla, kde ten had Alphonso má svoje pašerácké prachy. Teď je mám já a vůbec jsem si nad tím nelámala hlavu."

Zavěťřil jsem jako lovecký pes.

"Kolik jsi shrábla?"

"Moc." Drsně se zasmála. "Ale do toho tobě nic není. K tobě jsem přišla jenom proto, že ti lumpové se chystají zavraždit Nancy, až ji donutí podepsat kupu šeků. Její podpis nedovedou zfalšovat. Až budou mít podepsané šeky, Nancy poleť do moře."

Sotva jsem ji poslouchal. Byl jsem zvědav, kolik prachů Diazovi šloha.

"Holka, já mám báječný nápad," řekl jsem a svůdně jsem se na ni usmál. "Což kdybychom odtud vypadli spolu? Co by na tom bylo špatného, kdybychom založili společný podnik?"

Věnovala mi pohled, jaký by dokázal srazit mléko.

"Slyšel's, co jsem řekla? Chtějí zabít tu husičku, jakmile ji donutí podepsat kupu šeků. Chceš mít její smrt na svědomí?"

"Hele, děvče, kolik prachů jsi Diazovi sebrala?"

Prudce se zvedla.

"To je to jediné, nač dokážeš myslet - prachy?"

Zadíval jsem se na ni přivřenýma očima.

"Nač jiného by měl člověk myslet, když ne na takovou kočku, jako jsi ty?"

"Kdybych nechtěla mít na krku policajty, řekla bych jim to sama. Nebudeš moct usnout, když připustíš, aby zabili to děvče."

"Já nechci usnout jinak než vedle tebe, holka. Kolik jsi získala?"

Zabodla se do mě pohledem.

"Myslela jsem si, že už znám všechny světové gaunery. Ale Oscara dostaneš ty."

Vyrazila z pokoje a praskla dveřmi.

Odfoukl jsem si, zapálil si cigaretu a poslouchal jsem, jak burácí pryč její vůz.

Chlapče, řekl jsem si, ty prostě vyhrát nemůžeš. Chvilku jsem nehybně seděl a litoval se, pak jsem začal myslet na Nancy.

Když připustíš, aby zabili to děvče.

No prosím, něco budu muset udělat, ale k poldům zajít nehodlám. Pak jsem si vzpomněl na Lu Coldwella. Ten by to mohl zvládnout a o mně se nezmínit. FBI vždycky kryje své informátory.

Vyšťáral jsem Coldwellovo číslo do bytu a vytočil jsem je. Po chvilce čekání se Coldwell ozval.

"Lu, tady Bart Anderson," řekl jsem. "Přijďte ke mně domů, pronto! Jde o naléhavou záležitost."

"Prokristapána!" rozmrzele si ulevil Coldwell. "Právě jsem šel spát. Co tak spěchá?"

"To nejde projednávat telefonem, Lu. Koukejte si to ke mně rychle přihat! Jde o jednoho Itala." A zavěsil jsem.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Zavolal jsem do Herschenheimerova domu. Ozval se Carl.

"Tady Bart," řekl jsem. "Dneska se opozdím. Možná o hodinu. Vydržte tam, než přijedu s lahví skotské." A zavěsil jsem, než začal kvílet.

Coldwellovi trvalo dvacet minut, než se dostal k mým dveřím a zazvonil. Pustil jsem ho dovnitř.

"Co to všechno znamená?" zeptal se.

Řekl jsem mu, že zpráva, kterou mu chci poskytnout, pochází od jednoho informátora. Vyžádal jsem si ujištění, že o mně nepadne ani slovo.

"Mohl bych přijít o místo, Lu. Tohle jsem se dověděl, když jsem měl vlastně pracovat pro agenturu. Jestli mi nedáte svoje slovo, že o mně se ani nezmíníte, nic vám neřeknu."

"Pofferi?"

"Ano. Vím, kde zrovna teď je, ale když mě nebudete krýt, mlčím."

"Budu vás krýt. Kde je?"

Pokynul jsem mu ke křeslu, sám jsem se posadil a spustil. Opatrně jsem se sám o sobě v té historce nezmínil, řekl jsem, že to byl můj informátor, ten chlapík, co objevil Pofferiho na ostrůvku. Pozoroval jsem při tom vyprávění Coldwella a bylo mi jasné, že mi nevěří. Slíbil ale, že mě bude krýt, a když Coldwell něco takového řekne, je možné se na něj spolehnout.

Když jsem domluvil, rozvalil se v křesle a upřeně se na mě zadíval.

"Víte to jistě?"

"Naprostojistě. Pofferi a jeho žena Lucie jsou právě teď v Hamelově domě. Mají tam i Nancy. Až bude vyřízena pozůstalost, donutí Nancy, aby podepsala hromadu šeků, a pak ji odpraví. Pozůstalost vysají do poslední kapky a odjedou. Mají Hamelovu jachtu. Odtud není daleko na Kubu. A z Kuby dopraví ty peníze do Itálie."

Chvilí přemýšlel, pak přikývl.

"Zorganizuju to. Vy buďte bez starosti, vás neprozradím. Promluvíms Terrellem. Budu potřebovat nějaké jeho lidi, aby hlídali ten dům, než tam budeme moct vniknout."

"Máte spoustu času. Zůstanou tam, dokud nebude vyřízena pozůstalost. Nemohou mít bezpečnější úkryt."

"Vpadneme tam zítra."

"Ale pozor, Lu, ti tři jsou nebezpeční. Budete se muset prostřílet."

Nenasytně se ušklíbl.

"To nám ušetří výdaje za proces."

Když odešel, vydal jsem se dolů do garáže a nasedl do maseratiho.

Jel jsem rychle k Paradise Largo a přemýšlel jsem o Nancy Hamelové. Má vynalézavá mysl přišla na skvělý nápad. Až bude Nancy volná a zdědí všechny ty půvabné miliony, mohu ji vyhledat, vysvětlit jí, jak jsem jí zachránil život, uctivě se na ni usmát a naznačit, že by se mi měla odměnit.

To, pomyslel jsem si, bude to nejmenší, co bude moct udělat

KAPITOLA DEVÁTÁ

Seděl jsem nahoře na stromě a pozoroval haciendu. Za závěsy na oknech obývacího pokoje bylo světlo. Čas od času tamtudy přešel stín. Pofferi, pak Jones. Ostatní část domu byla temná. Nic se nedělo, ale já čekal, dokud světlo nezhaslo a neobjevilo se jiné ve dvou ložnicích. Počkal jsem, až i toto světlo zhaslo, pak jsem slezl dolů a šel do chaty. Zatímco jsem hlídal, procvičoval jsem důvtip. Zavrhl jsem prvotní nápad navštívit Nancy, až bude po všem, a nadhodit, že já jsem ten chlápek, který ji zachránil, a uvítal bych proto nějakou finanční odměnu. Připomněl jsem si, že jsem se pokoušel vytáhnout z ní peníze. Nebude tedy přátelsky naladěna, až přijde chvíle, abych se na ni uctivě usmál. Barte, chlapče, řekl jsem si, budeš si muset vymyslet jiná způsob, jak se s ní sblížit. Tomu se bude muset napomoc, aby to vyšlo. Musíš o tom ještě hodně uvažovat.

Natáhl jsem se na gauč v obývací, pustil se do sendvičů s hovězím, které mi připravil Jarvis, a zamýšlel jsem se nad tím, až mi v mozku začalo harašit. Asi ve čtvrt na tři jsem došel k proveditelnému řešení a podrobil je analýze. Usoudil jsem, že nemá trhlínu, poplácal jsem se po zádech a usnul.

Probudil jsem se, když záclonami ke mně proniklo slunce. Bylo půl osmé. Vzdychl jsem se, osprchoval se, oholil a oblékl, vyšel ven do teplého vzduchu a vyhlížel jsem Jarvise, aby mi přinesl snídani.

Když přišel, tvářil jsem se jako bdělý strážce, který hlídal celou noc.

Zeptal jsem se na našeho cvoka.

"Pořád je velice rozčilený, pane Andersone," řekl Jarvis, když dával na stůl přeplněný podnos. "Udržuju ho pod sedativy."

"To je to nejlepší," pochválil jsem ho, když jsem se posadil k jídlu. Byly tu lívanečky, klobásky, šunka na grilu a kopec smažených vajíček.

Když jsem jedl, Jarvis seděl vedle mě. Hovořil o svém příteli Washingtonu Smithovi. Poslouchal jsem a mnohokrát smutně potřásl hlavou, ale to povídání mi nebránilo v jídle.

"To je něco, co nedovedu pochopit," pravil Jarvis. "Lidi, kteří jsou tak bohatí, že mohou zaměstnávat sloužící, jsou nevypočitatelní. Být propuštěn po patnácti letech služby! To je hanebnost!"

Přítakal jsem, že to hanebnost je, dopil jsem kávu a pak Jarvisovi poklepal na rameno.

"Nedovedu si představit, že by to potkalo vás, pane Jarvisi."

"Pevně věřím, že mě to nepotká, ale i pan Herschenheimer je nevypočitatelný."

Zvedl podnos a odešel. Já kráčel k svému stromu, vylezl do koruny a obhlížel haciendu. Na prahu hlavního vchodu stál Josh Jones a kouřil. Kolem beder měl jako cowboy pás, na němž byla zavěšena nepříjemná pětačtyřicítka. Pozoroval jsem ho, ukryt v listí stromu. Stále tam stál, vdechoval teplý vzduch, nehýbal se a vypadal hrozivě. Uvědomil jsem si, že Coldwella a jeho lidi nečeká piknik, až sem vtrhnou.

Po chvíli ustoupil Jones do domu a zavřel dveře. Čekal jsem, ale už se nic nedělo. Byl bych rád věděl, co je s Nancy.

Patrně je, jako náš cvok, omámená sedativy.

Když bylo půl dvanácté, vrátil jsem se do chaty a čekal na Carla, aby mě vystřídal. A jakmile přijel, nasedl jsem do auta a rozjel se ke kanceláři Mela Palmera.

Palmerova sekretářka byla svůdně vypadající kočka s tizianovým přelivem a s poprsím, které by mohlo způsobit, že by si královská garda popletla stejnokrok. Podívala se na mě jako na švába v polévce.

"K panu Palmerovi," řekl jsem a svůdnicky se na ni usmál. "Bart Anderson."

"Máte sjednanou schůzku, pane Andersone?" Zůstala chladná a vzdálená jako měsíc.

"Jenom mě ohlaste. Nic si nepotřebuju sjednávat."

Zaváhala, pak vstala ze své židle za psacím stolem a odešla do hlavní kanceláře. Krásně vrtěla zadkem, což mě vždycky vzrušuje.

Pak se zas objevila ve dveřích a pohodila hlavou.

"Pan Palmer vás přijme."

Když jsem šel kolem ní, má pravice mimoděk zabloudila, ale to se té dívce stalo zřejmě nesčetněkrát, takže má ruka nic nenahmátla.

Palmer, trůnící za velíkánským doutníkem, se na mě zadíval nechápavě.

"Oč běží, Andersone?"

Vybral jsem si pohodlnou židli a usadil se.

"O vaši klientku paní Nancy Hamelovou. Je to vaše klientka?"

"Ovšem. Co je s ní?" Netrpělivě se podíval na hodinky. "Mám důležitou schůzku u oběda."

"Tohle musíte vyslechnout a nedá se to uspěchat. Věděl jste, že paní Hamelová má sestru, která je její jednovaječné dvojče?"

Zamrkal.

"Ne, ale je to důležité?"

"To dvojče je Lucie Pofferiová, italská teroristka, stíhaná pro dvě vraždy. Její manžel, Aldo Pofferi, je rovněž terorista, jeden z vůdců italské Rudé brigády, stíhaný nejmní pro tři vraždy. A já mám důkaz, že zavraždil Russe Hamela."

Kdybych mu byl do toho jeho tlustého zadku zarazil hřebík, nemohl zareagovat prudčeji. Se zrudlými tvářemi a vyvalenýma očima vyskočil ze židle.

"Jste opilý?" zaječel. "Jak se opovažujete říct něco takového?"

"FBI má všechna fakta a dnes v noci podnikne příslušné kroky."

"Proboha!" Sklesl do židle a hedvábným kapesníkem si utíral tvář.

"Je to složitá historie," řekl jsem. "Měl byste si ji poslechnout od začátku. Až se rozmotá, bude to veřejnost ohromně zajímat. Hamelovým knihám to neublíží. Když se to vezme za správný konec, trojnásobně to zvýší jejich odbyt, a vy jste ten člověk, který by to měl vzít za správný konec."

Reagoval tak, jak jsem předpokládal, začalo ho to zajímat. Odložil kapesník a nasadil si obchodnický výraz.

Pověděl jsem mu stejnou historku, jakou jsem pověděl Lu Coldwellovi. Uzavřel jsem ji prohlášením: "Tak taková je teď situace. Dva teroristé drží Nancy Hamelovou v jejím domě. Ta žena, s kterou jste jednal, když jsem Hamela našel mrtvého, nebyla Nancy, ale Lucie."

"Krucinál! Byl bych přísahal, že je to Nancy," zamručel.

"Jednovaječná dvojčata! A vy jste ji viděl v pološeru a byl jste přirozeně rozčilený. Nancy bude určitě zavražděna, jakmile ji donutí, aby podepsala kupu šeků, které její sestře umožní přístup k Hamelovým penězům."

Seděl a přemýšlel, pak přikývl.

"To leccos vysvětluje. Ta žena mi telefonovala dnes ráno. Mluvila hystericky. Řekla mi, že se nemůže zúčastnit Hamelova pohřbu, a žádala mě, abych všechno zařídil. Chtěla, abych ji nechal o samotě. Že musí být se svým žalem sama."

"No ovšem, to je jasné. Lucie se nechce ukazovat před spoustou smutečních hostí a riskovat další setkání s vámi."

"Proboha!" Palmer si opět začal osušovat obličej.

"Mám pro vás návrh, pane Palmere," řekl jsem a nasadil si upřímný výraz. "Navrhuji, abyste mě ustanovil zplnomocněncem paní Hamelové."

Přestal si osušovat tváře a podezíravě se na mě zadíval.

"Zplnomocněncem paní Hamelové? Co tím chcete říct?"

"Někdo, kdo ji bude zastupovat, by měl být na místě, až Pofferiovi budou zatčeni. Někdo, kdo může paní Hamelovou dopravit odtamtud, než tam vniknou novináři. Paní Hamelova bude v šoku. Nesmíme ji nechat na pospas novinářům, dokud se nevzpanmatuje." Předklonil jsem se a upřeně se na něj zahleděl. "Vy paní Hamelovou zastupujete. Chcete tam být, až se bude střílet? FBI počítá s tím, že Pofferiho i jeho ženu zabije. Bude tam bitevní pole. Chcete tam být, nebo chcete, abych tam byl já a jednal za vás a za paní Hamelovou?"

Zareagoval tak, jak jsem věděl, že zareaguje. Pomyšlení, že by se ocitl někde v blízkosti přestřelky, mu rozklepalo podbradek.

"Ano, ano, už vám rozumím. Udělal byste to, pane Andersone?"

Zatvářil jsem se skromně.

"Je to moje práce. Nechtě to na mně. Zaručuji, že paní Hamelova bude v bezpečí, a zaručuji, že se k ní nedostanou novináři."

"A jak to uděláte?" Pochybovačně se zamračil. "Jak ji dostanete z Larga, aby ji neotravovali novináři?"

Netýral jsem svůj mozek pro nic za nic. Na všechno jsem měl odpověď.

"Helikoptérou, pane Palmere. Mám dobrého přítele, který má vrtulník. Jakmile bude po bitvě, přistane na Hamelově trávníku a odletíme s paní Hamelovou pryč. Navrhuji, abyste zajistil apartmá v hotelu Spanish Bay. Tam je na střeše vybudovaná přistávací plocha. Paní Hamelova může zůstat v hotelu, dokud se nezotaví. Personál k ní nikoho, kdo nebude mít pověření, nepustí."

Jeho tlustá tvář se rozjasnila.

"To je vynikající nápad. Spanish Bay má svého lékaře a zdravotní sestru, kdyby paní Hamelová potřebovala lékařské ošetření. Vše, co se týká helikoptéry, nechám na vás, pane Andersone, já zařídím tu hotelovou rezervaci. A teď už musím jít."

"Ještě dvě maličkosti, pane Palmere," řekl jsem s chlapeckým úsměvem. "Potřebuju od vás plnou moc, že jednám jako zástupce paní Hamelové. FBI by mohlo dělat potíže, kdyby nevědělo, že mé postavení je oficiální."

"Ano, ano." Zavolal svou zadkem vrtící sekretářku a nadiktoval jí nezbytnou plnou moc. "A hned to napište na stroji."

Podívala se na mě, když odcházela z místnosti.

"A ta druhá věc?"

"Vydaje. Budu potřebovat dva tisíce za vrtulník a pro pilota."

Ztuhl.

"To je spousta peněz."

"Honorář za nebezpečí, pane Palmere. Tam se bude střílet. A ty peníze půjdou z Hamelovy pozůstalosti, tak proč by vás měly znepokojovat?"

"Ano, ovšem."

Sekretářka se vrátila s plnou mocí a Palmer ji podepsal.

"Dejte panu Andersonovi dva tisíce dolarů v hotovosti, slečno Hillsová." Palmer mi stiskl ruku a vykročil ke dveřím.

"Kdy dojde k té operaci?"

"Dnes v noci."

"Budou čekat v hotelu." Kývl hlavou a odešel.

Slečna Hillsová se na mě zahleděla.

"Dva tisíce v hotovosti?"

"Tak to ten pán řekl."

Šel jsem za ní do její kanceláře, čekal jsem, až mi dá peníze, a pak jsem si ty peníze uložil do tašky.

"Už vám někdo řekl, že máte veliké, překrásné oči?" řekl jsem.

"Často," odpověděla chladně. "Mám mnoho práce. Sbohem, pane Andersone." Posadila se a začala ťukat do stroje.

Zaregistroval jsem si ji pro budoucí možné upotřebení. Bude to chtít trochu práce. Teď jsem na to neměl čas.

Barte, chlapče, řekl jsem si, když jsem vstupoval do auta, zatím ti všechno vychází.

Hodinou H měla být třetí hodina ranní.

Jako zástupci Nancy Hamelové, a protože jsem už pobýval v haciendě a znal jsem skladbu místností, mi byla přidělena židle u kulatého stolu v poradní místnosti starostovy úřadovny.

Byli přítomni starosta Hedley, policejní šéf Terrell, seržant Hess a Coldwell, Stonehans a Jackson z FBI.

Coldwell vysvětlil, že zprávu, kterou ostatním prozradil, získal od jistého informátora. Na informátora se nikdo dál nevyptával. Coldwell dále řekl, že já se účastním té porady, protože jsem dostal za úkol dopravit paní Hamelovou z dosahu novinářů, až budou Pofferiovi dopadeni.

Nakreslil jsem plán domu, vysvětlil, jak funguje elektronické ovládání brány a objasnil jsem, proč jsem jako strážce, pracující pro pana Herschenheimera, vytrvale pozoroval haciendu a že tedy vím, kde je místnost Nancy Hamelové. Na plánu domu jsem tu místnost označil písmenem X.

Po delší debatě bylo rozhodnuto přerušit dodávku elektrického proudu na Largo, aby bylo možno projít bez hluku bránou. Policejní hlídky jsou už na místě. Až přijde čas, zaútočí na dům tři muži z FBI za podpory deseti ozbrojených policistů.

Já jsem pak oznámil, že jsem zařídil, aby v hodinu H byl nad domem Nick Hardy ve svém vrtulníku, a až bude Nancy Hamelová vysvobozena, aby se snesl dolů a dopravil ji vzdušnou cestou do hotelu Spanish Bay, kde bude čekat Mel Palmer a postará se o ni.

Neozvaly se žádné námítky a porada skončila.

Nicku Hardymu jsem už za jeho služby zaplatil pět set dolarů. Takže patnáct set dolarů zbylo mně. Porada skončila o půl osmé, měl jsem tedy před zahájením akce řadu volných hodin. Vrátil jsem se do bytu, chvíli váhal a pak zavolał Bertu.

Když se ozvala, zeptal jsem se: "To je paní Pracháčova?"

Zahihňala se.

"Á, to jsi ty."

"Kdo jiný? Děvče, já se cítím osamělý. Už jsi pod čepcem?"

"Příští týden, Barte, a už jsem ti řekla, že mezi námi je konec, a když já něco řeknu, tak to myslím vážně."

"Odkdytak? Hele, děvče, já mám portmonku plnou lupení. Což kdybychom si ty a já dali skvostnou večeři ve Spanish Bay grilu?"

"Jak jsi ty prachy sehnal?" chtěla vědět Berta.

"Neptej se pitomě. Chceš nebo nechceš jít na tu večeři se mnou?"

Vznikla dlouhá pauza.

"Já jsem zasnoubená, budu se vdávat," řekla nejistě.

"Odkdytak to rozumné kočce brání přijmout pozvání?"

"Tak teda jo, Barte, ale bude to naposled."

"Fajn. Najíme se v půl desáté. Přijed' hned teď ke mně, holka."

"Když budeme jíst až v půl desáté, proč mám hned teď přijet k tobě?"

"Hádej," řekl jsem a zavěsil.

Zpátky do jejího bytu jsem Bertu zavezl asi o půl druhé. Byl to velice uspokojujivý večer. Odbyli jsme si společná tělesná cvičení, než nastal čas k jídlu. Snědli jsme královskou krmí, zatančili jsme si a pak jsme v měsíčním světle poseděli na terase plné lidí a drželi se za ruce.

"Barte, kéž by to takhle trvalo věčně," povzdychla si Berta. "Já vím, že jsi syčák, ale jsi báječný syčák."

Poplácácal jsem ji po ruce.

"Vdej se, kotě. Zabezpeč se nějak. Na tom nejvíc záleží. Jakmile se zabezpečíš, můžeš se bavit. Ten tvůj trouba bude houby vědět, jestli máš něco vedle. Já budu po ruce." Klukovsky jsem se na ni usmál. "Příště se postaráš o účet ty. No jen si to představ! To ti ohromně zvedne sebevědomí."

Zasmála se.

"Barte! Ty jsi beznadějný případ!"

Když jsem se s ní rozloučil, jel jsem na Paradise Largo. U závory stáli s O'Flaghertym dva poldové. Mike ke mně přistoupil a oči mu vzrušením lezly z důlků.

"Tohle bude teda noc, Barte," řekl.

"To mi povídej."

Ti dva poldové si mě přišli omrknout, pak kývli hlavou na O'Flaghertyho, a ten zvedl závoru.

Na poradě bylo dohodnuto, že mám informovat i Carla. Otevřel mi bránu a vpustil mě dovnitř. I on byl rozčilen. Vešli jsme do chaty, kde čekal Jarvis s pitím a sendviči. Řekl jsem jim, co se bude dít.

"Může tu být ohromný kravál," upozorňoval jsem Jarvise, "radši dejte tomu starému cvokovi injekci, aby to zaspal."

Podíval jsem se na hodinky. Ještě hodinu. Snědl jsem sendviče, napil jsem se a šel jsem ke svému stromu.

Zatím to jde báječně, pomyslel jsem si, ale kritický moment přijde, až vstoupím do domu, abych Nancy odvedl k vrtulníku. Páni! Tam to může zkrachovat!

Co když mě Nancy pozná a praskne mě Coldwellovi? Nad tím jsem se zamyslel, ale přestože mi z té představy naskakovala husí kůže, říkal jsem si, že v tom rozrušení, randálu, zmatku, když všude bude plno poldů, mě možná nebude ztotožňovat s tím chlápkem, co se ji pokoušel vydírat. Ostatně, třeba budu mít kliku, že Nancy bude napůl omámená prášky. No, bude to hazard, který musím risknout.

Vyšplhal jsem na strom. Hned pod sebou jsem viděl nejasné postavy. Už se shromažďovali muži z FBI a poldové. Podíval jsem se na haciendu. Byla v naprosté temnotě.

Byl jsem zvědav, je-li někdo na stráži, buď Jones nebo Pofferi, ale pochyboval jsem o tom. Patrně se za tou elektronicky ovládanou bránou a na hlídáném Largu cítí zcela bezpečně.

Rozeznal jsem pod sebou vysokou postavu Coldwellovu.

"Všechno ve tmě," tiše jsem dolů zavolal. "Nic se tam nehýbe."

Coldwell vzhlédl, něco zavrčel, pak k sobě svolal skupinu mužů a šeptem začal znovu udílet instrukce.

Všichni muži teď stáli před bránou.

Z dálky jsem slabě slyšel přilétající vrtulník. Podle mých pokynů má Nick zůstat ve vzduchu, dokud mu nedám světelné znamení, pak má zapnout světlomety a přistát na Hamelovu trávníku.

Coldwell hlásil: "Proud je přerušen."

Měsíc, který vyplul z hustého chuchvalce mraků, vrhl světlo na bránu.

Viděl jsem auto, které po cestě tlačili čtyři poldové. Coldwell a jeho muži se opřeli o bránu a otevřeli ji a ti čtyři poldové zatlačili auto na příjezdovou cestu k haciendě. Museli překonat nějakých sto metrů, než se dostali k rozsáhlé ploše trávníku. Tam se zastavili. Coldwellovi muži se vějířovitě rozmístili, ustoupili z nechráněného trávníku a ukryli se v křovinách.

Nechápal jsem, proč je tam to auto, ale náhle se rozsvítily jeho reflektory. Nikoli obyčejné reflektory, ale mohutné kužele světla, speciálně do auta vbudované.

Světla ozářila průčelí domu.

Coldwell, u úst megafon, začal řvát na Pofferiho, aby vyšel s rukama nad hlavou. Obrovsky zesílený Coldwellův hlas bušil do domu jako úder železné palice.

Nic se nestalo.

Coldwellův hlas dál mlátil do domu. Cítil jsem, jak mi po obličeji stéká pot.

Coldwell se neodvážil riskovat. Jenom dál rval. Všichni jeho muži teď leželi na zemi, schovaní v rozkvetlých keřích.

Pořád se nic nedělo.

Coldwell přestal řvát.

Nad námi hlučně rachotil vrtulník a jeho světla mžikala. Ptal jsem se v duchu, jak se asi Nick baví touhle jakoby filmovou scénou.

Pak se ozvalo jakési žbluňknutí a jedno okno roztříštila první plynová bomba. Za okamžik začal z domu na trávník proudit plyn.

První se objevil Jones. Rozrazil hlavní dveře, v ruce pistoli, z níž šlehal oheň, a pokoušel se přeběhnout k stínům, pryč z oslepujícího světla.

Práskl výstřel a Jones se vzepjal a zachňapal po vzduchu. Práskl druhý výstřel a Jones se sesul na kolena a pak se rozplácl.

Jeden vyřízen, dva na řadě, pomyslel jsem si a napjatě jsem pozoroval, co se děje.

Coldwell opět začal hulákat do megafonu.

"Pofferi! Vyjděte ven s rukama nad hlavou!"

Kouř z plynové bomby slábl. Myslel jsem na Nancy a doufal jsem, že další plynové bomby útočníci už metat nebudou.

Pak ze stínů u vzdáleného konce domu začaly šlehat výstřely. Jeden z reflektorů zhasl. Záblesky prosvěťovaly temnotu. Slyšel jsem zaječet jednoho poldu. Jiný polda se prudce zvedl z křoví, pak zavrával a padl.

Ostatní poldové a muži z FBI zaměřili zničující palbu směrem k zášlehům. Pak jsem spatřil Pofferiho, rysujícího se ve světle jediného reflektoru. V každé ruce měl revolver, šinul se, sehnutý, bokem dopředu jako krab, bílou košili měl zrudlou krví, ale neustále pálil.

Mohutná dávka výstřelů. Viděl jsem, jak se do něho zarývají kulky. Podtrhlo mu to nohy a zřítíl se.

Setřel jsem si z čela pot.

Dva vyřízení, poslední na řadě.

"Vyjděte ven, Lucie!" hulákal Coldwell. "S rukama nad hlavou!"

Dlouhá pauza, pak jsem uslyšel výkřiky. Lucie se náhle objevila v oslepujícím světle, jako když ji někdo vystřelil z děla. Viděl jsem ji zřetelně.

Měla na sobě černé kalhoty a šarlatovou blůzu. Když vyklopýtala ze dveří, křičela "Nestřílejte!" Divoce mávala rukama. V každé ruce měla nějaký předmět. Neudělala ani deset kroků - a explodovala.

Vzplály dva oslnivé záblesky, dva třesky mnou zalomcovaly na větvi stromu a pak se ozval hvízdavý zvuk šrapnelu.

Než by se dala dopadnout, Lucie se raději po Japonsku rozervala na kusy ručními granáty.

Shlížel jsem dolů na tu scénu a bylo mi z ní špatně. Všechno, co zbylo z Lucie Pofferiové, byla příšerná kaše z roztrhaného masa, z vnitřností a roztříštěných kostí. Tak to byl tedy konec!

Sešplhal jsem ze stromu, přeběhl cestu, zastavil se, abych dal signál Nickovi, vznášejícímu se nade mnou, a utíkal jsem po příjezdové cestě.

Pobíhali tam muži z FBI a poldové. Někteří se starali o ty dva raněné poldy, někteří kontrolovali Jonesovo tělo, jiní mrtvolu Pofferiho. Coldwell civěl na úděsné Luciiny pozůstatky.

Nezastavil jsem se. Vběhl jsem do domu, utíkal dlouhou chodbou, nahlížel jsem za otevřené dveře a konečně jsem dorazil ke dveřím zamčeným.

Plynné výpary byly už tak zesláblé, že dráždily jenom oči. Kopl jsem do zámku dveří. V tu chvíli se obnovila dodávka elektrického proudu a v chodbě se rozsvítila světla.

Dveře se rozlétly. Stanul jsem v nich a hleděl do velkého osvětleného pokoje. Do luxusní dámské ložnice. Proti mně stála široká postel. Na té posteli, obličej v dlaních, seděla Nancy Hamelová. Chvěla se a poděšeně skučela.

Barte, chlapče, pomyslel jsem si, jestli tě pozná a popadne ji zlost, všechno ti zkrachuje. Zvolna jsem do ložnice vstoupil.

"Paní Hamelová ... "

Znehybněla, odtrhla ruce od obličeje a civěla na mě. Oči měla široce rozevřené, ústa ochablá. Pak vyskočila jako poděšené zvířátko.

"Všechno v pořádku, paní Hamelová," řekl jsem konejšivým hlasem. "Jste v bezpečí."

Zírala na mě.

"Má sestra!" Znovu si rukama zakryla obličej a zaúpěla. "Řekla, že se zabije. Co se stalo?"

Ulevilo se mi. Nepoznala mě.

"Je po všem, paní Hamelová. Jsem tady, abych vás od toho všeho odvedl. Pan Palmer zařídil, abych vás dopravil do hotelu Spanish Bay, kde si můžete odpočinout. Čeká na vás helikoptéra."

"Lucie je mrtvá?" Stále se na mě upřeně dívala. "Všichni jsou mrtví?"

"Ano. Pojďme, paní Hamelová. Je tu něco, co si chcete vzít s sebou?"

Rozvzlykala se.

Čekal jsem a díval se na ni. Měla na sobě tmavozelený kalhotový kostým. Má-li v hotelu Spanish Bay zůstat stranou veřejnosti, bude potřebovat i jiné oblečení. Bezmocně jsem se rozhlédl.

"Paní Hamelová!" Mluvil jsem velice naléhavě. "Budete leccos potřebovat. Dovolte mi, abych vám pomohl zabalit nejnnutnější věci."

Zachvěla se a pak mávla rukou ke skříni.

"Tu kabelu."

Otevřel jsem skříň a uviděl větší kufík.

"Lucie mi poradila, že si mám zapakovat," řekla Nancy. "Věděla, že tohle je konec."

"Pojďme." Zvedl jsem kufík, když ke dveřím přišel Coldwell. "Všechno v pořádku, Lu," ujistil jsem ho. "Vezměte ten kufík, já pomůžu paní Hamelové."

Přistoupil jsem k ní, objal ji paži a vedl jsem ji k hlavnímu vchodu. Automobilové reflektory už byly zhasnuty, ale v horkém vzduchu visel pach Luciina rozpadlého těla.

Nancy se nadechla, vykřikla a omdlela. Jen tak tak se mi podařilo ji zachytit, zvedl jsem ji do náručí a spěchal s ní k čekajícímu vrtulníku. Coldwell mi pomohl s jejím bezvládným tělem.

Nick, oči navrch hlavy, ji od nás převzal a uložil na zadní sedadla. Coldwell vstrčil do kabiny kufík a odstoupil.

"Jedeme!" řekl jsem, když jsem sklesl na sedadlo vedle Nicka.

"Páni! Všechno jsem viděl!" zvolal Nick a vyhnal motor na plné obrátky. "O to bych byl moc nerad přišel."

Neposlouchal jsem ho. Když se vrtulník vznesl, otočil jsem se k Nancy. Tvář měla bílou, oči zavřené.

Zatím to klapě, pomyslel jsem si. Nepoznala mě, ale určitě mě pozná, až se dostane z toho šoku. Vynášej karty jednu po druhé. Při nejmenším jsi jí dokázal, žeš to byl ty, kdo ji zachránil.

Ani ne za deset minut se Nick snášel na přistávací plochu hotelu Spanish Bay. Už když rozsvítil přistávací světla, viděl jsem Mela Palmera, ošetřovatelku a dva lékaře v bílém, kteří na nás čekali.

Když vrtulník dosedl, Nancy se pohnula a pak se posadila.

"Co se děje?" zeptala se pronikavým hlasem. "Kde to jsem?"

Otočil jsem se k ní. Světlo v kabině bylo dost silné, aby nám oběma ozářilo obličej.

"Paní Hamelová, jste v bezpečí," řekl jsem. "Jste v hotelu Spanish Bay a čeká na vás pan Palmer, aby se vás ujal."

Upřeně se na mě dívala.

"Kdo jste?"

"Chlapík, který vás zachránil," řekl jsem a chlapecky jsem se na ni usmál. Ale byl jsem zmaten. Těžko jsem se mohl smířit s tím, že si nevzpomíná na den, kdy jsme proti sobě seděli na terase Sportovního klubu a já se pokoušel ji vydírat. Ale viděl jsem, že si opravdu nevzpomíná, a pocíťoval jsem úlevu. "Ničeho se už nemusíte obávat. Jste v bezpečí." Nick otevřel dvířka vrtulníku. Vyklouzl jsem ven. Nancy se nejistě postavila. Nick jí pomohl vystoupit a já ji převzal. Opřela se o mě, když čile přispěchal Palmer.

Ujali se jí ti dva lékaři. Já jsem couvl, abych Palmerovi poskytl možnost, aby sehrál svůj uklidňující výstup. Této noci jsem už nemohl víc udělat. Pozoroval jsem Nancy, jak ji Palmer odváděl po střeše a hučel do ní. U výtahu, který ji měl odvézt dolů k apartmá, se Nancy prudce obrátila.

"Kde je můj kufřík?"

Ostrý, naléhavý tón hlasuji znenadání dokonale prozradil. Až do té chvíle ze mě dělala hlupáka, ale ten tón hlasu způsobil, že mi po zádech přeběhl mráz. To nebyl hlas ženy, která právě přišla o sestru, nedávno o manžela, hlas ženy, o které každý říkal, že je "fajn". Tohle byl hlas nebezpečné, bezohledné teroristky!

Dlouhou chvíli jsem stál bez hnutí a vzpomínával jsem se z toho otřesu. Pak mi zas začal fungovat mozek. Tak tohle bylo rozřešení té hádanky, proč mě žena, kterou jsem považoval za Nancy, nepoznala. Lucie Porfferiová mě nikdy neviděla. Jak mě tedy měla poznat? Myslí mi bleskl obraz té ženy, o níž jsem si myslel, že je to Lucie, jak vyvrávala z domu a křičela Nestřílejte! Lucie prostě obětovala svou sestru v bezohledném pokusu o únik. Připevnila jí k dlaním granáty, odjistila je, a pak ji vykopla před dům a věděla, že až ty granáty vybuchnou, z těla její sestry zbude jen kaše zpřerážených kostí, rozervaného masa a rozdrcených rukou s otisky prstů.

Ale ten strašlivý plán útěku se roztrhal ve švech. Lucie se dopustila dvou fatálních omylů: nemohla mě poznat, protože mě nikdy neviděla, a ten kufřík, který si připravila, byl pro ni tak důležitý, že připustila, aby jí sklouzla maska.

Přinutil jsem se zavolat: "V pořádku, paní Hamelová. Já ho přinesu."

Ti dva lékaři ji podpírali. A spolu s Palmerem s ní vstoupili do kabiny výtahu.

Nick vyndal z vrtulníku kufřík.

"To je on, Nicku. A díky. A novinářům ani slovo."

"To jsem teda něco zažil," řekl Nick a široce se zasmál. "Páni! To budu jednou vypravovat vnoučatům."

Poodešel jsem k výtahu, před ním jsem zůstal stát, dokud Nick neodletěl, pak jsem se pokoušel otevřít kufřík. Byl zamčený. Hlavní revolveru jsem násilím odtrhl zámky.

Mezi šatstvem jsem našel revolver osmatřicítku, dva ruční granáty a šekovou knížku. Dřepl jsem si na bobek a prolístoval šekovou knížku. Na každém šeku byl podpis Nancy Hamelové. Cívil jsem na tu knížku a uvědomoval jsem si, že má cenu milionů dolarů. Vsunul jsem si ji do kapsy a pak jsem revolver a granáty schoval do okapového žlabu, který lemoval střechu. Pečlivě jsem znovu zaklapl zámky, a pak jsem sjel výtahem do patra, odkud se vcházelo do střešních nástaveb. Našel jsem tam Palmera, tvářícího se velice rozladěně; stál před jedněmi dveřmi.

"Pane Andersone," řekl, "chce ten kufřík."

"No bodejt'," přikývl jsem.

"Já tomu nerozumím," pokračoval Palmer žalostným plačtivým hlasem. "Odmítá lékařskou péči. Prohlašuje, že chce být sama. Po všech těch nesnázích, co jsem prodělal, abych jí zajistil pohodlí! Doslova mě vystrčila z pokoje."

To jsem dovedl pochopit.

"Dám jí ten kufřík," řekl jsem. "Zažila hrozný šok. Nejlepší jí udělá odpočinek."

"Už skoro svítá!" zvolal Palmer. "Já si taky potřebuji! odpočinout. Mám dneska řadu povinností. Jdu domů."

"Nic lepšího nemůžete udělat, pane Palmere." Upřímně jsem se na něj usmál. "Jakmile paní Hamelové odevzdám její kufřík, taky zamířím domů."

Sledoval jsem ho pohledem k výtahu, pak jsem si v podpažním pouzdru uvolnil revolver a zaklepal jsem na dveře.

"Váš kufřík, paní Hamelová," zavolal jsem.

Dveře se rozlétly.

Hleděla na mě žena, o níž jsem už s jistotou věděl, že je to Lucie Poffferiová. Vypadala pohuble, udřeně, v očích jí jiskřilo.

"Postavte ho," nařídila mi a o krok ustoupila.

Vešel jsem dovnitř a postavil kufřík na koberec.

"Děkuju vám," řekla. "A teď jděte pryč."

Podpatkem jsem přirazil dveře. A jakmile jsem to udělal, vytáhl jsem revolver a namířil na ní.

"Klid, děvče. Nepokoušejte se o nějaký podraz."

Nadzvedla jedno obočí.

"Kdo jste?"

"Jmenuji se Bart Anderson."

Přimhouřila oči. Rozsvítlo se jí. Diaz jí určitě řekl mé jméno. Patrně i Nancy.

"Bart Anderson?" Rty jí zkrivil tenký, jedovatý úsměv. "No ovšem, ten vyděrač. Jak jste se dostal na scénu?"

"To je moje povolání. Posadme se, děvče, je toho moc, o čem si musíme promluvit."

Pokrčila rameny, přešla k velikému gauči a posadila se. Dala si nohu přes nohu, zaklonila se a dívala se na mě. Vypadala stejně lákavě jako stočená kobra. Postavil jsem si křeslo dál od ní a pořád jsem na ni mířil revolverem.

"Jak se člověk cítí, když zavraždí svou sestru?" zeptal jsem se.

"Takovou husu? Proč ne? Byla to káča a byla k ničemu. Aldo souhlasil, aby si to se mnou vyměnila. Já jsem pro naše hnutí důležitá. Ona neznamenala nic." Oči se jí stočily ke kufříku. "Vidím, že jste zničil zámky. Sebral jste tu šekovou knížku?"

"Tu mám." Usmál jsem se na ni. "Železářské zboží je nahoře na střeše."

Kývla hlavou.

"Tak neplýtvějme časem," řekla. "Kolik chcete?"

Pořád jsem ji držel v šachu. Vytáhl jsem z kapsy Šekovou knížku a zamával s ní.

"Spokojím se s milionem. To vám pořád ještě zbude hodně. Udělejme to takhle. Vezmu si ty šeky. Vy zůstanete tady. Já vyplním čtyři šeky po dvou stech padesáti tisících. Až budou ty prachy převedeny na mou banku, vrátím vám knížku. To bude trvat týden nebo tak nějak. Pak vám pomůžu zmizet. Je tady ta jachta. Najdu vám lodníka a někdy za tmavé noci odplujete na Kubu. Jak se vám to líbí?"

Její tvář byla pořád jako kamenná maska.

"Jo, to se mi líbí," řekla konečně, "ale co když se mi ztratíte z očí, až dostanete výplatu?"

"No," řekl jsem s chlapeckým úsměvem, "budete mi muset důvěřovat."

Zavrtěla hlavou.

"Mám lepší nápad. Vemte si ty čtyři šeky a ty ostatní mi dejte. Zůstanu tady týden, abyste měl čas opatřit si svůj podíl, pak si dám vyplatit ostatní šeky. Je na tom něco špatného?"

Zase jednou jsem začal snít, jak mám milion dolarů, a když začnu snít o penězích, přestávám se soustředit.

"To беру," řekl jsem a udělal jsem fatální chybu. Seděl jsem od ní dost daleko, a tak jsem odložil revolver na postranní opěradlo křesla a začal odpočítávat čtyři šeky. A přitom jsem se na ni přestal dívat. Další fatální chyba. Pak, když se pohnula, upustil jsem šekovou knížku a hmátl po revolveru, ale to už bylo pozdě.

To už měla v ruce pistoli a vypálila, dřív než se moje prsty dotkly revolveru. Musela tu pistoli mít někde v tom svém kostýmu.

Pocítil jsem úder do prsou, viděl jsem záblesk výstřelu, slyšel prasknutí a nic víc jsem už neviděl a neslyšel.

Můj milion dolarů vybuchl do tmy.

Týden jsem nesměl přijímat žádné návštěvy. Ležel jsem na nemocničním lůžku, litoval jsem se a pečovala o mě zdravotní sestra středního věku, která byla asi tak svůdná jako mrtvá hvězdička. Čas od času ke mně přišel chirurg a gratuloval si, že mi zachránil život. Smál se jako hyena. A jako hyena taky vypadal.

Jak jsem tak ležel v posteli, dost jsem přemýšlel. Podle všeho jsem zase začínal od začátku, a až se dostanu z postele, budu muset znova zahájit monotónní život a pracovat pro agenturu. Ptal jsem se zdravotní sestry, co se vlastně stalo. Řekla mi, že neví. Když jsem se na ni podíval, ani mě to nepřekvapilo. Patřila k tomu druhu lidí, co pracují ve svém omezeném okruhu a nechávají svět jít kolem. A tak jsem jen ležel a uvažoval, co dál, dokud nepřišel první návštěvník - Lu Coldwell.

Když si přitáhl židli a posadil se, řekl: "Šťastně jste vyvázl, Barte. Jak to bylo?"

"Dal jsem jí ten její kufřík," řekl jsem. "A když jsem chtěl odejít, vytáhla pistoli a střílela mě."

"Ale proč to kruci udělala?"

"Na to se zeptejte jí, ne mě."

"Ten výstřel v hotelu slyšeli. Hotelový detektiv vyjel nahoru, aby zjistil, co se děje, a ona ho zastřelila. Pak sjela výtahem do haly a vyšla ven, v jedné ruce kufřík, v druhé pistoli. Dovedete si představit ten rozruch. Právě jelo kolem auto policejní hlídky, hoši ji uviděli s pistolí v ruce, zabrzdlili a ona začala střílet. Tak ji odrovnali. Když k ní došli, byla už mrtvá."

"Musel ji popadnout amok," řekl jsem.

"Byla to Lucie Poffieriová. Nancy Hamelová zemřela v haciendě."

Tak je po všem, pomyslel jsem si. Žádný milion, zpátky do úmorné roboty.

"Já si to představuju takhle ..." pravil Coldwell a vysvětloval mi to, co jsem já mohl vysvětlit jemu. Nenamáhal jsem se naslouchat.

Když domluvil, přišla zdravotní sestra a oznámila, že musím mít klid. Coldwell řekl, že doufá, že budu zas brzy v pořádku, a odešel.

Celý příští týden ke mně nepřišel nikdo. Vedl jsem osamělý život. Říkal jsem si, že Berta by mohla poslat aspoň kytky. Ale nic od ní. Asi se už provdala za toho svého pošuka a plaví se někde na jeho jachtě.

Když přišel můj druhý návštěvník, to už jsem seděl v křesle. Byl to Zajoch Barley. Přinesl mi láhev Cutty Sark.

"Ahoj, Barte! Jak se vede?"

Vzmohl jsem se na statečný úsměv a vzal jsem si láhev.

"Dělám pokroky," řekl jsem. "Jsi hodný, žes přišel. Nikdo jiný se neobtěžoval."

"Jo." Začal špacírovat po pokoji a mně bylo jasné, že má něco na srdci.

"Něco nového o Bertě?" zeptal jsem se nadějně.

"Provdala se. Na svatební cestu odjela do Evropy. Ten chlap, co si ho vzala, má moře lupení."

To mě ještě víc zdeprimovalo. Díval jsem se na Zajocha, jak přechází po pokoji, ruce v kapsách, obličej zakaboněný. Bylo mi jasné, že má plno neveselých novinek.

"Co tě žere, Zajochu?" ptal jsem se. "Máš něco na srdci?"

"Robertsonův zákoník," vypravil ze sebe a přestal courat. "Ty máš jeden výtisk ... že jo?"

Civěl jsem na něj s otevřenou pusou.

"Jo. Bůhví, proč jsem si ho koupil. Jakživ jsem se do něj nepodíval."

"Plukovník si svůj výtisk nechal doma a po nějakém se hlasitě sháněl. Já jsem si vzpomněl, že ty jeden máš, tak jsem ho vyhrabal z té zásuvky pro skotskou a dal jsem mu ho."

"No dobrá, tak jsi mu ho dal. A co?"

Pak se mi rozbušilo srdce a zamrazilo mě. Vzpomněl jsem si, že jsem do toho výtisku dal kopii svého vyděračského prohlášení o Pofferim, o pirátském ostrově a o Alamedě, prohlášení, které mělo vymámit sto tisíc dolarů z Nancy

Hamelové. To prohlášení nebylo ani v zalepené obálce. Plukovník si ho zřejmě přečetl. Plukovníkovi to myslí. Zřejmě už ví, že jsem hned od začátku v této záležitosti vystupoval - a proč.

Všiml jsem si, že se Zajoch na mě dívá.

"Je mi to líto," řekl. "Jak jsem to měl vědět? Glenda mi nařídila, abych ti to pověděl. Prokristapána, Barte! Jak jsi ksakru mohl něco takového udělat?"

"Jo." Po zádech mi stékal studený pot. "Jsem prostě blbec. A vypadalo to slibně."

Ušklíbl se.

"Vydírání nikdy nevypadá slibně. Tak hele, plukovník to nedá policii. Řekl Glendě, že kdyby to udělal, ten průšvih by pošpinil celou agenturu."

Trochu jsem se vzpamatoval.

"Plukovník je chytrák."

"Jo, je chytrák, ale zrušil tvou licenci, Barte, a vydal příkaz, že nikdo s tebou nemá mít nic společného. Je mi to líto, ale tak se věci mají." Natáhl ke mně ruku. "Ahoj, Barte, a mnoho štěstí."

Když odešel, posadil jsem se a koukal z okna na přelidněnou Paradise Avenue. Měl jsem strach. Bez licence, bez zaměstnání budu v překérní situaci.

Páni! To jsem na tom byl zle!

Později ke mně přišel chirurg a šklebil se jako hyena. Řekl mi, že za pár dní budu moct jít domů. Nemám se moc namáhat, ale do měsíce prý budu jako znovuzrozený.

To jsem věděl, že nebudu. Když jsem byl sám, má mysl se chovala jako vyděšená veverka v kleci. Měl jsem asi dva tisíce dolarů, s kterými jsem musel vystačit, než si stoupnu do fronty na polévku pro chudáky. A čekaly mě účty z nemocnice. Budu se muset shánět po práci.

Dva dny a dvě noci jsem si všelijak lámal hlavu a skoro jsem nespál. Nenacházel jsem žádné řešení, jak si vydělávat tolik peněz, kolik jsem potřeboval, abych mohl žít na obvyklé úrovni.

Zajoch, můj věrný kámoš, mi poslal kufr se šatstvem, které vystrachal u mě v bytě, a před nemocnicí zaparkoval mého maseratiho. Přiložil taky obálku s padesátidolarovkou a s poznámkou: Naposled. Že tě už nebudu financovat, to mi bude chybět, kamaráde.

Jel jsem k svému bytu a měl jsem mizernější náladu než vyhladovělý had. Otevřel jsem dveře a zarazil jsem se. Velký obývací pokoj vypadal jako květinářský obchod. Všude kytky. Přes římsu krbu byl natažen nevelký transparent a na něm stálo BUĎ VITÁN DOMŮ, SYČÁKU.

Přešel jsem pokojem a rozrazil dveře do ložnice. Berta, nahá jako hřbet mé ruky, tam svůdně ležela na posteli.

"Tak tebe postřelili, co?" řekla

Tu jsem teda viděl rád!

"Jo, postřelili mě." Zavřel jsem dveře.

"Kam?"

Zasmál jsem se na ni.

"Ne tam, kam si myslíš " A začal jsem shazovat šaty.

Po dvaceti minutách jsme leželi vedle sebe. Berta se mi prohrabovala ve vlasech a tichounce vrněla. Jestli to byla dohra, byl jsem ochoten dál spolupracovat, ale má mysl začala oťukávat mou budoucnost.

"Barte, miláčku," zašeptala Berta, "teď už vím docela jistě, že to s Theem nepůjde."

Poplácal jsem ji po nahé zadničce.

"S Theem?"

"To je můj manžel."

"Prokristapána, takhle se jmenuje?"

"Theo Danrimpel, ten pošuk, co má ty miliony."

Posadil jsem se.

"Tak ty sis vzala tohohle chlapa? Ten má peněz jako Ford!"

Položila mě na záda, sklonila se nade mě a začala mi okusovat ucho.

"Jo, vzala jsem si ho, zlato, ale nedovedeš si to představit! Já vím, že jsi gauner, ale takový miloučkový gauner. Potřebuju tě. Nemůžu žít s pošukem, který jenom sedí a čumí. Holka musí mít nějaký intimní život."

"To chápu, ale jak do toho zapasuješ mě?"

"Jak by se ti líbilo žít v Palm Springs, zlato? Theo tam má velicíanskou usedlost. A pro tebe tam je skvostná chatička. Theo ví, že potřebuju milence. Pro to on má báječné pochopení. Tak co?"

Najednou se zvedly mraky, nebe zas bylo modré a svítilo slunce.

Jako symbol společenského postavení je gigolo o něco víc než vyděrač.

Já, Berta a Theo se chystáme zahájit nádhernou lážoplážo spolupráci.

Jestli budu vynášet správné karty (a já je, páni, vynášet hodlám), tak nebudu hladovět.